

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Deaver_Jeffery-Rune_1-Manhattan_je_muj_zivot.pdb

PDB Name: Deaver-R1-Manhattan je muj zivo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Manhattan je můj život

Jeffery Deaver

Manhattan Is My Beat © 1988, 2000 by Jeffery Wilds Deaver
Translation © 2003 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2003 by DOMINO
MANHATTAN IS MY BEAT (Bantam, New York 2000)
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Martina Školníková
Korektura: Michaela Kontriková, Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pech
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v roce 2003
ISBN 80-7303-117-5

Pohádková říše kde nikdo není starý, pobožný a vážný kde nikdo není starý, záludný a moudrý kde nikdo není starý a plný hořkosti.

William Butler Yeats

1

Věřil, že je v bezpečí.

Poprvé po půlroce.

Vystřídal dvě totožnosti a tři místa pobytu a teď konečně věřil, že je v bezpečí.

Ovládl ho podivný pocit - asi to bude úleva, usoudil nakonec.

Ano, to je ono. Takový pocit nezakusil už hodně dlouho. Posadil se na postel v druhořadém hotýlku, z jehož oken bylo vidět zvláštní stříbrný oblouk rozklenutý nad nábřežím v St. Louis. Vzduch tady na Středozápadě voněl jarem.

V televizi dávali starý film. Staré filmy zbožňoval. Tohle byl Dotek zla v režii Orsona Wellese. Charlton Heston v něm hrál Mexičana.

Vůbec jako Mexičan nevypadal. Ale jako Mojžíš nejspíš taky ne.

Arnold Gittleman se zasmál vlastnímu vtípku a podělil se o něj s mrzoutem, který seděl opodál a četl si časopis Zbraně a střelivo. Muž zvedl oči k obrazovce.

"Mexičana?" Asi tak minutu na obrazovku civěl. "Aha." Znova se zahloubal do časopisu.

Gittleman se natáhl na postel a pomyslel si, že už je setsakra na čase, aby ho napadaly legrácky jako tahle s Hestonem. Lehkovážné myšlenky. Zbytečnosti. Chtěl myslet na zahradničení nebo natírání zahradního nábytku nebo na to, jak vezme vnuka na basket. Na to, jak s dcerou a zetěm zajde k hrobu své ženy - na místo, které se bál navštívit už víc než půl roku.

"Tak co si dneska dáme?" zeptal se mrzout a vzhlédl od časopisu.

"Nechtěli byste sendvič?"

Gittleman, který od Vánoc shodil třináct kilo - teď vážil dvaadvadesát -, odpověděl: "Tak jo. To bude fajn. Dáme si sendvič."

A uvědomil si, že to vážně bude fajn. Už dlouho se na nic tolik netěšil. Dá si pořádně nadtý sendvič s uzeným. Už se mu sbíhaly sliny. S hořčicí. Ze žitného chleba. A k tomu nakládačky.

"Ne," ozval se třetí muž, který se zrovna vynořil z koupelny, "radši si skočíme pro pizzu."

Jak mrzout, který si celou dobu četl o zbraních, tak milovník pizzy byli federální maršálové. Oba byli mladí, skoupí na slovo a měli kamenné obličej. Chodili v laciných oblecích, které jim neseseděly. Ale Gittleman věděl, že člověk může být rád, když ho hlídají právě takovíhle muži. Kromě toho sám vedl dost drsný život, takže hned poznal, že pod vnější skořápkou jsou tihle dva vlastně sympat'áci a že jim to pálí - anebo se přinejmenším vyznají v tlačenci. Což bývá v životě nejdůležitější.

Gittleman si je během uplynulých pěti měsíců oblíbil. A jelikož nemohl být s rodinou, tak trochu je adoptoval. Říkal jim "Syn jedna" a "Syn dvě". Prozradil jim to. Nevěděli, co si o tom myslet, ale vycítili, že jim tak říká, protože mu nejsou úplně lhostejní. Na oplátku prohlašovali, že ti, které chrání, bývají většinou totální hovada, a Gittleman z jejich tónu poznal, že jeho případ to není.

Syn jedna byl ten, co si četl o zbraních, ten, který navrhoval dát si sendvič. Byl z těch dvou víc při těle. Syn dvě znovu remcal, že chce radši pizzu.

"Ani náhodou. Pizzu jsme měli včera."

To byl neprůstředný argument. Takže uzené a zelný salát.

Prima.

"Na žitném chlebu," dodal Gittleman. "A nakládačky. Nezapomeňte na nakládačky."

"Ty k tomu dávají automaticky."

"Tak jich vezmě pár navíc."

"Jasně, Arnie," řekl Syn jedna.

Syn dvě promluvil do mikrofonu připevněného na prsou. Vedl od něj drátek do černé vysílačky Motorola, kterou měl zavěšenou na opasku hned vedle mohutné pistole, jako vystřižené z časopisu jeho kolegy. Ohlásil třetímu maršálovi z týmu, který seděl na chodbě u výtahu: "Tady Sal. Jdu ven."

"Fajn," zapraskalo to z vysílačky. "Výtah už jede."

"Dáš si pivo, Arnie?"

"Ne," řekl Gittleman rozhodně.

Syn dvě se na něj tázavě podíval.

"Dám si dvě."

Maršál se uculil. Byl to nejvýraznější projev veselí, jaký kdy Gittleman v jeho tvrdém obličejí spatřil.

"Dobře děláš," prohlásil Syn jedna.

Maršálové se ho už dlouho snažili rozveselit, přimět ho, aby si víc užíval života. Aby se uvolnil.

"Černé rád nemáš, vid'?" zeptal se Syn dvě.

"Moc ne," odvětil Gittleman.

"Jak se vůbec takové černé pivo dělá?" zamyslel se Syn jedna a prohlížel si cosi v ohmataném magazínu.

Gittleman mu nahlédl přes rameno. Byla to pistole, černá jako černé pivo, a vypadala mnohem výhrůžněji než zbraně jeho adoptivních synů.

"Jak se dělá?" zopakoval Gittleman roztržitě. Neměl ponětí. Vyznal se v penězích a v tom, jak a kam je ulít. Vyznal se ve filmech, v koňských dostizích a ve svých vnoučatech. Pivo sice pil, ale o tom, jak se vyrábí, nevěděl zhola nic. Možná by si k zahradničení mohl přibrat další koníček - domácí vaření piva. Bylo mu šestapadesát. Na to, aby opustil svět financí a povolání účetního a odešel na odpočinek, ještě neměl věk, ale teď, po tom procesu s mafií, v důchodu stoprocentně skončí.

"Můžeš jít," ozval se vysílačkou hlas z chodby. Syn dvě vyšel ze dveří.

Gittleman se zase natáhl a nechal se unést filmem. Teď byla na obrazovce Janet Leighová. Odjakživa ji zbožňoval.

Nikdy neodpustil Hitchcockovi, že ji nechal zavraždit ve sprše. Gittlemanovi se líbily nakrátko ostříhané ženy.

Zálibně vdechoval jarní vzduch.

Myslel na sendvič.

Uzené na žitném chlebu.

A nakládačky.

Cítil se v bezpečí.

Pomyslel si: Maršálové odvádějí dobrou práci, dělají všechno pro to, aby to tak zůstalo. Po obou stranách vedly spojovací dveře do sousedních pokojů, ale byly zamčené a sousední pokoje byly prázdné; federální vláda platila všechny tři. Chodbu hlídal maršál u výtahu.

Nejbližší střelecká pozice, kterou by odstřelovač našel, byla dvě míle daleko, až za řekou Mississippi, a Syn jedna - předplatitel Zbraní a střeliva - tvrdil, že z takové dálky by se netrefil nikdo na světě.

Cítil se v pohodě.

Představoval si, jak už zítra bude na cestě do Kalifornie, s novou totožností. Pak podstoupí plastickou operaci. Bude v bezpečí. Ti, kdo ho chtějí zabít, na něj nakonec zapomenou.

Uvolnil se.

Pohroužil se do filmu s Mojžíšem a Janet Leighovou.

Byl to bez debaty skvělý film. Na úplném začátku kdosi nastavil časový spínač bomby na tři minuty a dvacet sekund a aktivoval ho.

Welles pojednal celý ten časový úsek jako jediný nepřerušovaný záběr, až bomba konečně vybuchla a uvedla příběh do pohybu.

Tomu se říká stupňovat napětí.

Tomu se říká... Počkat.

"Co je to?"

Gittleman vyhlédl z okna. Trochu se nadzvedl.

Za oknem bylo... Co vlastně?

Vypadalo to jako nějaká krabička. Trůnila na okenní římse. Vedl od ní tenký drátek a nahoře mizel z dohledu. Jako by tu krabičku někdo spustil z pokoje o patro výš.

Kvůli tomu filmu - té úvodní scéně - Gittlemana ze všeho nejdřív napadlo, že je v té krabičce bomba. Ale když se nahnul blíž, uviděl, že ne, že to vypadá spíš jako kamera - jako malá videokamera.

Skulil se z postele a došel k oknu. Prohlédl si krabičku zblízka.

Jo. To je ono. Kamera.

"Arnie, znáš pravidla," pokáral ho Syn jedna. Jelikož byl při těle, často se potil a potil se i teď. Otřel si obličej. "Nechod' blízko k oknům."

"Jenže... co je tohleto?" ukázal Gittleman.

Maršál odhodil magazín na podlahu, vstal a došel k němu.

"Kamera?" zeptal se Gittleman.

"Vypadá to tak. Namouduši."

"Ale... Vaše není, že ne?"

"Ne," zamumlal maršál a zamračil se. "Zvenčí to tu nehlídáme."

Zkoumal tenký drátek mizející kdesi nahoře, nejspíš v pokoji nad nimi. Sledoval ho pohledem, až se zastavil na stropě.

"Do prdele!" zařval a chňapl po vysílače.

Stropem prorazila sprška kulek z automatické pistole s tlumičem, zasypala Syna jedna a ten se roztančil jako hadrový panák. Prostřílený a zkrvavený se zhroutil na podlahu. Jak umíral, křečovitě sebou cukal.

"Ne!" vykřikl Gittleman. "Ježíškriste, ne!" Vrh se k telefonu.

Pronásledoval ho děšť kulek. Vrah v hořejším patře věděl díky kameře o každém jeho hnutí.

Gittleman se přimáchl ke zdi. Střelec znovu vypálil. Jen jednou.

Kulka šla těsně vedle. Pak další dvě rány. Minuly ho sotva o pár centimetrů. Zdálo se, že si s ním vrah pohrává jako kočka s myší.

Výstřely nemohl nikdo slyšet. Ozýval se jen praskot omítky a dřeva.

Gittleman se vrhl ke koupelně, pronásledován dalšími střelami.

Všude kolem létaly třísky a úlomky omítky. Pak všechno zmlklo.

Gittleman doufal, že to vrah zabalil a vzal do zaječích. Ale ukázalo se, že si vzal na mušku telefon - aby Gittleman nemohl přivolat pomoc.

Stropem prolétly dvě kulky, zasáhly běžový aparát a roztříštily ho na tisíc kousků.

"Pomoc!" zařval Gittleman. Báł se jako nikdy v životě. Jenže oba sousední pokoje byly prázdné - zatímco ještě před pár minutami ho to uklidňovalo, teď z toho šla hrůza.

Strachy mu vyhrkly slzy do očí...

Skočil do rohu a překotil lampu, aby místnost potemněla. Seshora přilétly další kulky. Zkusmo. Přibližovaly se, hledaly ho. Střelec o patro výš sledoval televizní obrazovku stejně jako ještě před chvilkou on sám, když se díval na Charltona Hestona.

Udělej něco, vztekal se Gittleman v duchu. No tak, dělej!

Vrh se kupředu a prudce odstrčil pojízdný stolek s televizí k oknu. Ten narazil do okenní tabulky, až se vysypala, a zaclonil kameře výhled do pokoje.

Přilétlo ještě několik výstřelů, ale vrah už mířil naslepo.

"Prosím," modlil se Gittleman tiše. "Prosím, pomozte mi někdo."

Plížil se podél zdi ke dveřím. Našmátral řetízek a zástrčku. Třásl se hrůzou, protože si byl jistý, že vrah je přímo nad ním a míří dolů.

Užuž se chystá zmáčknout spoušť.

Ale žádné další výstřely nepřišly. Gittleman rozrazil dveře a vyletěl na chodbu. Křikl na maršála u výtahu - ten k synům nepatřil, byl to důstojník jménem Gibson: "Střilejí! Nahoře je chlap s pistolí! Tak..."

Nedořekl. Gibson bezvládně ležel na konci chodby obličejem dolů. U hlavy měl kaluž krve. Další hadrová loutka, tentokrát s přestřiženými vodicími šňůrami.

"Ne," vydechl Gittleman. Otočil se na patě, aby utekl.

Vzápětí ztuhl. Stanul tváří v tvář nevyhnutelnému.

Uprostřed chodby stál pohledný muž se snědou pleť, v dobře padnoucím obleku. V jedné ruce držel fotoaparát Polaroid, ve druhé černou pistoli s tlumičem.

"Jste Gittleman, že?" zeptal se. Znělo to zdvořile, jako by byl prostě jen zvědavý.

Gittleman se nezmohl na odpověď.

Muž přivřel oči a přikývl. "Určitě jste."

"Ale..." Gittleman se ohlédl za sebe do hotelového pokoje.

"Můj parták vás nechtěl zasáhnout. Jen se vás odtamtud snažil vyhnat. Potřebovali jsme vás dostat ven, abychom mohli zabít doložit."

Muž pokývl hlavou k fotoaparátu. "Ti, kdo nás platí, požadují důkaz. To víte."

A střelil Gittlemana třikrát do hrudi.

V hotelové chodbě, která normálně páchla lyzolem a teď páchla lyzolem a střelným prachem, odšrouboval Haarte tlumič

a schoval ho i s waltherem do kapsy. Prohlédl si polaroidový snímek mrtvého. Pak si ho zastrčil do kapsy ke zbrani. Z opasku si odepnul vysílačku - dražší typ, než měli maršálové, a na rozdíl od těch jejich prozíravě vybavenou kódovacím zařízením - a promluvil k Zaneovi, svému parťákovi o patro výš, tomu, který to tak uměl s automatickými zbraněmi. "Hotovo. Mám fotku. Vypadni odtamtud."

"Už jdu," ozvala se odpověď.

Haarte mrkl na hodinky. Jestli šel druhý maršál pro jídlo - což nejspíš šel, protože byl čas na večeři -, bude zpátky tak za šest, sedm minut. Takovou dobu mu zabere dojít do nejbližší restaurace, poručit si jídlo s sebou a vrátit se do hotelu. Do hotelové restaurace určitě nešel - to by si rovnou objednali donášku na pokoj.

Haarte pomalu sestoupil po schodech a vyšel ven do teplého jarního večera. Pohledem zkontroloval ulici. Byla skoro prázdná. Žádné sirény. Žádná blikající světla.

Ve sluchátku zapraskalo. Partner ohlásil: "Jsem v autě. V Hiltonu budu do půlhodiny."

"Tak zatím."

Haarte nasedl do auta z půjčovny a odjel z centra na parkoviště v Univerzitním městečku, příjemném předměstí na západním okraji St. Louis.

Zaparkoval vedle kaštanově hnědého vozu Lincoln Continental. Nad hlavou mu zaburácel tryskáč, který se chystal přistát na Larrtbert Field.

Haarte vystoupil z auta a došel k lincolnu. Posadil se dozadu a s rukou připravenou na pistoli v kapse si prohlížel řidiče. Muž na zadním sedadle, podsaditý šedesátník s tučným podbradkem, pohlédl směrem k řidiči a slabě přikývl, čímž naznačoval: Nedělejte si starosti, ten je v pořádku.

Haarte se na to, co mu mužovy oči sdělovaly, nespolehal. Dělal si starosti pořád. Dělal si starosti ještě jako policajt v nejdrsnějším okrsku v Newarku v New Jersey. Dělal si starosti jako voják v Dominikánské republice. Dělal si starosti, když byl žoldákem v Zairu a Barmě. Dopracoval se k názoru, že dělat si starosti funguje jako droga. Taková, co dokáže udržet člověka při životě.

Teprve když si řidiče sám v duchu otipoval, pustil pistoli a vyndal ruku z kapsy.

Muž vzadu pronesl s plochým středozápadním přízvukem: "Ve zprávách ještě nic nebylo."

"Brzy bude," ujistil ho Haarte.

Vytáhl polaroidový snímek.

Muž potřásl hlavou. "Pro peníze cokoli. I zabít nevinného. Jen kvůli penězům."

Znělo to, jako by toho upřímně litoval. Zvedl oči od fotografie. Haarte už dávno zjistil, že na polaroidových snímcích krev nikdy nemá správnou barvu; vždycky vypadá tmavší.

"Vás to netrápí?" zeptal se ho muž. "Zabít nevinného?"

Haarte mlčel. Vina či nevina, zrovna tak jako hřích či milosrdenství pro něj byly prázdné pojmy.

Ale zdálo se, že muž o odpověď ani nestojí.

"Tumáte."

Podal mu obálku. Haarte už dostal takových obálek spoustu. Vždycky mu připomínaly dřevěné špalíčky. Což svým způsobem vlastně byly. Peníze jsou z papíru, papír je ze dřeva. Zastrčil si obálku do kapsy. Dovnitř se nepodíval. Nikdo se ho nikdy nepokusil ošidit.

"A co ten druhý, kterého se potřebujete zbavit?" zeptal se.

Muž zavrtěl hlavou. "Vypařil se. Zdekoval se někam na Manhattan. Ještě nevíme kam. Ale brzy to zjistíme. Máte o tu práci zájem?"

V New Yorku? zamyslel se Haarte. "Stálo by to víc. Na tak horké půdě se pracuje hůř. Potřebovali bychom krytí a nejspíš bychom to museli navléct jako nehodu. Anebo najít obětího beránka."

"Jak si přejete," řekl muž lhostejně. O podrobnosti Haartova řemesla se nezajímal. "Kolik to tedy bude stát?"

"Dvojnásobek." Haarte si poklepal na náprsní kapsu, do které si uložil peníze.

Šedé obočí se nadzvedlo. "Zahrnuje to veškeré výdaje? I náklady na krytí? Na vybavení?"

Haarte po chvilce přemýšlení dodal: "Plus deset procent na krytí?"

"To by šlo," souhlasil muž.

Potřásl si rukama a Haarte se vrátil do svého auta.

Ještě jednou zavolal vysílačkou Zaneovi. "Máme další kšeft. Tentokrát na domácí půdě."

2

Rune dostala nařizení dojet k zákazníkovi pro videokazetu, a to jí obrátilo život vzhůru nohama.

Pohádala se kvůli té pochůzce se svým šéfem Tonym, vedoucím půjčovny Washington Square Video na Osmé ulici v Greenwich Village, kde pracovala. A jak se s ním pohádala!

Přetáčela pásku, babrala se s videem, vztekla bušila do tlačítek a přitom toho vousatého pupkáče probodávala očima.

"Na to zapomeň. Ani náhodou." Připomněla mu, že když ji najímal, sliboval jí, že nebude muset běhat za zákazníky, že se na tom dohodli.

"Takže ne," prohlásila. "A bašta."

Tony se na ni zadíval zpod ježatého obočí a kupodivu se rozhodl mluvit rozumně. Vysvětlil jí, že Frankie Greek a Eddie mají moc práce, že spravují video či co - i když Rune soudila, že si spíš lámou hlavu, jak sehnat volňásky na večerní koncert do Palladia -, a tak prý musí kazetu vyzvednout ona.

"Nechápu, proč bych musela, Tony. Chci říct, že nevím, jak jsi přišel na to muset."

V tu chvíli si to s rozumným chováním rozmyslel. "Tak já ti to teda povím, Rune. Prostě proto, že ti to příkazuju. Jako

tvůj šéf. Nechápu, proč tak vyvádíš. Vždyť je to jen jedna jediná pitomá pochůzka."

"Je to bohapustá ztráta času."

"Celej tvůj život je ztráta času, Rune."

"Hele," nadechla se a rozhořčeně chrlila argumenty, dokud ji neušal:

"Balancuješ na tenkém ledu, zlato. Hod' sebou. Mazej. A hned."

"Nemám to v popisu práce," zkusila to ještě jednou.

Prostě neměla v povaze vzdávat se tak brzy. Když ale viděla, že se celý naježil a chystal se vyletět, radši vstala.

"Jen klídek, Tony," pronesla tím svým provokativním přídržlým tónem, kvůli kterému ji Tony nejspíš jednou vyrazí, i když zatím to ještě neudělal.

Podíval se na stvrzenku. "Ježíšmarjá, vždyť je to odtud jen pár bloků. U Avenue B. Ten chlap se jmenuje Robert Kelly. Pan Kelly? užasla Rune. Tak to je jiná.

Popadla stvrzenku, přehodila si přes rameno kabelu v retrostylu z napodobeniny leopardí kůže, kterou objevila v jednom second handu na Broadwayi, opřela se do dveří, a ještě než vykročila do chladného jarního dopoledne, prohodila: "No dobře, dobře, zařídím to."

Nasadila takový tón, aby bylo Tonymu jasné, že za tohle jí něco dluží.

Za ta dvě desetiletí, co byla na světě, se už poučila, že pokud si chce žít po svém, není vůbec od věci zavázat si co nejvíce lidí.

Rune měřila metr pětapadesát a vážila pětáctřicet kilo. Dneska měla na sobě černé strečové kalhoty, černé tričko a přes něj bílou pánskou košili s úzkými proužky, které ustříhla rukávy, takže teď vypadala jako vesta. Na nohou měla černé kotníkové boty. Na levém předloktí jí cinkalo sedmadvacet stříbrných náramků, každý jiný.

Její ústa byla proměnlivá a pohyblivá, co chvíli se zmenšovala a zvětšovala, fungovala jako barometr jejích nálad. Tvář měla kulatou; nos podle jejího mínění ušel. Kamarádi jí říkali, že připomíná jednu herečku, která se objevuje v nezávislých filmech. Jenže mezi současnými herečkami bylo poskrovnu těch, které ji zajímaly a kterým by se chtěla podobat; jo, to kdybyste takhle vzali Audrey Hepburnovou a šoupli ji do zmodernizované verze Snídaní u Tiffanyho, to by byla jiná - té by se Rune podobat chtěla a v mnohém se jí i podobala.

Zastavila se a mrkla na sebe do zrcadla ve výloze starožitnictví, kde nápis POUZE VELKOOBCHOD zastíňoval mnohem drobnější jméno prodejny. Před pár měsíci ji omrzela střapatý černo-purpurový účes, a tak se těch hrůzostrašných barev zbavila a přestala si stříhat vlasy. teď už jí poporostly a ke slovu se dostával přirozený kaštanový odstín. Při pohledu do zrcadla si kšticí prohrábla, pak si ji zase uhladila. Vlasy nebyly ani dlouhé, ani krátké. Bůhvíproč si kvůli té nevyhraněnosti připadala bezprizorně víc než kdy jindy.

Pokračovala v cestě do East Village.

Znovu se podívala na stvrzenku.

Robert Kelly.

Kdyby jí Tony rovnou řekl, o koho jde, tak by ho tolik nevytáčela.

Kelly Robert. Členem od: 2. 5. Způsob platby: v hotovosti.

Robert Kelly.

"Můj dobrý přítel."

Tak to v obchodě řekla Frankiemu Greekovi a Eddiemu. Vykulili oči a snažili se pochopit, jak to myslí. Ještě než se ale stačili zašklebit, ohnout nos a zeptat se, jaké je dovádět v posteli se sedmdesátníkem, Rune se rozesmála, takže ta poznámka vyzněla jako vtip.

Vzápětí však dodala: "Už jsme spolu měli rande," čímž je znovu znejistěla. Dobře se jejich zmatkem bavila.

Robert Kelly byl skutečně její přítel. Lepší než většina lidí, s nimiž se v obchodě setkala. A jediný, s kým si za ty tři měsíce, co ve videopůjčovně pracovala, někam vyrazila. Tony zaměstnancům zakazoval scházet se se zákazníky. Žádný Tonyho zákaz by jí sice neodradil ani na zlomek vteřiny, jenže všichni muži, s nimiž se v obchodě potkávala, byli buď příliš domácí, anebo přesně takoví, jak se dalo čekat od chlápů, co balí prodavačky ve videopůjčovně v Greenwich Village.

Ahoj, já jsem John, Fred, Stan, Sam, říkej mi Sammie, bydlím tady v ulici, tohle je od Armaniho, jak se ti to líbí, jsem módní fotograf, pracuju u Morgana a Stanleyho, schrástl jsem trochu marjánky, hele, nechceš ke mně zaskočit a zašoustat si?

Kelly Robert, způsob platby: v hotovosti. Vždycky nosil oblek s kravatou. Byl o padesát let starší než ona. A když mu nabídla, že pro něj něco udělá - byla to maličkost, zadarmo udělat kopii videokazety -, sklopil oči, začervenel se a jako poděkování ji pozval na oběd.

Vyšli si do baru ve stylu padesátých let na St. Marks, jmenoval se Soda Shop a bylo v něm narváno studenty z Newyorské univerzity, kterým se dařilo tvářit se zároveň velmi důstojně i potrhle. Dali si sendviče se zapečeným sýrem a nakládačkami. Rune si objednala martini. Pan Kelly se překvapeně rozesmál a pošeptal jí, že si myslel, že jí není víc než šestnáct. Servírka kupodivu přijala falešný průkaz totožnosti, ve kterém stálo, že je Rune triadvacet. Podle pravých dokumentů - podle jejího ohýského řidičáku - jí bylo dvacet.

Pan Kelly se zpočátku choval ostýchavě. Ale to jí nevadilo. Udržovat konverzaci v proudu bylo pro Rune hračka, měla v tom bohatou praxi.

Postupně rozvázal a báječně se pobavili. Povídali si o New Yorku - znal ho opravdu dobře, ačkoli pocházel ze Středozápadu. Vyprávěl jí, jak chodíval do klubů v Hell's Kitchen západně od centra. O piknicích v Battery Parku. O procházkách v Central Parku s "dámskou společnicí" - Rune se do toho výrazu přímo zamilovala.

Doufala, že až zestárne, bude něčí dámskou společnicí. Bude...

Ale ne, sakra...

Zastavila se uprostřed kroku. Sakra. Hrábla do tašky a zjistila, že zapomněla kazetu, kterou panu Kellymu nahrála. Smůla pro něj, protože se na nahrávku těší. Ale ještě větší smůla pro ni, protože ji nechala v obchodě, a jestli Tony zjistí, že načerno okopírovala kazetu z půjčovny, ježíšmarjá, okamžitě jí dá padáka. Ve Washington Square Video doprošování nezabírá.

Jenže teď se nemůže vrátit a vytáhnout kazetu zpod pultu, kam si ji schovala. Donese ji panu Kellymu zítra nebo pozítří. Anebo mu ji podstrčí, až se příště zastaví v půjčovně.

Ale co když ji Tony najde? Bude z toho vyhazov?

A jestli ano? To je holt život. To si říkala, nebo aspoň myslela, kdykoli se ocitla ve frontě na newyorském úřadu práce - na místě, kde bývala pravidelným hostem a kde získala spoustu skvělých přátel.

To je život. Její zaklínadlo pro údobí nezaměstnanosti. A vůbec pro všechny útrapy, které s sebou život nese.

Jenže dneska, jakkoli se to pokoušela brát s nadhledem, se jí nechtělo dostat padáka. To pro ni byl nezvyklý pocit - a nijak nesouvisel s otravnostmi, které s sebou hledání nové práce přináší a které se začaly rýsovat na obzoru, kdykoli si ji šéf zavolal a spustil: "Rune, musíme si spolu promluvit," nebo: "Není to pro mě snadné..."

Většinou to bylo snadné jako facka. Rune snášela vyhazovy lépe než většina ostatních. Už si zvykla.

Tak proč si tentokrát dělá hlavu? Nerozuměla sama sobě. Možná je to něčím ve vzduchu... Kdoví.

Těžko říct.

Rune šla dál směrem na východ. Procházela čtvrtí, kterou Newyorská univerzita a urbanisté zohyždili fádními činžáky ze škvárobetonových tvárníc. Jakási tělnatá paní jí vrazila pod nos petici. "Zachraňme své okolí," stálo na ní. Rune ženu nevšímavě minula.

Tohle je celý New York. Neustále se mění jako had, který svléká jednu kůži za druhou. Když vaše oblíbené místo zmizí nebo se změní v cosi, co vám nejde pod nos, vždycky se tu dá najít jiné podle vašeho vkusu. Stačí žeton na metro.

Znovu se podívala na adresu pana Kellyho. Východní desátá 380. Byt 1B.

Přešla ulici, minula Avenue A, Avenue B. Písmenkova polévka, písmenkové město. Okolí bylo čím dál tmavší, zanedbanější, pochmurnější.

Čím dál strašidelnější.

Zachraňme své okolí...

3

Haarte neměl East Village rád.

Když si před třemi týdny po návratu ze St. Louis, kde vyřídili Gittlemana, hodili se Zane a mincí, kdo bude sledovat byt další oběti, byl rád, že prohrál.

Zastavil se na Východní desáté a zkontroloval, jestli dům není pod dohledem. Jeho partner sem dorazil už před půlhodinou a tvrdil, že vzduch se zdá čistý. Už dřív zjistili, že jejich terč přednedávnm zmizel z bytu v Upper West Side - úkrytu, který mu poskytli federálové -, aniž by dal vědět své ostraze. Ale byly to zastaralé informace.

Federálové už ho mezitím možná zase vypátrali - když se těm syčákům zachce, najdou každého - a teď třeba tuhle budovu střeží.

A tak se Haarte radši zastavil, propátrával pohledem ulici a hledal jakoukoli známku přítomnosti pánů na hlídání. Ale kde nic, tu nic.

Vykročil dál po chodníku. Všude to tu bylo zaneřáděné odpadky, kolem se povalovaly plesnivé knihy a časopisy, starý nábytek.

V úzkých ulicích parkovala po obou stranách auta. Taky několik stěhovacích vozů. Zdálo se, že zdejší lidé se pořád někam stěhují. Haarta hlavně překvapovalo, že se někdo stěhuje sem. On sám by z téhle čtvrti vypadl, jak nejrychleji by to šlo.

Haarte měl na sobě světlemodrý stejnokroj deratizátora. Nesl si umělohmotný pracovní kufřík, ve kterém však nebylo náčiní na hubení škůdců, ale automatická pistole Walther s nasazeným tlumičem značky Lansing Arms. A fotoaparát Polaroid. S touhle uniformou by neuspěl všude, ale tady ano. Kdykoli měl práci v New Yorku - což nebylo často, protože tu žil -, mohl si být jistý, že jediný, kdo nebude lidem ani v nejmenším podezřelý, je deratizátor.

"Už jsem skoro na místě," řekl do mikrofону na klopeč.

Tohle taky bylo pro New York typické - člověk si klidně mohl nahlas povídat sám se sebou a nikomu to nepřipadalo divné.

Když došel k číslu 380 na Východní desáté, Zane v zeleném pontiacu zaparkovaném o blok dál oznámil: "Ulice je čistá. V jeho bytě se mihl nějaký stín. Je doma. Nebo je tam někdo jiný."

Rozhodli se, že při téhle zakázce bude střílet jen Haarte a Zane ohlídá ústupovou cestu.

Haarte oznámil: "Za tři minuty budu uvnitř. Objed' to zadem a zůstaň stát za rohem. Kdyby něco kikslo, rozdělíme se a sejdem se u mě doma."

"Dobře."

Vešel do budovy. Smrdí to tu, pomyslel si. Psí močí. Anebo možná lidskou. Otřásl se odporem. Vydělával přes sto tisíc dolarů ročně a žil několik mil odtud v komfortním domě, s vyhlídkou na řeku Hudson a New Jersey. Tak komfortním, že deratizátora jakživo nepotřeboval.

Pečlivě zkontroloval vestibul a chodbu. Terč nejspíš vražedný útok nečeká, a tak by Haartovi možná stačilo ozvat se do mluvítk a říct, že provádí postřík proti švábům. Možná by ho ten chlap pustil dovnitř.

Ale taky by se mohl objevit nahoře na schodech s namířenou zbraní a začít střílet.

A tak se Haarte rozhodl postupovat ve vši tichosti. Vstupní dveře si otevřel tenkým proužkem oceli. Laciný zámek

snadno povolil.

Vešel dovnitř a vytáhl z kufříku na nářadí pistoli. Vykročil chodbou k bytu 1B.

Když Rune viděla, v jakém domě Robert Kelly bydlí, byla překvapená.

Překvapená, jak člověk bývá, když poprvé navštíví kamaráda.

Podle toho, jak skromně se pan Kelly oblékal, čekala i skromné obydlí. Ale teď stála před úplnou barabiznou. Dům byl v posledním tažení. Oprýskaný, špinavě červený nátěr, jaký se používá na školních budovách, se v celých kusech odlupoval. Dřevěné okenní trámy hnily. Ze střechy odkapávala rezavá voda a na chodníku a schodech ke dveřím po ní zůstávaly fleky. Rozbité okenní tabulky si někteří nájemníci vyspravili kartonem, hadry a zažloutlými novinami.

Rune samozřejmě věděla, že East Village není zrovna nejskvělejší čtvrť. Chodívala s kamarády do zdejších klubů, každou chvíli si vyrazili do Tompkins Square Parku na Avenue A a zapadli mezi tamní feťáky a gangsterské výrostky. Ale džentlmenký pan Kelly patřil v jejích představách spíš do spořádaného domku v anglickém stylu se štukovými ozdobami a květovanými tapetami, před kterým by byla upravená zahrádka obehnaná plotem z černého tepaného železa.

Jako ve filmu My Fair Lady, na který ji kdysi dávno vzal tatínek.

Představovala si, jak pan Kelly jako Rex Harrison sedí v salonku u krbu a popíjí čaj. Pomalu ho usrkává (v anglických filmech šálek čaje vždycky vydrží věčně) a čte si noviny, ve kterých není ani stopy po obrázkových seriálech.

Cítila se nepříjemně, bylo jí za něj trapně. Skoro si přála, aby sem radši nechodila.

Došla blíž. Na holém záhonku před vchodem se povalovala převrácená židle s ulomenou nohou. Ke značce se zákazem parkování byla řetězem přivázaná kostra bicyklu. Kola, šlapky i řídítka někdo ukradl.

Kdo tady asi bydlí? napadlo Rune. Usoudila, že nejspíš staří lidé.

Kolem žila spousta důchodců. Ona sama by radši trávila svá poslední léta v Tampě nebo San Diegu.

Jak se jim asi stalo, že skončili tady? přemýšlela.

Nejspíš existuje milion odpovědí.

To je život...

Dům naproti přes ulici vypadal mnohem líp, byl nově omítnutý, čistý a na vstupních dveřích měl zdobenou bezpečnostní mříž. Ven zrovna vycházela blondýna v drahé růžové sportovní soupravě a módních teniskách. Zavřela za sebou, došla na ulici a začala s kondičním cvičením. Byla hezká a vypadala nechutně profesionálně, prostě "mladá, zdravá, úspěšná".

Zachraňme své okolí...

Rune šla dál ke vchodu pana Kellyho. Vtom dostala nápad. Vyzvedne videokazetu, ale místo aby se hned vrátila do obchodu, udělá si pár hodin volno. Vyrazí si s panem Kellym za dobrodružstvím.

Vytáhne ho na dlouhou procházku kolem Hudsonu.

"Půjdeme se podívat na mořské příšery!" navrhne mu.

I když to bylo praštěné, věřila, že pan Kelly na hru přistoupí. Měl v sobě něco, díky čemu věřila, že jsou si podobní. Byl... prostě záhada. A žádný suchar. Nebýt suchar, to byl u Rune největší kompliment.

Vešla do vestibulu. Pod nánosem špíny a pavučin rozeznala dlaždičkovou podlahu s mozaikovým vzorem, mosazné kování a vyřezávané mahagonové zárubně. Pomyslela si, že kdyby tu vygruntovali a nově vymalovali, vůbec by to nebylo k zahoezení.

Zmáčkla zvonek bytu 1B.

Napadlo ji, že by ji ohromně bavilo vyhledávat zanedbané staré domy a dávat je do pořádku. Určitě jsou lidé, kteří se tím žijí.

A bohatnou na tom. Dokonce i takováhle místa mohou mít statisícovou hodnotu. Kdyby bylo na ní, vymalovala by to tu výjevy z pohádek a vyzdobila dům plyšovými zvířaty. Jenže tušila, že o takovou výzdobu by asi nikdo nestál.

V mluvítku to zachrastilo. Chvilku bylo ticho. Pak se ozvalo: "Ano?"

"Pane Kelly?"

"Kdo je tam?" zeptal se hlas zkreslený praskáním.

"Tady Johnnyyyyy," pokusila se napodobit Jacka Nicholsona ve filmu Osvícení. S panem Kellym se o hororech bavili nejednou.

Věděl toho o filmech hodně. Žertovali spolu, jak je ten Kubrickův film strašidelný, přestože je tak jasně nasvětlený.

Ale zřejmě si na to nevzpomněl. "Kdo?"

Rune zklamalo, že narážku nepochopil.

"Tady Rune. Však víte - z Washington Square Video. Přišla jsem vyzvednout videokazetu."

Ticho.

"Haló?" zavolala.

V mluvítku znovu zapraskalo. "Hned tam budu."

"Je to pan Kelly?" Ten hlas zněl nějak divně. Možná to není on.

Třeba má návštěvu.

"Hned jsem dole."

"Můžu dojít za vámi."

Pauza.

"Počkejte dole," poručil hlas.

Tohle bylo divné. Vždycky se choval zdvořile. teď to ale zdvořile neznělo ani náhodou. Že by to bylo tím domácím telefonem?

Uběhlo pár minut. Rune přecházela vestibulem sem a tam a vyhlížela ven na ulici. Konečně zaslechla z hloubi domu kroky.

Přešla k vnitřním dveřím a nakukovala přes umaštěné sklo. Nebylo skrz ně pořádně vidět. Po schodech kdosi pomalu scházel. Že by pan Kelly? Nedalo se to poznat.

Dveře se otevřely.

"Jéje," vyhrkla překvapeně.

Ven se vynořila padesátice s olivovou pletí a přeměřila si ji ostrážitým pohledem. Pečlivě za sebou zabouchla, aby se Rune nedostala dovnitř - to byl v New Yorku běžný bezpečnostní úkon, když ve vestibulu okouněli cizí lidé. Nesla tašku narvanou plechovkami od piva a minerálky. Vynesla je ven a vysypala do kontejneru na tříděný odpad.

"Pane Kelly?" křikla Rune znovu do mluvítko. "Je všechno v pořádku?"

Nikdo neodpovídal.

Žena se vrátila a nedůvěřivě si Rune prohlížela.

"Můžu vám nějak pomoci?" Mluvila se silným karibským přízvukem.

"Jsem známá pana Kellyho."

"Aha." Napětí v jejím obličejí polevilo.

"Zvonila jsem na něj. Slíbil, že přijde dolů."

"Bydlí v prvním patře."

"Já vím. Říkal, že tu hned bude, ale už čekám pět minut. Mám od něj vyzvednout videokazetu."

"Šla jsem kolem jeho dveří a měl otevřeno. Bydlím ve stejném patře."

Rune zmáčkla zvonek a zavolala: "Pane Kelly? Haló! Haló!"

Pořád nic.

"Zajdu se tam mrknout," řekla žena. "Vy tady počkejte."

Zmizela uvnitř. Po chvíli čekání se Rune zmocnila netrpělivost a znovu zazvonila. Nic. Zalomcovala dveřmi. Pak ji napadlo, jestli tu třeba není ještě nějaký další vchod - boční nebo zadní.

Vyšla ven a zamířila k postranní uličce. Ta "mladá, zdravá, úspěšná" ještě nepřestala s protahovacími cviky. Jediné cvičení, které kdy provozovala Rune, byl tanec v oblíbených klubech World, Area nebo Limelight. (Tanec jí posloužil stejně dobře jako aerobik a navíc posilovala horní partie těla, když od sebe na společných toaletách odstrkovala opilé právníky a úředníky.) Jinak nikde ani živáčka. Možná...

Vtom ticho prořízl výkřik.

Otočila se na patě a zalétla pohledem k domu pana Kellyho.

Slyšela zpanikařený ženský hlas volající o pomoc. Měla dojem, že z toho hlasu zaznívá přízvuk - možná křičela žena, s níž se před chvílkou setkala, ta, která znala pana Kellyho.

"Zavolejte někdo policii!" křičel ten hlas. "Prosím, pomozte!"

Rune pohlédla na cvičící ženu, která na ni zírala stejně šokovaně.

A pak se za nimi ozvalo pronikavé zakvílení pneumatik. Zpoza rohu se vyřítilo zelené auto a mířilo přímo na ně. Obě ztuhly zděšením.

Co blázní, co blázní, co blázní? vířilo Rune hlavou.

Ne, ne, ne...

V poslední chvíli, když už od nich auto bylo jen kousíček, se pozpátku vrhla pryč z vozovky. Žena v růžovém uskočila na druhou stranu. Nebyla však tak rychlá jako Rune a zasáhlo ji postranní zrcátko. Náraz ji odhodil na zeď domu.

Udeřila se o ni a zhroutila se na zem.

Auto smykem zahrulo za roh a zmizelo.

Rune doběhla k ženě, která sice byla naživu, ale v bezvědomí a z rány na čele se jí řinula krev. Rozeběhla se najít telefonní budku.

Teprve čtvrtá budka, o tři bloky dál, fungovala.

4

Dveře pana Kellyho zely dokořán.

Rune se v nich zastavila a užasle zírala na osm lidí uvnitř. Připadalo jí, jako by všichni zkameněli uprostřed pohybu. Někteří stáli, jiní se shýbali, osamoceně či ve skupinkách, jako figuríny, které vidala v obchodě s dovoзовým zbožím na University Place.

Opřela se o kliku a ztěžka oddychovala. Z telefonní budky se přihnala zpátky k domu a vyletěla nahoru po schodech. Dovnitř se tentokrát dostala bez potíží, protože policisté nebo někdo ze záchranky otevřel vstupní dveře a zajistil je klínem.

Prohlížela si těch šest mužů a dvě ženy. Někteří měli na sobě policejní uniformy, jiní obleky.

Vtom její pohled přitáhl devátý člověk v bytě. Roztřásl se jí ruce.

Ne... to ne...

Tím devátým byl majitel bytu. Robert Kelly. Seděl v omšelém křesle, ruce měl ochable rozhozené do stran a vytřeštěné oči obracel k nebi jako Ježíš nebo nějaký světec z těch exaltovaných náboženských obrazů v Metropolitním muzeu. Byl strašně bílý - tedy až na hrud'. Tu měl hnědočervenou krev. Tolik krve...

Ne, ne...

V Rune se všechno sevřelo, mělce lapala po dechu, hlava se jí točila.

Čert aby vzal Tonyho! Kdyby ji nepřinutil jít sem pro tu pitomou kazetu, nemusela tohle vidět. Ztracený Frankie

Greek, zatracený Eddie, předstírají, že opravují nějaký podělaný video, a přitom se jen snaží vykoumat, jak se vetřít zadarmo na koncert...

Vyhrkly jí slzy. Sakra!

Ale pak ji napadlo něco zvláštního. Ne, ne, jestli se tohle muselo stát, pak je lepší, že přišla ona, a ne někdo z nich. Ona se s panem Kellym aspoň znala. Eddie nebo Frankie by vtrhli dovnitř a zajasali: "Páni, střílečka, to je paráda!" Z úcty k panu Kellymu je lepší, že ho v téhle situaci vidí ona sama.

Nikdo si ji nevšiml. Dva muži v oblecích udíleli pokyny třetímu, který přikyvoval. Uniformovaní policisté prohledávali místo činu, dělali si poznámky, někteří posypávali světlé věci černým práškem, jiní tmavé věci bílým.

Rune si prohlížela jejich tváře. Nedokázala od nich odtrhnout pohled. Bylo na nich něco divného a nejdřív nevěděla, co to je. Tvářili se stejně jako kdokoli jiný - pobaveně, znuděně či zvědavě. A pak jí svítl.

Právě tohle je divné - že na nich není vůbec nic neobvyklého. Všichni se chovali čistě pracovně. Neděsilo je, co vidí, ani se jim z toho nezvedal žaludek.

Proboha, vždyť oni se nijak neliší od prodávačů ve Washington Square Video! Vypadají zrovna jako já, dělají totéž co já, když osm hodin denně po čtyři dny v týdnu půjčují filmy - prostě odvádějí svoji práci.

Otravnou všední práci.

Jako by ani nezaregistrovali, že právě někdo přišel o život. Anebo je jim to jedno.

Rune pomalu přejížděla pohledem byt. Tady že pan Kelly bydlel?

Tapety s mastnými fleky se odchlipovaly. Oranžový koberec byl drsný a ježatý. Páchlo to tu zkaženým masem. Na zdech nevisely žádné obrazy, jen o oděný gauč se opíralo pár zarámovaných starých filmových plakátů. Na podlaze se válel snad tucet kartónových krabic. Zdálo se, že pan Kelly v nich měl všechny svoje věci, ani se je neobtěžoval vybalit. Dokonce i oblečení a nádobí skladoval v bednách.

Nejspíš se sem teprve nedávno nastěhoval, možná přibližně v té době, kdy se stal členem videoklubu, tedy před měsícem.

Rune si pamatovala, jak poprvé přišel do Washington Square Video.

"Můžete mi říct, jak se píše vaše jméno?" zeptala se, když vyplňovala formulář.

"Jistěže můžu," odpověděl bez rozmyšlení. "To zvládnu, jsem nadprůměrně inteligentní. Jde o to, jestli to po mně chcete."

Tím si ji získal. Oba se rozesmáli. Pak si poznamenala zbylé údaje o Kellym, Robertovi, způsob platby: v hotovosti, adresa: Východní desátá 380, byt 1B. Chtěl půjčit nějakou detektivku a Rune si vzpomněla na starý seriál Dragnet a pronesla okřídlenou frázi: "Chci jen fakta, pane, jen holá fakta."

Znovu se rozesmál.

Ne vlastnil žádné kreditní karty. Vzpomněla si, jak ji tehdy napadlo, že tohle mají společné.

Jak tě to učili v nedělní škole? Vždyť jsi to kdysi uměla, jako když bičem mrská. Jak jen to je?

Rune upírala pohled přímo na mrtvého. Na vysokého důstojného sedmdesátníka, trochu při těle, s prořídilými vlasy.

Vše mi Otec dává, on, jenž vzkřísil Ježíše z mrtvých a dá povstat i nám smrtelníkům...

Usoudila, že ze všeho nejvíce ji děsí, jak naprosto nehnutě pan Kelly leží. Lidská bytost, která se vůbec nehýbe. Otřásla se. Při pohledu na tu strnulost se zážrak života zdál ještě úžasnější a drahocennější.

Slyšel jsem hlas z nebes, jak praví: prach jsi a v prach se obrátíš..., hluboce věřím ve vzkříšení..., vodstva opadnou...

Polozapomenutá slova se jí vybavovala čím dál rychleji. V duchu viděla svého tatínka, jak ho upravili k pohřbu šikovní lidé z pohřebního ústavu Charles & Sons v Shaker Heights. Bylo to před pěti lety.

Rune si živě vybavila, jak tam ležel v rakvi na saténové vystýlce.

Tehdy jí táta připadal cizí - jako pouhá karikatura člověka, kterým býval zaživa. V novém obleku, s nalíčeným obličejem a ulízanými vlasy měl v sobě cosi slizkého a falešného. Ani se nezdál mrtvý, vypadal prostě jen divně.

To pan Kelly působil mnohem opravdověji. Nevypadal jako figurína, vůbec nebyl neskutečný. Smrt jí zírала přímo do očí. Rune měla pocit, že se s ní otáčí celá místnost, a musela se soustředit na pravidelné dýchání. Na tvářích ji šimraly slzy žalu a rozhořčení.

Pán s tebou a tvou duší, pochváleno buď jméno Páně...

Jeden z lidí stojících u mrtvého si jí všiml. Nevysoký muž s knírem, v obleku. Nakrátko ostříhané, na temeni ustupující černé vlasy měl tužidlem připlácnuté k hlavě, aby mu neodstávaly. Oči měl posazené blízko u sebe, z čehož Rune vyvodila, že je hlupák.

"Vy jste ta svědkyně? Ta, co zavolala devětsetjedenáctku?"

Rune přikývla.

Muž postřehl, kam se dívá, a vlastním tělem jí zaclonil výhled na pana Kellyho.

"Jsem detektiv Manelli. Vy jste toho mrtvého znala?"

"Co se tu stalo?" V ústech měla sucho a slova jí uvízla v hrdle.

Zkusila se zeptat ještě jednou.

"To se právě snažíme zjistit," odpověděl detektiv. Prohlížel si ji a nejspíš se jí snažil ve vztahu k mrtvému zaškatlukovat.

"Znala jste ho?"

Rune přisvědčila. Na pana Kellyho už neviděla; oči jí padly na malý plechový kufřík, na kterém bylo vyraženo: VÝJEZDOVÁ SKUPINA PRO OHLEDÁNÍ MÍSTA ČINU. Civěla na něj a nedokázala od něj odtrhnout pohled.

"Jsem tu kvůli kazetě. Přišla jsem vyzvednout kazetu. Je to moje práce."

"Kazetu? Jakou kazetu?"

Ukázala na igelitovou tašku s modrým logem WSV. "Pracuju ve videopůjčovně. Včera si půjčil film. Přišla jsem ho vyzvednout."

"Máte nějaký průkaz totožnosti?"

Podala Manellimu řidičák a zaměstnaneckou kartu na slevy. Naškrábal si pár poznámek.

"Bydlíte v New Yorku?"

Nadiktovala mu svou adresu. Tu si taky zapsal. Pak jí doklady vrátil. Nezdálo se, že by ji považoval za podezřelou.

Když člověk dělá tuhle práci dost dlouho, zřejmě si vypěstuje na možné pachatele nos.

Rune tiše řekla: "To já mu tu kazetu půjčila. Já. Včera." Naléhavě zašeptala: "Ještě včera jsem ho viděla. Byl v pořádku.

Vždyť jsem s ním mluvila ještě před pár minutami."

"Před pár minutami?"

"Mluvítkem u zvonků."

"A víte jistě, že jste mluvila s ním?" zeptal se detektiv.

Rune se rozbušilo srdce. Vzpomněla si, že ten hlas zněl divně. Možná mluvila s vrahem. Rozklepaly se jí nohy.

"Ne, to nevím."

"Poznala jste jeho hlas?"

"Ne... Zněl jinak než obvykle. Ale... nepřemýšlela jsem o tom. Já nevím - říkala jsem si, že jsem ho třeba probudila nebo tak něco."

"Jaký byl ten hlas? Mladý, starý, černošský, hispánský?"

Rune zavrtěla hlavou. "Já nevím. Těžko říct."

"Byla jste venku? Nevšimla jste si něčeho?"

"Byla jsem na ulici. To zelený auto se nás snažilo přejet."

"Nás?" zopakoval Manelli. "Myslíte vás a tu ženu odnaproti?"

"Ano."

"Jaké to bylo auto?"

"Nevím."

"Bylo světlezelené, nebo tmavozelené?"

"Tmavozelené."

"Značka?"

"Co?" nechápala Rune.

"Poznávací značka. Všimla jste si jí?"

"Snažil se mě přejet. Ten řidič."

"Chcete říct, že jste si poznávací značky nevšimla?"

"Přesně to chci říct. Nevšimla."

"A nevíte aspoň, z jakého byl státu?" zkoušel to ještě detektiv.

"Ne."

Detektiv si povzdechl. "Zahlédla jste řidiče?"

"Ne. Bylo to proti sluníčku."

Přistoupil k nim další muž v obleku. Čpěl cigaretovým kouřem.

"Tak jak to vypadá?"

Manelli se k němu obrátil. "Asi takhle, kapitáne: Tady slečna přišla vyzvednout videokazetu. Zazvonila dole a někdo se ji ozval, zřejmě vrah. Nejspíš vyřídil oběť už předtím."

Vyřídil. Ta nečitelnost Rune podráždila. Nasupeně si detektiva změřila.

"Střelil ho třikrát do hrudi. Muselo to proběhnout rychle, na těle mrtvého nejsou žádné známky, že by se bránil. Ani se nesnažil uhnout. Jedna rána šla taky do televize."

"Do televize?"

Rune sledovala směr jejich pohledu. Vrah skutečně prostřelil televizní obrazovku. Od malého černého otvoru v pravém horním rohu se rozbíhala pavučina prasklin. Rune si všimla, že televize je stará a laciná.

Manelli pokračoval: "Pak ta sousedka..., podíval se do zápisníku. "Amanda LeClercová. Přišla sem a objevila mrtvolu."

"Nikdo nic neslyšel?" zeptal se kapitán.

"Ne. Dokonce ani výstřely. Dál víme jen to, že vrah nebo jeho komplic nasedli venku do auta, vypálili od chodníku a srazili jednu svědkyni."

A mě málem taky, pomyslela si Rune. Ale to je jim šumafuk.

Manelli znovu nahlédl do zápisníku. "Jmenuje se Susan Edelmanová. Bydlí v protějším baráku."

Kývl hlavou k domu, u kterého Rune viděla ženu cvičit.

"Oddělali ji?" chtěl vědět kapitán.

Oddělat... Vyřídít... Nemají špetku úcty k lidským bytostem.

"Ne," odpověděl Manelli. "Ale není s to vypovídat. A nějakou dobu nebude."

Rune se vybavila žena ležící na špinavém dláždění. Krev na růžové sportovní soupravě. Cítila se provinile, že se té chudince předtím v duchu posmívala, že je "mladá, zdravá, úspěšná".

"Tahle slečna," kývl detektiv hlavou směrem k Rune, "to auto viděla taky. Ale prý si skoro ničeho nevšimla."

"Fakt?" obrátil se kapitán k Rune. "Zahlédla jste toho maníka?"

"Koho?"

"Toho maníka."

Rune nechápavě zavrtěla hlavou. "Promiňte, ale já mluvím jen normální řečí."

"Toho řidiče."

"Ne."

"Kolik lidí v tom autě bylo?" pokračoval kapitán ve vyptávání.

"Nemám ponětí. Bylo to proti sluníčku. Už jsem to všechno říkala."

"No jo," utrousil kapitán pochybovačně. "Někteří lidé se vymlouvají na sluníčko, protože nic vidět nechtějí. Ale nemáte proč se bát. Umíme se o svědky postarat. Budete v bezpečí."

"Já nejsem žádný svědek. Nic jsem neviděla. Jenom jsem uskočila před autákem, co se mě pokoušel přejet. Nelíbí se mi..."

Znovu zabloudila pohledem k panu Kellymu; během rozhovoru bezděky ustoupila o krok stranou, takže detektiv už ji nebránil ve výhledu. Konečně se přiměla odtrhnout od mrtvého zrak a podívala se na Manelliho.

"Co bude s tou kazetou?" zeptala se.

"Cože?"

"Můžu si ji vzít? Mám ji odnést zpátky do půjčovny."

Zahlédla od ní obal. Manhattan je můj život.

Manelli došel k videu a zmáčkl tlačítko. Mechanismus zavrčel a vyplivl kazetu. Manelli mávnutím přivolal technika z výjezdovky.

"Co myslíte?" zeptal se ho. "Můžeme jí to vrátit?"

"Tohohle jsem se vždycky hrozně bál." Technik vytáhl rukou v gumové rukavici kazetu z přístroje a prohlížel si ji.

"Čeho?" nechápal Manelli.

"Že si půjčím Debbie dobývá Dallas, a než to stačím vrátit, přejede mě bába s kaštanama. My vdově pak přijde dvoutisícovej účet za lechtivou podívanou a..."

"Nic takového si nepůjčil a vy nemáte co vtipkovat," osopila se na něj Rune.

Technik si odkašlal a přihloupě se uculil, ale neomluvil se.

"Hele, koukněte na tu telku," řekl. "Proč to do ní našel? Možná je to náhoda, ale stejně bych řekl, že bysme se na tu kazetu radši měli mrknout kvůli otiskům. Třeba ji ten grázl měl v ruce. No a když to uděláme, tak vám říkám, že popráškovanou bych si ji do videa nestrkal. Ten sajrajt všechno zasviní."

"Nemůžete nám tu kazetu prostě zabavit," namítla Rune.

Bylo jí fuk, jestli Washington Square Video přijde o položku z inventáře. Prostě ji štválo, že jí policajti chtějí sebrat to jediné, co ji spojovalo s Robertem Kellym. Chovám se jako cvok, pomyslela si, ale stejně o tu kazetu stála.

"Ale můžeme. Už je to tak."

"Ne, nemůžete. Patří nám. A já ji chci zpátky."

Kapitánovi očividně lezla na nervy, ale Manelli, i když byl možná taky dožraný, se dál snažil chovat zdvořile, jak se na státního zaměstnance sluší a patří.

"Co kdybychom sešli dolů?" vybídl ji. "Beztak tu správně nemáte co dělat."

Rune se naposledy ohlédla po Robertu Kellym a pak vyšla za detektivem na chodbu, kde bylo horko a páchlo to tam špinou, plísní a vařeným jídlem. Sešli dolů po schodech.

Venku se Manelli opřel o neoznačené policejní auto a prohlásil:

"Co se týče té kazety, musíme si ji nechat. Omlouvám se. Pokud si váš šéf bude chtít stěžovat, tak ať on nebo jeho právník zavolají městské radě. Ale nedá se nic dělat. Může to být důkaz."

"Jak to?" nechápala se Rune. "Myslíte, že si vrah ten film pouštěl?"

"Třeba se na něj kouknul, jestli mu stojí za ukradení."

"A pak prostřelil televizi, protože zjistil, že nestojí?"

Detektiv pokrčil rameny. "Kdoví."

"To zní bláznivě," namítla Rune.

"Vražda je bláznovství."

Vybavila si krvavé mapy na hrudi pana Kellyho.

"Povězte mi pravdu," vybídl ji detektiv. "Jak dobře jste se s ním znala?"

Rune chvíli trvalo, než odpověděla. Otfela si cipem košile oči a nos. "Jenom trochu. Byl to náš zákazník, to je všechno."

"Mohla byste nám o něm něco říct?"

Rune už už chtěla odpovědět, že jistě, ale pak si uvědomila, že vlastně ne, že to nepůjde. Myslela si, že o panu Kellym ví hodně, jenže všechno si vycucala z prstu - že jeho žena zemřela na rakovinu, děti už se od něj odstěhovaly, že dosáhl v Pacifiku významné vojenské hodnosti, pracoval v oděvním průmyslu, a když odcházel do důchodu, uspořádal naprosto skvělou oslavu, o které bájil ještě po deseti letech. Že se v posledních letech spřátelil s několika důchodci z East Village, se kterými se předtím potkával v supermarketu A&P, na sociálce nebo v nějakém tom zapadlém obchůdku či kavárně na Avenue A či B. Časem - byl dost ostýchavý - jim navrhl, aby si spolu zahráli bridž, udělali si výlet do Atlantic City a zahráli si tam na automatech, nebo aby si našetřili a zašli na generálku do Metropolitní opery. Tyhle výjevy si dovedla živě představit. Jako scény z filmu, který už viděla nesčíselněkrát. Jenže to všechno byly jen výplody fantazie.

Tomu policajtovi by mohla říct jen tolik, že Kelly Robert, způsob platby: v hotovosti, nosil i v důchodu oblek s kravatou. Že se rád smál. Choval se zdvořile. Neostýchal se chodit o svátcích sám do restaurace.

A že jí byl v mnohém podobný.

"Nic mě nenapadá," řekla. "Vlastně o něm vůbec nic nevím."

Detektiv jí podal vizitku. "A opravdu jste nic neviděla?"

"Ne."

Uvěřil jí. "Dobrá. Kdybyste si ještě na něco vzpomněla, zavolejte mi. Občas se to stává. Uběhnou dva, tři dny a lidé se rozpomenou na spoustu věcí."

Když se otočil a začal stoupat do schodů, Rune na něj zavolala: "Hej!"

Zastavil a ohlédl se.

"Doufám, že toho hajzla, co to provedl, chytíte a šoupnete do chládku."

"Právě o to se snažím." Znovu vyrazil po schodech.

Cestou se minul s technikem, který mířil ven s plechovým kufříkem v ruce. Rune se po něm podívala, vykročila pryč, ale pak se ohlédl. Technik jí věnoval letmý pohled, odvrátil se a pokračoval v chůzi k dodávce.

Rune za ním křikla: "Ještě něco. Pro vaši informaci, pan Kelly si nepůjčoval prasárničky. Z nějakého důvodu - neptejte se mě proč - měl rád filmy o policajtech."

Budou z toho velké problémy?

Haarte o tom přemýšlel a zostra kráčel k metru.

Bylo dost chladno, vůbec ne jako v ten dusný jarní den u Mississippi, kdy oddělali Gittlemana, ale přesto se šíleně potil. Deratizátorského overalu už se zbavil, jak velel obvyklý postup po odvedení práce. Ale i tak měl pocit, že se vaří ve vlastní šťávě.

V duchu rozebíral příčiny toho, co se stalo. Zčásti to byla prostě smůla, ale zčásti si to zavinil sám. Tak za prvé, rozhodl se nenajímat místní posily, protože jejich terč nebyl pod dohledem federálů ani nikoho jiného. Takže na hlídkování i vlastní akci zůstali sami se Zane. V St. Louis jim to vyšlo. Ale mělo ho napadnout, že tady se můžou nachomýtnout náhodní svědkové. New York je zatraceně velké město. Všude spousta lidí, spousta čumilů.

Kromě toho neměl posílat Zane do boční uličky tak brzy. Prostě to nedomýšlel. Takhle ho neměl kdo varovat před tou holkou, která se tam zničehonic objevila a zazvonila zrovna ve chvíli, kdy se chystal vystřelit. Ten dědek vstal z křesla a uviděl ho. Haarte ho oddělal.

Dědek se svalil přímo na dálkové ovládání televize a ta se rozeřvala na plné pecky. A tak Haarte střelil i do ní. Což nadělalo další hluk a místnost navíc naplnil štiplavý smrad a kouř.

Pak ta holka znovu zavolala domácím telefonem. Její hlas zněl ustaraně. A vzápětí zazvonila další ženská.

Větší firmol než na hlavním nádraží, prokristapána...

Haartovi bylo nad slunce jasnější, že obě dvě pojalý podezření a že se každou chvíli začnou dobývat dovnitř, aby se podívaly, co s tím dědou je.

A tak se rozhodl, že se se Zane rozdělí. Poručil parťákovi, ať se vrátí k němu domů. Že on sám pojede hromadnou dopravou. Nebylo času nazbyt. Sotva se protáhl únikovým oknem na boční straně budovy, uslyšel výkřik. Vzápětí Zane vyrazil od chodníku, až pneumatiky zasvištěly, a Haarte seskočil dolů a zmizel.

Když spolu o deset minut později mluvili, Zane mu k jeho hrůze oznámil, že mají na krku svědky. Dvě ženy. Jednu autem srazil, ale druhá stačila uskočit.

"Viděli tě?" zeptal se Haarte.

"Těžko říct. Poznávací značky už jsou vyměněny, ale stejně bysme se měli aspoň na chvíli zdekovat."

Haarte o tom popřemýšlel. Ten prostředník ze St. Louis jim nezaplátí, dokud mu nepředloží důkaz, že je oběť skutečně po smrti.

A Haarte nestihl udělat fotku. Kromě toho nechtěl nechat naživu žádné svědky.

"Ne," řekl Zaneovi, "zůstaneme tady. Hele, budeme přece jen potřebovat ještě někoho do party. Zjisti, kdo je k mání."

"A co se od něj čeká?"

"Že bude umět pořádně střílet."

"Dobřej den."

Rune, která se opírala o plot před domem Roberta Kellyho, se ohlédl. Na schůdcích před vchodem nejistě postávala žena, kterou předtím potkala ve vstupní hale s taškou prázdných plechovek. Paže měla zkřížené na hrudi a po tvářích se jí řinuly slzy.

Právě vynesli ven tělo pana Kellyho. Rune původně chtěla odejít hned, jak se Manelli vrátil do bytu, ale pak si to rozmyslela. Sama nevěděla proč.

"Vy jste Amanda?"

Žena si papírovým kapesníkem otřela oči a přikývla. "Jo. Jak to víte?"

"Policajti se o tom zmínili. Já jsem Rune."

"Rune...", zopakovala žena bezmyšlenkovitě.

I ostatní nájemníci vyšli ven, přetřásali střelbu, ale pak se vrátili zpátky do bytů nebo zmizeli někam pryč.

Oba detektivové už odešli. Manelli jí řekl "na shledanou". Kapitán se na ni neuráčil ani podívat.

Amanda se znovu dala do pláče.

Rune se neudržela a rozplakala se taky. Otřela si slzy cípem košile.

"Odkud jste ho znala?" Amanda měla hluboký hlas podbarvený silným přízvukem - Rune napadlo, že mluví jako Bob Marley v ženském vydání, svůdně, sexy.

"Z videopůjčovny Washington Square Video. Chodil si k nám pro filmy."

Amanda se na ni podívala, jako by video a půjčování filmů představovalo luxus, o jakém si může nechat jen zdát.

Rune se zeptala: "A odkud jste ho znala vy?"

"Byli jsme sousedi. Seznámili jsme se, když se sem před měsícem přistěhoval. Rychle jsme se skamarádili. Na Robertovi bylo fajn, že si s člověkem povídal. Nikdo jinej se tady s váma nebaví. Dycky se mě vyptával na děcka a vodkud že jsem. Víte..., je strašně těžký najít někoho, kdo rád poslouchá."

Amen, pomyslela si Rune.

"Vyptával se mě na všechno možný. Ale o sobě toho moc nenapovídal."
"Jo, to máte pravdu. Zdálo se, že nerad mluví o minulosti."
"Pořád tomu nemůžu uvěřit. Co si o tom myslíte? Proč to někdo udělal?"
Rune pokrčila rameny. "Vsadila bych se, že to byl feťák. V těchhle končinách... Kdo jiný?"
"Stejně nechápu, proč ho zabili. Nemuseli z něj mít strach. Jestli ho chtěli okrást, mohli si všechno vzít a jeho nechat na pokoji. Proč rovnou zabíjet?"
Vražda je bláznovství...
"Byl tak milej," pokračovala Amanda. "Tak hrozně milej. Když jsem měla potíže s domácím nebo s imigračním úředníkem, pan Kelly mi vždycky pomoh. Zнала jsem ho jenom měsíc, ale psal za mě dopisy. Byl moc chytrej." Další slzy. "Co si teďka počnu?"
Rune ji vzala kolem ramen.
"Pomáhal mi platit nájem. Imigrační úředníci mi sebrali peníze. Moji vejplatu. Pracuju, ale sebrali mi vejplatu. Zažádala jsem si o zelenou kartu, víte. Chtěla jsem udělat všechno správně, nejsem žádná podvodnice, nic takovýho. Jenže voni mi nenechaj žádný peníze... Ale pan Kelly mi půjčoval na zaplacení nájemného. Co si teďka počnu?"
"Pošlou vás zpátky domů?"
Amanda pokrčila rameny.
"Kde to vůbec je?" zeptala se Rune.
"Jsem z Dominikánské republiky," řekla Amanda a vzdorně dodala: "Ale doma jsem teď tady. Doma jsem v New Yorku..." Ohlédla se k budově. "Proč zabili takovýho člověka, jako je von? Všude je tolik mizerů, tolik špatnejch lidí. Tak proč zabili někoho, jako je Robert?"
Na to se pochopitelně nedalo odpovědět.
"Už musím jít," řekla Rune.
Amanda přikývla a otfela si oči rozmáčeným papírovým kapesníkem.
"Děkuju."
"Za co?" nechápala Rune.
"Že jste počkala, než ho odvezou. Abyste se s ním rozloučila. To vod vás bylo hezký. To vod vás bylo moc hezký."

5

Těsně před koncem pracovní doby se do obchodu vrátil Tony.
"Kde ses sakra courala celý odpoledne?"
"Potřebovala jsem si utřídit myšlenky," řekla Rune.
Tony se uchechtl. "Na to by jedno odpoledne nestačilo."
"Tony, dej mi pokoj. Porfavor."
Hodil na zem batoh a protáhl se za pult kolem lepenkového Sylvestera Stallona, který třímá obrovský lepenkový samopal. Zkontroloval účty.
"Měla ses s tím policajtem pohádat. Vždyť ta kazeta přijde ve velkoobchodě na sto babek, dopřic!"
"Řekla jsem ti, jak se ten policajt jmenuje, tak si to s ním vyříd sám," opáčila Rune. "Moje starost to není. Ty jsi tady vedoucí."
"No jo, ale aspoň ses mohla hned vrátit. Frankie Greek tu zůstal úplně sám. Bylo toho na něj moc."
"Na něj je toho moc, i když si má sám zavázat tkaničky," utrousila Rune.
Frankie, dezertér ze střední školy aspirující na rockovou hvězdu, byl vychrtlý, měl dlouhé kudrnaté vlasy a Rune připomínal pudla na růžové sukni, kterou si minulý týden koupila ve svém oblíbeném second handu na Broadwayi. Momentálně něco kutil vzadu v kanceláři.
"Tak kdes byla?" nedal se odbýt Tony.
"Šla jsem se projít," vysvětlila Rune. "Nebylo mi dvakrát do zpěvu. Vždyť tam ležel mrtvý. A já ho viděla. Na vlastní oči."
"Páni! Vidělas i díry po kulkách a tak?"
"Ježíšikriste! Dej si pohov, jo?"
"Vypadá to stejně jako ve filmu?"
Rune se odvrátila a dál otírala pult hadříkem. Tony i Frankie kouřili a na skle to nechávalo šmouhy.
"Každopádně jsi měla brknout. Dělal jsem si starosti."
"Ty že sis dělal starosti? To ti tak zbaštím," ušklíbala se Rune.
"Příště zavolej."
Rune už měla na jeho nálady nos. Poznala, že hodil zpátečku.
Takže tenhle týden jí výlet na úřad práce nehrozí. To je život...
Dostala chuť přitlačit na pilu, a tak to udělala. "Žádné příště nebude. Už nebudu lítat po pochůzkách, jasný? Ani mě nenapadne."
"No tak, jsme přece parta, ne? Washington Square Video je jedna velká rodina." Tony zalétl pohledem k Frankiemu, který se právě vynořil zezadu.
"Řek bych, že to video půjde spravit," oznámil Frankie.
"Fajn, ale to teď není hlavní. teď tu hlavně zamkni."
Zase si přehodil úspěšný červený nylonový batoh přes rameno a odporoučel se.
"Slyšel jsem, jak jste se spolu dohadovali," poznamenal Frankie.

"No a?"

"Proč sis něco nevycucala z prstu? Jako proč že jsi přišla pozdě. Třeba že ti onemocněla máma nebo tak."

"Proč bych Tonymu lhala?" namítla Rune. "Lže se jenom těm, kdo mají nad člověkem navrch. Jak to dopadlo s koncertem?"

Frankie se zatvářil zdrceně. "Sehnali jsme jenom jeden volňásek, a tak jsme si hodili panna-orel a Eddie vyhrál. Je to v háji, mají tam hrát i Blondie."

Zadíval se na stoh vrácených pornokazet, které bylo potřeba zařadit zpátky do polic. Jeden titul ho zřejmě zaujal. Dal si kazetu stranou.

Pak prohodil: "Ten chlápek, co ho zabili..., byl to ten dědula, cos ho měla ráda, že jo?"

"Jo."

"Moc se na něj nepamatuju. Byl fajn?"

Rune se opřela o pult a pohrávala si s náramky. Vyhledla ven.

Všude po městě zářily tajemně oranžové výbojky. Bylo už skoro jedenáct večer, ale díky lampám to venku vypadalo jako za dne při částečném zatmění slunce. "Jo, byl fajn." Zasažtrala pod pultem a nahmatala načerno okopírovanou kazetu, kterou pro pana Kellyho pořídila.

Převracela ji v rukou. "Taky byl trochu zvláštní."

"Jak jako? Myslíš podivín?"

"Ne v tom smyslu, co si pod tím představuješ ty."

"A co si podle tebe představuju?"

Rune neodpověděla. Něco ji napadlo. "Ale přece jen na něm bylo něco divného. Ne teda přímo na něm. Byl to ten nejmilejší starý pán, co si umíš představit. Slušňák."

"Tak co na něm bylo divného?"

"Chodil k nám jenom měsíc."

"Noa?"

"A často si půjčoval ten samý film."

"Často?"

Rune zatřukala do klávesnice malého přenosného počítače na pultu.

Pak z obrazovky přečetla: "Osmnáckrát."

"Páni," hvízdal Frankie, "to je teda fakt divný."

"Manhattan je můj život," řekla Rune.

"O tom jsem nikdy neslyšel. O čem to je, o reportérovi z místního plátku?"

"O policajtovi. Pochůzkáři. Je to takové to staré krimi ze čtyřicátých let. Však víš, všichni tam nosí dlouhá dvouradová saka a mají ulízané vlasy. Nehraje v tom nikdo slavný. Dana Mitchell, Charlotte Goodmanová, Ruby Dahlová."

"Kdože?"

"Není divu, že je neznáš. Ani tehdy to nebyly žádné hollywoodské hvězdy. Před měsícem vyšel ten film na videokazetě. Viděla jsem ho, ale není podle mého gusta. I když se mi líbilo, že je černobílý. Nesnáším kolorované filmy. Ze zásady. Pan Kelly se tady objevil den nato, co jsme tu kazetu dostali. Dali jsme do výlohy plakát, co nám poslal distributor. Ještě ho máme někde vzadu..."

"Jo, na ten se pamatuju," přikývl Frankie.

Rune pokračovala: "Pan Kelly přišel a chtěl si ten film půjčit. Nebyl členem, a tak požádal, jestli se může přihlásit. Pak - chápu, že ti to asi bude znít divně - se zeptal, jak se kazeta strká do televize.

Věřil bys tomu? Vůbec nevěděl, že existuje video! Tak jsem mu řekla, že si musí pořídit přehrávač, a poradila jsem mu obchody Audio Exchange a Crazy Eddie's. Poznala jsem, že nemá moc peněz, protože spustil: 'Myslíte, že mi vezmou šek, když na něm nemám zdejší adresu? Víte, zrovna jsem se přistěhoval...', prostě tyhle řeči. V duchu jsem si říkala, no jo, ne že nevezmou šek kvůli adrese, ale proto, že na účtu nejsou peníze. Tak jsem mu pověděla o tom bazaru na Canal Street, kde prodávají věci z druhé ruky a kde se dá sehnat video za padesát babek."

"Vsadím se, že jen na betacam," ohrnul nos Frankie.

"Ne, mají i VHS. Pan Kelly odešel a já si myslela, že už ho v životě neuvidím. Ale příští den se objevil hned poránu a oznámil mi, že sehnal přehrávač. Přihlásil se u nás za člena a půjčil si ten film, co ho tak zajímal. Ukázalo se, že je to úplně báječněj pán, kecali jsme spolu o všem možným, rozebírali filmy..."

"No jasně, tvůj 'dobrý přítel', poznamenal Frankie. "Už si vzpomínám."

"Nepokoušel se mě balit, jen jsme si spolu povíдали. Pak si odnesl ten film domů. Eddie ho den nato vyzvednul. Za pár dní si pan Kelly objednal donášku. Půjčil si něco, co neznám, a hádej, co ještě? Zase Manhattan je můj život. A tak to šlo celé týdny."

Frankie přikyvoval, až mu kudrny poskakovaly.

"Panebože, bylo mi ho až líto, když jsem si představila, jak za ten pitomý film utrácí celý svůj důchod," povzddechla si Rune. "Navrhla jsem mu, ať si ho koupí. Ale znáš Tonyho. Víš, o kolik si řekl? Skoro o dvě stovky. Taková zlodějna! Tak jsem panu Kellymu slíbila, že mu tu kazetu okopíruju."

"Kdyby to Tony zjistil, vyletěl by z kůže," zašeptal Frankie, jako by v obchodě byl odposlech.

"Na tuty," souhlasila Rune. Před očima jí vyvstal pan Kelly. "Měl bys vidět, jak se zatvářil. Byl blahem bez sebe, skoro jsem čekala, že se dojetím rozpláče. Bylo zrovna kolem poledne a on se zeptal, jestli mě může vzít na oběd. Jako poděkování."

"A udělala mu tu kopii?"

Rune posmutněla. Po chvíli odpověděla: "Jo, udělala. Ale teprve před pár dny. Nestačila jsem mu ji dát. Mrzí mě to."

Škoda že ten film ani jednou neviděl - myslím tu kopii, co jsem mu pořídila. Říkal, že momentálně nemá, co by mi dal na oplátku, ale až zbohatne, prý na mě nezapomene."

"Jo, takový řeči znám."

"Když já nevím. Říkal to tak zvláštně. Jako by se to mělo stát co nevidět. Bylo to... hele, znáš pohádky?"

"No..., nevím. Třeba Jack a fazole?"

Obrátila oči k nebi. "Ne, myslela jsem jednu japonskou. O rybáři Urašimovi."

"O kom?" Frankie Greek měl taky oči blízko u sebe. Jako ten detektiv u pana Kellyho. Manelli.

"Urašima zachránil želvu před dětmi, které po ní házely kamením, a pomohl jí zpátky do oceánu. Ukázalo se, že ta želva je kouzelná. Vzala ho do podmořského paláce Pána moří."

"Jak mohl pod vodou dýchat?"

"Prostě mohl."

"Ale..."

"To neřeš. Prostě dýchat mohl, jasný? Pánova dcera ho obdarovala penězi, perlami a drahokamy. Možná i věčným mládím, to už se nepamatuju."

"Páni, to bych si taky dal říct," hvízdal Frankie. "A pak žil šťastně až do smrti."

Rune se na chvíli odmlčela. "Ne tak docela. Zvorál to."

"Jak to?" Vzbudila ve Frankie jakýs takýs zájem.

"Ta dcera mu kromě jiného dala i krabičku, kterou měl zakázáno otevřít."

"Proč?"

"To je jedno. Ale on ji otevřel a bum! Natošup se proměnil ve starce. I v pohádkách platí určitá pravidla, která musíš dodržovat. On to neudělal. Kouzelné želvy a čaroděje by měl člověk vždycky poslechnout. A právě to mě napadlo, když pan Kelly mluvil o tom, že zbohatne. Že jsem udělala dobrý skutek a on se mi za něj odmění."

Frankie se ušklíbl: "Dej si bacha, ať neotevřeš nějakou kouzelnou skříňku."

Rune vzhledla. "Tak takhle to bylo s panem Kellym. Zní to moc praštěně?"

"Zeptala ses ho někdy, proč si půjčuje ten film pořád dokolečka?"

"Jasně. A víš, co mi odpověděl? Bylo to hrozně smutné. Řekl: 'Ten film? Je to vrchol mého života.' Nic víc. Vsadím se, že se na něj s manželkou dívali během líbánek. Anebo se mu právě ten večer, kdy film uvedli do kin, povedlo svést nějakou osudovou ženu. Byli spolu v hotelu na Times Square a premiéra jim běžela přímo před oknem."

"Co zjistili policajti? Mají páru, proč to do něj někdo našel?"

"Nevědí vůbec nic. Kašlou na to."

Frankie listoval časopisem o rockové hudbě. Vyndal si jednu náušnici, prohlédl si ji a pak si ji nasadil do třetí dírky v druhém uchu.

"Tys ten film viděla - myslíš, že stojí za to, aby byl pro někoho vrcholem života?" zeptal se.

"Záleží na tom, jak mizerný život vedeš."

"O čem to vůbec je?"

"O bankovní loupeži, co k ní došlo ve třicátých nebo čtyřicátých letech někde u Wall Street. Lupič uvízne v bance s rukojmím a jeden mladý policajt - takový ten typ, co miluje holku odvedle jménem Mary - do té banky jde a nechá se za rukojmí vyměnit. Lupiče zabije. Jenže co se pak nestane? Nedokáže odolat pokušení. To víš, je zamilovaný a chce se oženit, ale nemá dost peněz. Tak sebere kořist, propašuje ji ven z banky a někde ji zakope. Policajti na to přijdou, dají mu vyhazov, zatknou ho a šoupnou do basy."

"To je všechno?"

"Pokud si vzpomínám, dostane se na svobodu, ale zabijou ho dřív, než si stačí peníze vyzvednout. Jenže to už mě to přílišně nudilo, takže jsem nedávala pozor."

"Hele, tady to je. Poslouchej." Frankie začal předčítat z distribučního katalogu: "Manhattan je můj život. Devatenáct set čtyřicet sedm. Poslechni si, co píšou dál, zní to děsně šroubovaně. Vzrušující drama o idealistickém mladém policistovi z New Yorku, rozpolceném mezi povinnost a chamtivost."

Rune mrkla na hodiny. Zavírací doba. Zamkla dveře. "Vím na sto procent, že jestli někdy natočím film, zastřelím každého, kdo ho označí za 'vzrušující drama'."

"Jestli já někdy natočím film," opáčil Frankie, "je mi fuk, co o něm kdo bude říkat, hlavně když mě nechají nahrát soundtrack. Hele, tady píšou, že je to podle skutečnosti. Podle skutečný bankovní loupeže, ke který na Manhattanu došlo. Někdo vzal roha s milionem dolarů. Prý se nikdy nenašly."

Vážně? To Rune netušila.

"Už je pozdě," řekla Frankie. "Balíme to. Potřebuju..."

Vtom někdo zabušil na dveře. Oba nadskočili leknutím. Venku stáli tři lidé - párek zavěšený do sebe a ještě jedna žena. Všichni něco přes dvacet. Dvojice byla v černém - džíny, trička. Ona byla vyšší než on, měla krátké stříbroplavé vlasy a na tváři silnou vrstvu světlého makeupu. Tmavofialové rty. Muž měl vysoké černé boty. Byl hubený. Měl protáhlý obličej, hezký a ostře řezaný, s vysokými lícními kostmi. Oba měli kolem krku žlutá sluchátka od walkmanu Sony. Šňůra od těch jejích mizela v mužově kapse. Svým vzezřením dávali okázale najevo, že jsou z velkoměsta a mají styl. Druhá žena byla trochu při těle, měla střapaté rezavé vlasy a rytmicky pohupovala hlavou do rytmu hudby, kterou slyšela jen ona sama (walkmana totiž neměla). Účesem a barvou vlasů připomínala Rune Woodyho Woodpeckera. Znovu zabušili na dveře.

Frankie se podíval na hodiny. "Co jim mám říct?"

"Jediné slovo," odpověděla Rune. "Opak od 'otevřeno'."

Jenže pak mladík v černém položil dlaň na sklo a obdařil Rune úsměvem, který naznačoval: Jak nám to můžete udělat? Sepjal ruce, zaprosil, pak si políbil konečky prstů a zadíval se jí přímo do očí.

Frankie křikl: "Máme zavřeno."

"Otevři," poručila Rune.

"Cože?"

"Otevři dveře."

"Ale vždyť jsi říkala..."

"Otevři dveře, povídám."

Frankie poslechl.

Mladík venku řekl: "Chceme jenom jednu kazetu, krásná slečno, jen jedinou. A pak vám navždy zmizíme ze života..."

"Až na to, že ji musíte přijít vrátit," upozornila ho Rune.

"To je fakt," souhlasil. Vešel do obchodu. "Dneska se chceme odvázat. Potřebujeme to jako sůl."

Rune se obrátila k blondýně. "Kdy ho máte dopravit zpátky do kabaretu?"

Žena pokrčila rameny.

Woodpeckerka neřikala nic. Procházela mezi policemi s filmy, prohlížela si obaly kazet a přitom dál pohupovala hlavou dopředu dozadu.

"Jste u nás zaregistrovaní?" zeptala se Rune.

Blondýna jí ukázala členskou kartu.

"Máte na to tři minuty," řekla Rune. "Přesně tři minuty."

Mladík povytáhl obočí: "Tak nepatrný střípek života?"

"Už jen dvě a tři čtvrtě," opáčila Rune. "Čas běží."

Je namazaný? vrtalo jí hlavou. Těžko říct.

Blondýna se obrátila k Frankiemu. "Co byste nám doporučil?"

"Nevím, jsem tu nový."

"Všichni jsme všude noví," pronesl významně mladík a nespouštěl přitom zrak z Rune. "Pořád. Každé tři minuty, každé dvě a půl minuty. Tak pravil David Bowie. Máte ho ráda?"

"Zbožňuju ho," prohlásila Rune. "Jak přišel k těm očím, že má každé jinak barevné?"

Muže zjevně zajímaly spíš její oči. Neodpověděl. Ale na tom nesešlo; už úplně zapomněla, že se na něco ptala. Vylovila z kabely rtěnku a pečlivě si přetřela rty. Uhladila si vlasy.

Usoudila, že by se měla chovat rezervovaněji. Mrkla na hodinky.

"Dvě minuty, teď už o něco méně."

"Co byste řekla večírku?" navrhl jí.

Rune se mu zadívala do očí. Hnědé, vlahé, sametové.

"Možná," pokrčila rameny. "Kde?"

"U tebe, miláčku."

Ale ne, zase ta ořepaná písnička.

Mladík postřehl její otrávený výraz a zničehonic promluvil mnohem střízlivěji.

"Půjďme všichni. Uděláme si mejdan. Jen víno a kreky. Ve vši nevinosti, přísahám."

Rune se podívala na Frankieho. Ten zavrtěl kudrnatou hlavou.

"Mojí sestře se má každou chvíli narodit dítě. Musím domů."

"Prosím..." žadonil ten velkoměstský suverén.

A proč vlastně ne, pomyslela si Rune. Vždyť rande měla naposled, když se ještě u chodníků vršily hromady odhrabaného sněhu.

"Zbývá minuta," řekl muž blondýně. "Náš čas skoro vypršel."

Už se zase vznášel kdesi v oblacích.

Blondýna se obrátila k zrzce a pobídla ji: "Potřebujem film. Vyber něco."

"Já?" ohradila se Woodpeckerka.

"Dělej," zašeptala blondýna.

Muž pateticky pronesl: "Už nám nezbývá ani minuta. Pak se přivalí potopa, zem se nám rozevře pod nohama..."

"Takhle mluvíte pořád?" zeptala se Rune.

Usmál se.

Woodpeckerka popadla z poličky kazetu s filmem. "Co tenhle?"

"Pro mě za mě," odpověděla blondýna lhostejně.

Frankie vyřídil zakázku.

Muž řekl: "Gong. Čas vypršel. Jdeme."

"Tohle je ukázka mistrovského umění Stanforda Whitea," řekla jim Rune.

Jeli nahoru nákladním výtahem. Ozývalo se skřípění kovů, řetězy rachotily. Všude to páchlo masnotou, plísni a vlhkým betonem. Kolem pomalu proploouvala podlaží, některá v rekonstrukci, jiná tmavá a opuštěná. Někde kapala voda. Byli v domě z devatenáctého století ve čtvrti TriBeCa - trojúhelníku pod Canal Street.

"Jakého Stanforda Whitea?" nechápala blondýna.

"Byl to architekt," odpověděla Rune.

Záhadný muž dodal: "Zemřel pro lásku."

Jak to ví? podivila se Rune. Zabodoval u ní. Ostatním vysvětlila: "Zabil ho žárlivý milenec v nejvyšším patře původní Madison Square Garden."

Blondýna ohrnula nos, jako by pro lásku nestálo za to umírat.

Woodpeckerka se zeptala: "To tady bydlíš legálně?"

"Co to vlastně znamená - legálně?" zamyslel se muž. "Chci říct, jaké zákony o tom rozhodují? Existují hory a hory zákonů, se kterými se musíme potýkat. Některé jsou legitimní, jiné ne."

"Co to meleš?" zavrtěla hlavou Rune.

Uculil se a mnohooznačně povytáhl obočí.

Vyšlo najevo, že se jmenuje Richard, což Rune zklamalo. K takovému exotovi by se hodilo spíš Jean-Paul nebo Vladimír. Výťah zastavil v nejvyšším patře. Vystoupili do malé místnůstky zavalené spoustou krámů - krabice popsané velkými korejskými znaky, kufrý, rozbitá televize, khaki barel na pitnou vodu, jaký používá civilní obrana. Štosity starých módních časopisů. Woodpeckerka k nim došla a prohlížela si obálky.

"To už jsou skoro relikvie," poznamenala.

Vedly odtud jediné dveře, na kterých rozmazaným černým písmem stálo "WC".

"Jak to tu vydržíš bez oken?" zeptal se Richard.

Ale Rune místo odpovědi zmizela za zdí kartónových krabic. Vyběhla po zdobených kovových schůdcích a seshora pronikavě hvízdla.

"Pojďte za mnou.... Víte vy, jaká je to fuška, vláčet sem nahoru zásoby? Teda ne že bych si někdy nějaké pořizovala."

Když ostatní vyšli po schůdcích, zkameněli úžasem. Ocitli se ve skleněném paláci - v obrovské vyhlídkové kopuli, jejíž průzračné stěny se klenuly nad střechou domu jako královská koruna. O deset pater níž se rozprostíralo město. Nad ním se tyčila monumentální Empire State Building, která navzdory vzdálenosti působila mohutně a připomínala zachmuřené obry z ilustrací Maxfielde Parrishe. Ještě dál se vypínala elegantní Chrysler Building. Na jihu se město táhlo k bílým věžím Světového obchodního centra. Na východě k radnici a vyparáděné Woolworth Building. V dálce se třepotalo moře světýlek - Brooklyn a Queens. Na opačné straně tonulo v měkké tmě New Jersey.

Klenutým skleněným stropem bylo vidět nízko plující mraky zbarvené odrazy světél dorůžova.

Rune se rozhlédla kolem. "Spolubydlící je pryč. Provozuje ruskou ruletu v barech pro nezadané. Když ji tady touhle dobou nenajdu, jak se cpe zmrzlinou z kelímku a čučí na sitcomy, tak to znamená, že se jí zadařilo. Teda aspoň to tvrdí."

Sundala si košili, pověsila ji na ramínko a to zahákla na kostru stojací lampy bez žárovky, na které už viselo boa z pštrosího peří a sportovní plášť se zebrovaným vzorem. Zula si boty a postavila je na zem vedle dvou omláčených cestovních kufrů. Jeden otevřela, urovnala košile a spodní prádlo uvnitř, uhladila záhyby, některé z křiklavě barevných kusů oblečení přeskládala, pak si sundala ponožky a šoupla je do druhého kufru.

"Prádelník a koš na špinavé prádlo," vysvětlila Richardovi a kývla hlavou směrem ke kufrům.

"Platíš nějaký nájem?" zajímala se Woodpeckerka.

"Prostě tu bydlím. Žádné nájemné neplatím."

"Jak to, že ne?"

"Zatím ho po mně nikdo nechtěl."

Richard se zeptal: "Jak ses k tomuhle bydlení dostala?"

Rune pokrčila rameny. "Prostě jsem to objevila a nastěhovala se sem. Bylo tu prázdko."

"To jsi celá ty, děláš si, co chceš," podotkl.

"Svoboda vůle...", zopakovala Rune cosi, o čem se asi před týdnem bavili ve videopůjčovně dva zákazníci.

Richard povytáhl obočí. "No ne, ty znáš Schopenhauera?"

"No jasně," přitakala Rune. "Zbožňuju filmy."

Místnost předělovala přepážka z tvárnice, kterou Rune natřela blankytnou modří a namalovala na ni bílé skvrny mraků. V Runině polovině byly čtyři staré kufrý, televize, video, tři futonové matrace naházené jedna přes druhou a na nich hromada polštářů. Dvě knihovny přečpané knížkami, většinou starými. Malá lednička.

"Kde vaříš?" chtěla vědět Woodpeckerka.

"Co to znamená - vařit?" opáčila Rune s hraným maďarským přízvukem.

Richard pronesl: "Cítím tady dotek božské ruky. Hranici světů."

Nakoukl do ledničky. Krabička rozteklých ledových kostek, dvě balení piva po šesti kusech, sevrklé jablko. "Není zapnutá."

"Nefunguje."

"Máš tu elektřinu?"

Rune ukázala na oranžovou prodlužovačku plazící se dolů po schodech. "Zedníci, co pracují dole, mi ji sem natáhli.

To je od nich hezký, že jo?"

Woodpeckerka se zeptala: "Co když tě tu načapá majitel, nevykopne tě?"

"Tak si najdu něco jiného."

"Jsi existencialistka jak vyšitá," poznamenal Richard.

Blondýna naléhala: "Tak co bude s tím mejdanem?"

Rune pozhasínala světla a zapálila tučet svíček.

Zaslechla, jak někdo rozškrtl další zápalku. Plamínek se odrazil na všech skleněných tabulkách. Místností zavanula výrazná vůně marihuany. Začal kolovat joint. A pivo.

Blondýna se obrátila k Woodpeckerce: "Vyndej ten film, cos vybrala."

Rune s Richardem se opřeli o polštáře a přihlíželi, jak blondýna bere od Woodpeckerky kazetu a strká ji do videa. Rune

se šeptem zeptala: "Vy dva spolu něco máte?" Kývla hlavou směrem k blondýně.

Pak se zamyslela. "Nebo všichni tři?"

Richard sametovými očima pozoroval blondýnu, jak se shýbá, zapíná video a televizi. "Tu zrzku neznám," prohlásil. "Ale ta druhá - potkali jsme se loni na Sorbonně. Psal jsem zrovna diplomku o sémiotických interpretacích textilních designů..."

To má být vtip?

"Seděl jsem venku na bulváru St. Germain a uviděl ji vystupovat z limuzíny. Okamžitě mě opanoval intenzivní pocit předurčení."

"Jako v kalvinismu," prohodila Rune, protože si vzpomněla, že o něčem takovém se kdysi zmiňovala její matka, vzorná presbyteriánka.

Richard se zamračil, najednou vypadl z role a promluvil normálně: "Myslíš predestinaci? Tak jsem to zrovna..." Pak zamyšleně pokýval hlavou a usmál se. "Aha, ty myslíš něco jako 'budete prokleti bez ohledu na to, co učiníte či neučiníte'. To je fakt dobrý. Bezva postřeh."

"To víš, tu a tam mě napadne něco geniálního." O čem to sakra mele? nechápala. Ale to je fuk, usoudila nakonec.

Udělal na něj dojem, a to je hlavní. Ačkoli si uvědomila, že ještě pořád nemá ani páru, co je mezi ním a tou nevrlou blondýnou.

Už už chtěla prohodit něco trefného o Casablance - o Rickovi a Lise v Paříži -, když vtom se k ní Richard sklonil a políbil ji na ústa.

Páni...

Odtáhla se, po očku mrkla na blondýnu a přemýšlela, jestli si spolu vjedou do vlasů. Ale ta si ničeho nevšimla - anebo jí to bylo jedno. Podávala jointa Woodpeckerce, která ladila televizi.

Není to bláznivina, pustit si domů tři cizí lidi?

Určitě jo.

Ale pak v náhlém hnutí mysli oplátila Richardovi polibek. Odtáhla se, teprve když ucítila jeho dlaň na prsou. Couvla.

"Hele, ne tak zhurta. Známe se sotva půl hodiny."

"Čas je relativní."

Políbila ho na tvář, byla to jen taková nevinná pusa. Jelikož jí osud nedopřál být vysokou smyslnou kráskou, ani se nepokoušela flirtovat.

"Nějak mě odbýváš," našpulil rty.

Rune ho už už chtěla zpražít káravým pohledem, jenže pak jí došlo, že mluví o jointu, který držela Woodpeckerka.

"Hele, zlato, každému podle jeho potřeb."

Zrzka z cigarety zhluboka potáhla a podala mu ji. Nasál kouř a pak nabídl Rune.

"Tak a teď zaujmeme pozici z tantra jógy," prohlásil.

"Z tantra jógy?" užasla Rune.

"To je ta sexuální?" zeptala se Woodpeckerka.

Rune šlehla po Richardovi dotčeným pohledem.

Ten se ohradil: "Všichni si myslí, že tantra jóga je o sexu. Ale to není pravda. Naučí tě, jak správně dýchat."

"Já dýchat umím," namítla Rune. "Nedělá mi to problémy. Trénuju to od narození."

"Tak zaujmeme tu pozici?"

Už už se chystala mrsknout po něm polštářem, ale vtom se posadil do prapodivné polohy - metr od ní - a začal se zhluboka nadechovat a vydechovat.

"Člověk je přitom kompletně oblečený," řekl. "To jsem zapomněl dodat."

"Vypadáš, jako bys odněkud slítnul a pořádně si namlel," podotkla Rune.

Televizní obrazovka přestala zrnit a naskočilo na ní upozornění o autorských právech.

"Sedni si ke mně," vybídl ji Richard. Rune po krátkém zaváhání poslechla.

Zavadili o sebe koleny. Ucítila, jak mezi nimi přeskočila jiskra, ale blíž si nepřisedla.

"Co mám teďka dělat?"

"Zhluboka dýchej a koukej se na show."

"Hele, cos to vlastně půjčila?" obrátila se Rune k Woodpeckerce.

Na obrazovce se objevily úvodní titulky filmu Lesbická láska. Blondýna k sobě Woodpeckerku nedočkavě přitáhla a přisála se k ní ústy.

Ovinuly ruce jedna kolem druhé a začaly si rozepínat knoflíky.

Rune zašeptala Richardovi: "Tak tuhle show jsi myslel?"

Richard pokrčil rameny. "Obě."

Když se Rune ráno probudila, Richard právě připravoval na vařiči kávu.

"Kam se poděly tvoje kamarádky?" zeptala se Rune.

Zalovila pod polštáři, vyhrabala zubní kartáček a pastu Colgate a přejela si zuby.

Richard se rozhlédl. "Nemám páru."

"Našels záchod?"

"Jo, dole. Líbí se mi ten umělohmotný dinosaur. Výzdoba je tvoje dílo, vid'?"

Rune si ho prohlížela. Za denního světla vypadal v černém ohozu na noční tah poněkud nepatřičně.

"Jak se doopravdy jmenuješ?" zeptal se Richard. "Rune není tvoje pravé jméno, že ne?"

"Na to se mě ptá každý."

"A co říkáš? Pravdu?"

"Co je to pravda?" Rune ho obdařila mnohoznačným úsměvem.

Richard se rozesmál. "Že používáš pseudonym, je strašně zajímavé. Myslím z filozofického hlediska. Víš, co říká o pojmenování Walker Percy? Nemyslí křestní jména a příjmení, ale proces pojmenovávání jako takový. Tvrdí, že je to naprosto unikátní akt, který nemá v celém vesmíru obdoby. Popřemýšlej o tom."

Rune ho poslechla, na chvíli se zamyslela a pak řekla: "Před rokem jsem pracovala v jednom bistru na Deváté avenue. Tehdy jsem byla Doris. Řekla bych, že jsem tu práci vzala, jen abych dostala tu jmenovku, co se tam nosí. Stálo na ní Chelsea Diner. Dobrý den! Já jsem Doris."

Nejistě přikývl. "Doris."

Rune se zeptala: "Co vlastně děláš ty, Richarde?"

"Tak vůbec."

"Aha," utrousila pochybovačně.

"No dobře. Píšu román."

Od začátku jí bylo jasné, že je spisovatel nebo výtvarník.

"O čem?"

"Nerad o tom mluvím, teď jsem se zrovna tak trochu zasekl."

Ještě lepší. Záhadný muž, který píše záhadný román a právě je v tvůrčí krizi.

"Já taky píšu," řekla Rune.

"Fakt? A co?"

"Deník."

Rune zvedla z poličky tlustý sešit pokaňkaný inkoustem a vodou. Na obálce byl přilepen obrázek rytíře vystřižený z časopisu.

"Moje máma si vede deník den co den, celý život. Já to dělám teprve pár let. Ale zapisuju si všechno důležité, co se mi v životě přihodí."

Kývla hlavou směrem ke štosu dalších sešitů na poličce.

"Úplně všechno?" zeptal se.

"Skoro."

"A napíšeš tam něco o mně?"

Díval se na sešity, jako by do nich rád nahlédl.

"Možná," odpověděla Rune a prsty si pročesávala vlasy.

"A co ty?" prohodil Richard. "Chceš se stát herečkou, že jo?"

"Hádej znova. Neplet' si mě s tou, jak se jmenuje - Woody Woodpeckerovou."

"S kým?"

"S tou tvojí kamarádkou ze včerejška. Tou zrzkou. Tou, co ti odloudila milenku."

"Hele, není to žádná moje milenka. O mužské nestojí ani za mák. Jednou jsem to na ni zkusil..."

"Fakt?" popíchla ho Rune jízlivě.

"Potkali jsme se minulý týden na jednom večírku. Vypadáme spolu dobře."

"Cože?"

Richard vysvětlil: "Sluší nám to spolu, máme šmrnc, tak se trochu předvádíme. To je všechno. Nic mezi námi není. Ani nevím, jak se jmenuje."

"Tak to bys ji těžko představoval rodičům."

"Ani to nemám v plánu." Donesl jí kafe a postavil ho na podlahu vedle matrace.

"A jak je to s tou Sorbonnou?" zeptala se Rune.

"Pas de Sorbonne."

"To jsem si mohla myslet."

"Ale ve Francii jsem byl."

Taky by mu slušelo jméno Jean-Pierre. Nebo Francois. Jo, na Francoise rozhodně vypadal. Co se dá dělat, bude se muset spokojit s Richardem.

Vyhlédla z okna, a aniž by vylezla zpod deky, nahmatala sluneční brýle a nasadila si je.

"Chceš si připadat jako hvězda?" zeptal se Richard a kývl hlavou k napodobenině brýlí Ray-Ban.

Nad budovu na východě se zničehonic vyhouplo slunce a celou místnost zalilo ostré, pronikavé světlo.

"Au," zaúpěl, jak ho to oslnilo.

"Možná si jednou pořídím závěsy. Ale zatím na ně nemám a spolubydlící mi nechce přidat."

"Když neplatíš nájem, proč máš spolubydlící?"

"Protože ona platí nájem mně. Ale řeknu ti, mít spolubydlící je zkouška ohněm. Člověka to zocelí, to se musí nechat."

"Nepřipadáš mi zrovna ocelová."

"To k tomu patří - nevypadat tak. Ale co, stejně to tu budu muset za pár měsíců zabalit. Barák prodali a já jsem tu jen díky tomu, že jsem stavbařům nabulíkovala, že jsem milenka původního majitele, které dal kvinde. Přivřeli nade mnou oko a můžu tu zůstat, dokud nezačnou renovovat tohle patro. Tak co - pozveš mě na rande, nebo ne?"

"Na rande? Ten výraz už jsem dlouho neslyšel. Zní mi tak nějak..., já nevím, jako svahilština. Nejsem na něj zvyklý."

To bude pravda, usoudila Rune. Lidi, co mají opravdový styl, se navzájem na rande nezvou. Prostě si spolu nikam vyrazí. Jenže ve slově "rande" se skrývá něco víc, určitý závazek. A tak řekla: "Rande, rande, rande. Tak, teď sis na to zvyknul, takže mě můžeš pozvat."

"Zrovna jsme spolu strávili noc..."

"Každý na své matraci," upozornila ho.
"...a ty chceš rande?"
"Chci."
"Co kdybysme si zašli na večeři?" navrhl.
"Beru."
"Fajn. Právě jsem tě pozval na rande. Někam si spolu zajdem. Spokojená?"
"To ještě není rande. Musíš mi říct kdy. Kdy přesně. Nechci slyšet, že za měsíc nebo za týden."
"Zavolám ti."
"To si snad děláš srandu. Copak mají chlapi tuhle frázi zakódovanou v genech? S tím na mě nechod'."
Bezmocně se rozhlédl. "Nevzal jsem si s sebou diář."
Zavolá jí a má diář. Z toho naskakovala husí kůže. Richard valem ztrácel na přitažlivosti.
"Nevadí," pronesla zvesela.
"No dobře, tak co třeba zítra? Zítra mám určitě volno."
Hlavně neprojevít přehnané nadšení - dávej si pozor! "To by snad šlo."
"Kam bys chtěla jít?" zeptal se.
"Přijď sem. Něco ukuchím."
"Myslel jsem, že neumíš vařit."
"Moc ne," připustila Rune, "ale něco svedu. Hotel Four Seasons si necháme na nějakou zvláštní příležitost." Mrkla na zápěstí, na kterém nosila dvoje hodinky. Ani jedny nešly. "Kolik je?"
"Osm."
"Sakra, už musím běžet," povzdychla si a sundala si tričko.
Cítila na sobě Richardovy oči, přejížděly její štíhlou postavu odshora dolů a zase zpátky. Jenom ve spodních kalhotkách s obrázkem Bugse Bunnyho se k němu otočila. "Na co čučíš?" Založila si ruce v bok.
Zrudl, přesně jak chtěla.
Paráda! Bod pro mě.
"Těší mě, že nenakupuješ ve Frederick's of Hollywood," poznamenal.
Hezky rychle se otřepal. Tenhle kluk má rozhodně něco do sebe.
Zatímco se oblékala, Richard se zeptal: "Proč tak spěcháš? Vždyť ten váš obchod otvírá až v poledne."
"Jenže já se nechystám do práce," řekla Rune. "Jdu na policii."

7

"Slečno Rune, my se tím případem doopravdy zabýváme," ujist'oval ji detektiv Manelli.
Rune si prohlížela jeho uklizený stůl. Když se zrovna nevyskytoval poblíž mrtvoly, vypadal Manelli jako pojišťovací agent. Oči posazené blízko u sebe už jí nepřípadaly tak nápadné; zkoumavě po ní přejížděly a Rune usoudila, že Manelli je možná chytřejší, než si myslela. Křestním jménem se jmenoval Virgil. Musela se na jmenovku podívat dvakrát, aby se ujistila, že ji neklame zrak.
Kývla hlavou směrem k rozečtené složce na jeho stole. "Ale tohle případ pana Kellyho není."
Nadechl se a pak pomalu vydechl. "Ne, není."
"Tak který to je?" zeptala se zotra. "Jak je hluboko?" Ukázala na štos spisů.
Vtom do kanceláře vtrhl kapitán - ten, se kterým se potkala v bytě pana Kellyho. Letmo se na ni podíval, obličejem se mu kmitl náznak poznání, ale ani se ji neobtěžoval pozdravit.
"Chtějí ještě dneska vědět, jak jsme pokročili," oznámil Manellimu. "S tím zabitým turistou."
"Dobrá," řekl Manelli unaveným hlasem.
"Zjistilo se něco?"
"Ne."
"Zajímá se o to starosta. A Post. A Daily News."
"Já vím."
Kapitán se znovu podíval na Rune. Pak opustil kancelář.
"Držíme se předepsaného postupu," řekl Manelli Rune.
"Co se stalo s tím turistou?"
"Ubodali ho na Times Square. Byl to někdo z lowy. Ale víc vám říct nemůžu."
Rune zaútočila: "Přiznejte barvu - od včerejška jste se s pátráním po vrahovi pana Kellyho nehnuli ani o píd'."
Na Manelliho stole ležel rozbalený ubrousek připomínající nepovedenou květinu a na něm trůnil koláček. Manelli si kus ulomil a snědl. "Co kdybyste nám takhle dala aspoň den, dva, abychom ho zhaftli?"
"Abyste co?"
"Abychom toho vraha zatkli."
"Prostě chci vědět, co se stalo."
"V New Yorku řešíme skoro patnáct set usmrcení ročně."
"Kolik lidí pracuje na případu pana Kellyho?"
"Hlavně já. Ale na pátrání se podílejí i další detektivové. Podívejte, slečno Rune..."
"Jenom Rune."
"O co vám vlastně jde?"
"Byl strašně milý."

"Ten nebožtík?"

"To je ale hnusně studený výraz," rozhořčila se Rune. "Pan Kelly byl milý. Měla jsem ho ráda. Nezasloužil si, aby ho někdo zabil."

Detektiv se natáhl pro hrníček s kávou, upil z něj a pak ho zase postavil na stůl. "Když dovolíte, povím vám, jak to chodí."

"Já vím, jak to chodí. Viděla jsem spoustu filmů."

"V tom případě nevíte vůbec nic. Usmrcení..."

"Proč používáte takové nabubřelé výrazy? Nebožtík, usmrcení. Prostě zavraždili člověka. Kdybyste o tom mluvil jako o vraždě, třeba byste se víc snažil zjistit, kdo to provedl."

"Slečno, vražda je jenom jeden druh usmrcení. Pan Kelly se mohl stát obětí zabití, zabití z nedbalosti, sebevraždy..."

"Sebevraždy?" Rune nevěřicně vykulila oči. "To je hodně mizerný vtip."

Manelli odsekl: "Spousta lidí narážící svou smrt, aby vypadala jako vražda. Kelly si na to mohl někoho najmout. Kvůli životní pojistce."

Vída. To ji nenapadlo. "On měl pojistku?" zeptala se.

Manelli zaváhal. Pak odpověděl: "Ne."

"Tak vidíte."

"Necháte mě domluvit?"

Rune pokrčila rameny.

"Vyzpovídáme sousedy a všechny, kdo se v době činu potulovali poblíž. Zapsali jsme si poznávací značky všech aut v okolí tří bloků a vyslechneme jejich majitele. Prohledáme všechny osobní věci nebož... pana Kellyho. Zjistíme, jestli tu nemá příbuzné nebo jestli někdo z jeho přátel nečekaně neodjel z města, protože pachatelé vražd většinou bývají přátelé, příbuzní nebo ti, kdo se s obětí přinejmenším znají. Když nám bude přát štěstí, třeba získáme popis podezřelého. Něco jako: běloch, metr osmdesát; černoch, metr sedmdesát, s černým kloboukem. To ohromně pomůže, jak jistě chápete." Sjel pohledem k psací podložce. "Pak se mrkneme na to, co balistici zjistili o zbraní...", zaváhal, "...a prověříme to."

Rune se toho okamžitě chytila. "Co zjistili?"

Mlčky civěl na koláček, ale Rune ho nehodlala nechat, aby se tak snadno vyhnul odpovědi.

"Na něco jste přišli," trvala na svém. "Vidím vám to na nose. Zjistili jste něco zvláštního, vidíte? No tak! Povězte mi to."

"Zastřelili ho devítkou, s tlumičem s gumovými přepážkami. Sériový výrobek. Nebyl vyrobený doma na koleně, jak to u tlumičů většinou bývá." Zdálo se, že jí to prozrazuje nerad, ale nemůže si pomoci. "A náboje byly potažené teflonem."

"Teflonem? Jako hrnce a pánvičky?"

"Jo. Prostřeli i některé typy neprůstřelných vest. Jsou ilegální."

Rune přikývla. "A to je zvláštní?"

"Takové náboje se moc často nevidí. Obvykle je používají jenom profesionální zabijáci. Stejně jako sériové tlumiče."

"Pokračujte. Jak to bude s vyšetřováním?"

"Takže zatímco budeme tohle všechno prověřovat, dřív nebo později, tak za tři, čtyři měsíce, dostaneme tip. Někdo někoho podřizne a vyjde najevo, že vrahův bratranec se kdysi v hospodě naparoval, že odkrágloval chlapa, co na něj křivě koukal, když mu raboval byt kvůli penězům na drogy. Přivedeme si podezřelého sem, hodiny a hodiny do něj budeme hučet a nabourávat jeho verzi, až se nakonec přizná. Takhle to chodí. Vždycky. Ale chápete, co se vám snažím vysvětlit? Chce to čas. Nic se nevyřeší přes noc."

"Pokud nechcete, tak ne," poznamenala Rune. A dřív než na ni mohl vyjet, zeptala se: "Takže nemáte ani tušení, kdo to udělal?"

Manelli si povzdychl. "Chcete vědět, co si myslím? Vzhledem k tomu, kde bydlel, bych si tipnul, že ho zabila parta harantů z Pismenkového města, co zrovna potřebovali prachy na crack."

"Těma speciálníma nábojema?"

"Třeba tu pistoli našli, nebo ji šlohl v Brooklynu někomu z ózetka - myslím z organizovaného zločinu. To se stává."

Rune obrátila oči v sloup. "Harant, co tolik potřeboval prachy, že pro ně neváhal vraždit, by prostřelil televizi? A nechal tam video? A vůbec, měl u sebe pan Kelly peníze?"

Manelli si znovu povzdychl. Vytáhl ze štosu na stole složku, rozevřel ji a zadíval se do ní. "To, co člověk běžně nosí po kapsách. Čtyřicet dva dolarů. Pachatel nejspíš zpanikařil, když jste se tam zničehonic objevila, a vzal nohy na ramena, aniž stačil něco ukrást."

"Prohledával ten byt?"

"Nevypadalo to tak."

Rune prohlásila: "Chci se tam podívat."

"Do toho bytu?" Detektiv se rozesmál. "Nepřipadá v úvahu. Je zapečetěný. Nikdo tam nesmí." Zpozorněl a změnil tón.

"Heleďte, tenhle váš výraz už znám... Jestli se tam vloupáte, bude to nezákonné vniknutí. To je zločin. A já prokurátorovi milerád sdělím vaše jméno."

Zase si ulomil kousek koláčku a prohlížel si ho. Pak ho odložil zpátky na ubrousek. "O co vám vlastně jde?" zeptal se. Neznělo to útočně, zdálo se, že ho to prostě jen zajímá. Mluvil zdvořilým formálním tónem.

"Víte, že tu kazetu, co měl ve videu, si za poslední měsíc půjčil osmnáctkrát?"

"No a?"

"Vám to nepřipadá divné?"

"Už jsem viděl lidi skočit z brooklynského mostu, protože si usmysleli, že jejich kočku posedl ďábel. Mně už divné nepřipadá nic."

"Ale ten film, co si ho půjčoval... Pochopte, byl o skutečném zločinu. Někdo ukradl milion dolarů a ty peníze se nikdy nenašly."

"Kdy se to stalo?" zamračil se Manelli. "O tom nic nevím."

"Asi před padesáti lety."

Ted' obrátil oči v sloup Manelli.

Rune se rozhorleně předklonila. "Ale to je přece záhada! Copak vás záhady nelákají?"

"Ne. Mně záleží na tom, aby se vyřešily."

"No, tahle by se vyřešit měla."

"Vyřeší se. Chce to jen čas. ted' se musím zase pustit do práce."

"A co ta druhá svědkyně?" nedala se odbýt Rune. "Susan Edelmanová. Ta, co ji srazilo auto."

"Ještě je v nemocnici."

"Dozvěděli jste se od ní něco?"

"Ještě jsme ji nevyslechli. A ted' už opravdu musím..."

Rune mu skočila do řeči: "Co bude s tělem pana Kellyho?"

"Zdá se, že nemá žádné žijící příbuzné. Sestra mu před několika lety zemřela. Ta sousedka - Amanda LeClercová - si zažádala o povolení k pohřbu. Počkáme, dokud to neschválí soudní patolog. Tak, a to je všechno. Víc vám říct nemůžu. Jestli prominete, vrátím se zase k práci."

Rune cloumala podivná směsice vzteku a smutku. Zvedla se a vykročila ke dveřím. Detektiv se za ní ozval:

"Slečno?" Zastavila se s rukou na klíce. "Viděla jste, co se stalo panu Kellymu. Viděla jste, co se stalo Susan

Edelmanové. Chápu, jak vám je. Ale nesnažte se nám pomáhat. Ten, kdo to udělal, se s nikým nepáře. Tohle není film.

Mohla byste si to šeredně odskákat."

"Odpovězte mi ještě na jednu otázku," požádala Rune. "Jenom na jednu, prosím."

V místnůstce zavládlo ticho. Z okolních kanceláří bylo slyšet vrčení počítačových tiskáren, klapot klávesnic, hlasy.

Rune se zeptala:

"Co kdyby byl pan Kelly zazobaný bankéř? Taky byste se na něj vykašlali?"

Manelli chvíli seděl bez hnutí a upíral oči na koláček. Mlčel. Rune si pomyslela: Lezu mu pořádně na nervy. Nejsem mu úplně nesympatická, ale přesto mu lezu na nervy.

Konečně promluvil: "Kdyby byl z Upper East Side? Kdyby byl společníkem v mamutí právnické firmě? Pak by ten případ nedali mně. Ale pokud náhodou ano, tak by stejně byl v mém štosu až sedmý."

Rune pohodila hlavou k jeho stolu. "Podívejte, ted' je nahoře."

8

Zavolala Amandě LeClercové, ale nebyla doma. Takže se bude muset do domu pana Kellyho dostat starým osvědčeným způsobem.

Tak, jak jí bezděčně poradil Manelli.

Vloupat se tam.

Ve španělském krámkou kousek od domu pana Kellyho požádala prodavačku: "Dvoje plenky, prosím. Dejte mi je do dvou tašek."

A zaplatila dvacet babek za gumové rukavice a dva obrovské balíky plenek na jedno použití.

"Muchos niños!" usmála se prodavačka.

Rune si od ní vzala nadité tašky a přitakala: "Si. To víte, papež."

Prodavačka, ne o moc starší než Rune, soucitně přikývla.

Rune vyšla z obchůdku a zamířila k Avenue B. Už takhle zrána bylo strašné vedro a ulicemi se šířil hutný pach odpadků. Minula galerii, kde ve výloze trůnila křiklavá plátina se zuřivými rudými a černými šmouhami. Z ukrajinské restaurace k ní zavanula vůně dušeného masa. Cedule před korejským lahůdkářstvím hlásala: TEPLÁ JÍDLA, 10 kg \$ 1,50.

Prostě Písmenkov...

Vyšla po betonových schůdcích do vestibulu v domě pana Kellyho.

Vybavil se jí mužský hlas v domácím telefonu. Kdo to asi byl? Při pohledu na mluvítko obalené pavučinami se otrásla.

Ještě jednou zkusila cinknout na Amandu, ale nikdo se neozval, a tak se rozhlédla kolem. Venku na ulici byl jen jediný člověk, pohledný třicátník. Připomínal Frajera, gangstera z filmu Martina Scorseseho.

Měl na sobě overall, jaký nosí pracovníci městských služeb, kteří po bytech provádějí odečty. Seděl na schodech u protějšího domu a četl si bulvární plátek. Hlavní titulek vykřikoval do světa novinku o ubodání turisty na Times Square. Byl to ten případ, o kterém mluvil Manelli s kapitánem. Rune se odvrátila, odložila tašky, otevřela jedny plenky a nacpala si jich několik pod černé tričko. Přes něj si zapnula bílou blůzu. Vypadala, jako by byla přinejmenším ve třináctém měsíci.

Zvedla tašky, neuměle si je zastrčila do podpaží a otevřela obrovskou leopardí kabelu. Zamračeně zírala do jejích temných útrob a prohrabávala se změtí uvnitř - klíče, propisky, šminky, bonbony, papírové kapesníčky, nožík, staré krabičky od kondomů, útržky papíru, dopisy, kazety, plechovka sýrové pomazánky. Po pěti minutách se konečně ozvaly na schodech kroky; dolů scházel jakýsi mladík.

Rune k němu zvedla oči. Nechala si z rukou vyklouznout tašku s plenkami a zatvářila se rozpačitě.

Jen se chovej jako nemehlo, poručila si. Bůh ví, že v tom máš bohatou praxi. Shýbla se pro tašku a přitom naschvál upustila kabelu.

"Potřebujete pomoc?" zeptal se mladík. Odemkl dveře a podržel ji je otevřené.

Rune posbírala věci a nacpala si kabelu do podpaží. "Mám klíče někde na dně pod vším tím bincem." Pak usoudila, že by měla přejít do útoku, a tak se zamračila: "Počkat - vy jste tady nový? Myslím, že jsme se ještě nepotkali."

"Ehm. Bydlím tu půl roku." Znělo to defenzivně.

Rune se zatvářila, jako by se jí ulevilo. Prošla kolem něj dovnitř.

"Omlouvám se, ale jistě chápete. Tohle je New York."

"Jo, já vím."

"Díky."

"Není zač." Zmizel.

Rune vyšla do prvního patra. Na dveřích pana Kellyho stál červený nápis: MÍSTO ČINU. NEVSTUPOVAT.

Bylo zamčeno. Rune odložila plenky v kumbálu u spalovače odpadků a pak se vrátila k bytu. Vytáhla z kabelky kladivo a velký šroubovák. Eddie, kolega z videopůjčovny, kterému musela odpřisáhnout, že nikomu nepoví, že jí dával lupičskou lekci, tvrdil, že vypáčit dveře není problém. Tedy pokud nemají bezpečnostní zámek a kovové zárubně - v takovém případě ať na to radši rovnou zapomene.

Jestli však jsou celé ze dřeva a s obyčejným zámkem a jestli jí nevádí, že nadělá trochu rámusu...

Rune si natáhla gumové rukavice - kvůli otiskům. Byly to nejmenší, jaké v krámku měli, ale stejně jí byly velké a na rukou jí plandaly.

Vrazila šroubovák do škvíry mezi dveřmi a zárubní hned vedle zámku. Pak se rozhlédla po chodbě a popadla oběma rukama kladivo jako baseballovou pátku. Vzpomněla si, jak ve škole hrávala při tělocviku softball. Znovu se rozhlédla. Nikde nikdo. Namířila na držadlo šroubováku a vši silou praštila.

A stejně jako při softballu minula. Kladivo se jí v rukavicích smeklo, proletělo kolem šroubováku a s hromovou ranou prorazilo laciné dveře.

"Sakra!"

Jak se snažila kladivo vyprostit, vyštípl se z tenké překližky velký kus dřeva. Ulomil se a spadl na zem.

Rune se znovu rozmáchla a chtěla udeřit do šroubováku, ale pak si všimla, že vylomená díra je dost velká, aby jí prostrčila ruku. Sáhla dovnitř, nahmatala kliku a otevřela si. Vklouzla do bytu a rychle za sebou zavřela.

Vzápětí zkameněla.

Ti parchanti!

Byt vypadal, jako by se jím prohnalo tornádo. Všechno bylo vzhůru nohama. Parchanti mizerní, čert je vem! Knížky byly rozházené po podlaze, šuplíky pozotvínané, pohovka rozpáraná. Krabice vysypané, oblečení se válelo všude kolem. Uprostřed té spouště se vyjímalo jediné prázdné místo - pod Kellyho stojací lampou, vedle křesla s dřevěnými tmavými skvny a otvory po kulkách, ze kterých se draly ven hnědé chomáče čalounické výplně. Ať už místnost prohledával kdokoli, stál přesně tam - anebo dokonce seděl v tom příšerném křesle! -, prohlížel si věci pod lampou a pak je zase odhazoval.

Parchant jeden!

Ze všeho nejdřív ji napadlo: Za tímhle jsou policajti. Už se chystala vyletět na ulici, chytit si taxí, vtrhnout zpátky na policejní stanici a dát Virgilu Manellimu, tomu hajzlovi s prasečíma očkami, co proto. Jenže pak si vybavila jeho uklizený stůl, pečlivý účes a upravený knír. A usoudila, že tohle má na svědomí někdo jiný. Okno bylo otevřené a hned za parapetem vedlo požární schodiště. Mohl se sem vloupat kdokoli. Vždyť to koneckonců zvládla i ona.

Ale fetišáci to nebyli - video i rádiobudík zůstaly na místě.

Tak kdo to tedy provedl? A co hledal?

Další hodinu strávila tím, že se probírala životem pana Kellyho.

Prošlo jí rukama všechno - tedy skoro všechno. Oblečení ne. I v rukavicích bylo strašidelné dotýkat se ho. Ale ostatní věci si pečlivě prohlédla: knihy, dopisy, započatý deník - všehovšudy tři zápisy z doby před mnoha lety, ze kterých vyčetla jenom to, jaké bylo tehdy počasí a jak se dařilo Kellyho sestře -, účty, stvrzenky, fotografie, krabice s botami a škatule jídla, ve kterých už drze hodovali švábi.

Během té důkladné prohlídky si o Robertu Kellym udělala jakýs takýs obrázek.

Narodil se roku 1915 v Cape Girardeau v Missouri. V roce 1935 se přestěhoval do New Yorku. Pak do Kalifornie.

Dobrovolně vstoupil do armády a sloužil jako seržant ve skladu Deváté letecké brigády.

V některých dopisech (začínal je slovy "nejdražší sestro" či "milá matko", což Rune vehnalo slzy do očí) psal o bombách, které nakládali do letounů A-20 při náletech na okupovanou Francii či Německo.

Občas prý psal na pětisetlibrovky křídou svoje jméno. Byl hrdý, že pomáhá vyhrát válku.

Našla fotografie z armádního představení v místě nazývaném East Anglia. Vypadal na nich jako smutný komik.

Po válce jako by v jeho životě zela pětiletá díra. Nenašla žádné záznamy o tom, co dělal mezi léty 1945 a 1950.

V roce 1952 se v Los Angeles oženil a začal se žít jako obchodní cestující. Chvilí prodával pojistky, pak jakési tiskařské stroje. Žena mu po deseti letech zemřela. Děti zřejmě neměli. Měl blízký vztah k sestře. Do důchodu odešel brzy. A nějaký rozmar osudu ho zavál zpátky do New Yorku.

Většinou se dopátrala jen prostých životopisných údajů. Ale pár věcí ji znepokojovalo.

Za prvé to byla fotografie pana Kellyho se sestrou - jména byla napsána zezadu - pořízená před pěti lety. (Pan Kelly na ní vypadal úplně stejně jako minulý týden a Rune usoudila, že patřil k těm, kdo brzo zestárnou a potom už se vůbec nemění, zrovna jako její otec.) Na tom obrázku bylo zvláštní, že ho někdo roztrhal na kousky. Pan Kelly to udělat nemohl, protože jeden útržek se válel v louži zaschlé krve.

Takže ho roztrhal ten, kdo byt prohledával.

Kromě toho ji zaujal starý výstřížek z novin. Sloužil jako záložka v ohmataném románu Daphne du Maurier. Titulek

článku z New York Journal American z roku 1948 hlásal: FILM VYPRÁVÍ O SKUTEČNÉM NEWYORSKÉM ZLOČINU.

Nadpis byl podtržen a na okraji bylo nakresleno několik hvězdiček.

Diváci filmu Manhattan je můj život, který se právě promítá na Dvaadvacáté ulici, mohou na stříbrném plátně zhlédnout skutečný příběh jedné z nejdůmyslnějších newyorských...

Za dveřmi se ozvaly kroky. Rune vzhledla. Minuly sice dveře, ale Rune měla dojem, že zpomalily. Přeběhl jí mráz po zádech a zmocnila se jí panika. Vzpomněla si, kde je a co tu dělá. Vzpomněla si, jak ji Manelli varoval, aby sem nechodila.

Vzpomněla si, že vrah pořád běhá na svobodě.

Je načase zmizet...

Hodila výstřižek do kabely a vstala. Zalétla pohledem ke dveřím, pak k oknu a dospěla k názoru, že profík by se rozhodl pro požární schodiště. Došla k oknu a rozhrnula závěsy.

Ježíšikriste!

Uskočila a muž na požárním schodišti ani ne půl metru od ní zaječel.

Nezajíkl se, nevykřikl, ale pronikavě vřiskl, jako by ho na nože brali. Vyděsila ho k smrti. Než se objevila, stál venku na požárním schodišti a opatrně nakukoval dovnitř. Teď začal pomalu prkenně couvat, jako by leknutím napůl zchroml, a krok za krokem ustupoval po oprýskané kovové konstrukci. Pak se otočil jako na obrtlíku a vyřítit se nahoru do druhého patra.

Rune odhadovala, že mu táhne na sedmdesátku. Byl proplešatělý a měl masitý, podřobaný popelavý obličej. Od někoho takového by člověk vřiskot nečekal.

Srdce jí leknutím divoce bušilo. Nohy měla jako z rosolu. Pomalu se napřímila a vykoukla ven.

Přimhouřila oči proti slunci a sledovala, jak se mu zavalitý pupek natřásá nad zběsile se míhajícími obtloustlými nohama a jak prolézá oknem hned nad bytem pana Kellyho. Slyšela nad sebou jeho rychlé těžké kroky. Pak bouchly dveře.

Zaváhala, potom došla ke dveřím, klekla si a vyhlédla dírou na chodbu. Scházel po schodech dolů. Nejdřív spatřila odřené boty, pak pytlovité kalhoty, sako s těsnými rukávy. Nakonec se vynořil masitý podřobaný obličej pod hnědým kloboukem.

Byl to on, ten chlap z požárního schodiště. Pohyboval se co nejtišeji.

Nechtěl, aby ho někdo slyšel.

Jde pryč, díkybohu...

Jeho obličej měl barvu vařeného vepřového, na čele se mu perli pot.

...díky, díky, dí...

Zničekonic se zastavil a dlouze se zadíval na dveře Kellyho bytu.

Ne, nic se neděje. Myslí si, že jsem utekla. Dovnitř nepůjde.

Dí...

Přistoupil blíž. Jen to ne... Určitě sem nepůjde, přesvědčovala se znovu. Myslí si, že hned jak zmizel nahoře, seběhla jsem po požárním schodišti a vzala do zaječích.

...ky.

O krok popošel, opatrně, jako když se Don Johnson v Miami Vice krádko blíží k bandě drogových dealerů. Zastavil se necelého půl metru ode dveří.

Rune se bála zamknout nebo zajistit řetízky; co kdyby ji slyšel.

Přitiskla dlaně ke dveřím a vši silou se o ně opřela. Muž udělal další krok a zastavil se přímo přede dveřmi. Chránilo ji před ním jen tenoučké dřevo - skutečně tenoučké, vždyť ho sama dokázala prorazit.

Tiskla se k němu a celá se třásla.

V tu chvíli jí z kapsy vyklouzl šroubovák. Zděšeně sledovala, jak padá - bylo to jako ve zpomaleném záběru. Hotová scéna z filmu Briana DePalmy. Hmátla po šroubováku, chytila ho, zase se jí vysmekl...

Ne!

Bleskurychle po šroubováku chňapla a zachytila ho centimetr nad parketovou podlahou.

Díky...

Zkameněla jako při hře na sochy, kterou hrávala v dětství, a poslouchala, jak muž ztěžka oddychuje. Nic nezaslechl.

Musí si myslet, že jsem utekla. Prostě musí!

Chtěla schovat šroubovák zpátky do kapsy, jenže přitom zavadila o kladivo zastrčené za páskem kalhot. Sletělo na podlahu a dvakrát po ní s ohlušující ránou poskočilo.

"Ne!" zařvala v duchu. Přimáčkla se ke dveřím, přikrčila se a čekala, kdy chatrným dřevem prorazí ruka a začne se jí sápat po vlasech, po očích. Umře. Zrovna jako Robert Kelly. Je to jen otázka minut, vteřin a bude po ní.

Ba ne... Muž udělal čelem vzad a rozběhl se dolů po schodech.

Rune se konečně přinutit vstát. Zírala na své roztřesené ruce a vybavil se jí film, který nedávno viděla. Teenager unikl zabijákovi a pak strnule civěl na to, jak se mu chvějí ruce. Tehdy Rune nad tím trapným klišé v duchu úpěla. Jenže ono to vůbec žádné klišé nebylo.

Ruce se jí tak třásly, že skoro nedokázala vzít za kliku. Vykoukla na chodbu; slyšela, jak si někdo s někým povídá, jak kdesi hraje televize.

Jak povykují děti.

Proč utekl? nešlo jí do hlavy. Co je zač? Svědek? Vrahův komplic?

Sám vrah?

Celá rozklepaná rychle došla ke spalovači, popadla plenky a spěchala dolů po schodech. V přízemí minula dvě ženy

zabrané do hovoru, které jí letmo kývly na pozdrav.

Rune kolem nich rychle prošla se sklopenou hlavou. Pak se ale zarazila a s předstíraným rozhořčením pronesla: "Lidi už se vůbec neumějí chovat. Jsou strašní nezdvořáci, nezdá se vám?"

Ženy se ohlédly a překvapeně se usmály.

"Viděly jste před chvilkou toho chlapa? Div mě neporazil."

"Mě taky," řekla jedna z žen. V šedých vlasech měla růžové natáčky.

"Co je vůbec zač?" zeptala se Rune a opřela se o zábradlí. Tep se jí pomalu zklidňoval.

"Pan Symington. Z bytu 2B. Je to cvok." Žena to nijak nerozváděla.

Takže tu bydlí. To znamená, že asi není vrah. Spíš svědek.

"Jo," přizvukovala ženina kamarádka, "nastěhoval se sem minulý měsíc."

"Jak se jmenuje křestním jménem?"

"Myslím, že Victor. Nebo tak nějak. Jaktěživ nepozdraví."

"Vždyť je to fuk," prohlásila žena s natáčkami. "Takoví nestojí za to, aby se s nimi člověk dával do řeči."

"No nevím," sehrála Rune pobouření. "Já bych si to s ním vyříkala docela ráda."

Žena s natáčkami ukázala na balík jednorázových plenek. "Nejlepší vynález pod sluncem, co?"

"Hned po televizi," dodala její kamarádka.

"To se ví," přisvědčila Rune a vyšla z domu.

Na rohu se srazila s Amandou.

"Něco vám ukážu," pochlubila se Amanda. V laciném obchodním domě koupila rámeček z kočičího stříbra a zastrčila do něj fotku, na které byla s panem Kellym. Museli ji pořídit o Vánocích, protože stáli před řídkou jedličkou ozdobenou několika svíčkami a řetězy. Na zaskleném rámečku bylo ještě znát ulepené místo po cenovce.

"To je nádherná," řekla Rune a znovu jí vyhrkly slzy.

"Vy máte děti?" Amandu upoutaly plenky.

"Ne. To je dlouhá historie. Nechcete je?"

Amanda se slabě zasmála. "To už mám dávno, dávno za sebou."

Rune změnila téma. "Můžu se vás na něco zeptat? Nevíte náhodou něco o Victoru Symingtonovi?"

"O tom chlapovi, co bydlí o patro výš?"

"Jo."

Amanda pokrčila rameny. "Nic moc. Bydlí tu asi šest tejdnu. Nebo měsíc. Nikdy nepozdraví, nikdy se nezeptá, jak se máte. Nemám ho moc ráda. Proč člověku aspoň nepopřeje dobrý den? Co je na tom tak těžkýho? No řekněte."

"Říkala jste, že pan Kelly o sobě nikdy moc nemluvil?"

"Ne, nemluvil."

"Nezmínil se někdy o bankovní loupeži? Nebo o filmu Manhattan je můj život!"

"Myslím, že o tom filmu se zmiňoval. Jo. Několikrát. Byl strašně rád, že ho sehnal. Ale o žádný bankovní loupeži nikdy nic neříkal."

"Zařídíte mu pohřeb? Na policii mi řekli, že se o to chcete postarat."

Žena přikývla. Rune si pomyslela: Tomuhle se říká přitažlivá žena. Amanda nebyla krásná. Ale věk se jí nedotkl a působila příjemně.

"Neměl rodinu," řekla Amanda. "Jeden můj kamarád seká trávu na hřbitově Forest Lawn. Třeba mi nějak pomůže zařídit, abysme pana Kellyho pohřbili tam. Je to pěkný místo. Jenže všechno závisí na tom, jestli mi dovolej zůstat ve Státech. A tomu moc nevěřím."

Rune jí pošeptala: "Hlavně to teď nevzdávejte."

"Proč?"

"Myslím, že se panu Kellymu naskytla šance přijít si ke spoustě peněz."

"Panu Kellymu?" rozesmála se Amanda. "Mně o ničem takovým neříkal."

"Nevím to úplně jistě, ale myslím, že jo. A taky myslím, že ten Symington o tom něco ví. Jestli ho uvidíte, dejte mi vědět, ano? Jemu nic neříkejte." Napsala Amandě telefon do videopůjčovny. "Zavolejte mi na tohle číslo."

"No dobře, zavolám vám." Tvářila se však dost skepticky.

"Vy mi nevěříte, že ne?" zeptala se Rune.

Amanda pokrčila rameny. "Jestli věřím, že pan Kelly mohl přijít k balíku?" Znovu se zasmála. "Ne, to se mi fakt nezdá. Ale jestli nějaký peníze najdete, tak mi dejte vědět." Znovu se podívala na fotografii. "Dejte mi vědět."

Rune kráčela západním směrem k Avenue A a cestou se rozhlížela po Symingtonovi. Vypařil se.

Bylo strašně vedro. Městské vedro, dusné a lepkavé. Nechtělo se jí chvátat, jenže taky se jí nechtělo porafat se s Tonym, a tak porušila své předsevzetí a spěchala do práce.

Bylo, nebylo, v jednom velkém, mocném a čarokrásném království žila princezna. Mrňavá princezna, kterou nikdo nebral vážně...

Kráčela po chodníku s pocitem rozjaření. Poprvé v životě se utkala s černým rytířem - s podobeným šedesátníkem v hnusném hnědém klobouku - a unikla mu, aniž by ji rozt'al mečem vedví.

Ta princezna byla krásná, i když modelkou by se kvůli své výšce stát nemohla. Krásná princezna - a bude ještě krásnější, až jí dorostou vlasy.

Jednoho dne princezna hrozně zesmutněla, protože strašlivý drak zabil milého starého pána a ukradl mu tajný poklad. Poklad, o který se s ní ten pán chtěl podělit a který navíc mohl zachránit jeho kamarádka, na kterou si brousí zuby zloduši z imigračního úřadu.

Třetí avenue. Broadway. University Place.

A tak se krásná princezna vydala draka najít. Podařilo se jí to, zabila ho, anebo se aspoň postarala, aby příštích dvacet, třicet let hnil v Sing Singu. Ukořistila zlatý poklad, rozdělila se o něj s pánovou kamarádkou a obě si přišly na pěkný kulaťoučký půlmilionek.

Jakmile Rune vkročila do videopůjčovny, Tony se nadechl a vychrlil: "Kde ses sakra flákala?"

"Promiň." Rune omluvně zvedla ruce, aby ho předem zarazila. "Mám den blbec."

Vklouzla za pult a přihlásila se na pokladnu tak rychle, že ani nepostřehla, jak do kavárny naproti vklouzl muž, kterému říkala Frajer, ten v uniformě technika městských služeb provádějícího odečty.

Sledoval ji celou cestu od domu na Desáté, kde zabili toho starého pána.

Rune popadla plnou náruč videokazet a začala je cpát zpátky do polic.

Pomyslela si: A princezna žila šťastně až do smrti.

9

Zatelefonovala Susan Edelmanové.

Sportovkyně v růžovém cvičebním úboru, kterou před domem pana Kellyho srazilo auto, nebyla s to mluvit dlouho.

Byla vyčerpaná a otupělá po práscích. "Propustí mě... zítra. Mohla byste... mohla byste mi zavolat potom?"

Začala Rune diktovat svoje telefonní číslo, ale vybavila si jenom prvních šest číslic, zkusila to znovu, ale stejně si na poslední čtyři číslice nevzpomněla.

To teda bude svědkyně jako řemen, pomyslela si Rune kysele.

"Najdu si to v telefonním seznamu," nabídla se. "Jste v něm?"

"No... ano."

"Tak se brzy uzdravte," popřála jí Rune.

"Porazilo mě auto," postěžovala si Susan, jako by to Rune nevěděla.

Rune se zase pustila do uklízení kazet, ale jakmile Tony odešel, řekla Frankiemu, že jde pro kafe, a vypadla z obchodu.

Venku se rozhlédla. Zahlédla mladíka s tmavými kudrnatými vlasy, který jí držením těla a svalnatou postavou připadal povědomý, i když netušila odkud. Byl k ní otočený zády. Určitě už ho někde viděla. Ale kde?

Kde?

Zmizel v bistru, a tak si s tím přestala lámat hlavu. Tohle je celá Greenwich Village. Člověk pořád potkává známé.

Všichni si myslí, že New York je obrovské velkoměsto, ale to se pletou, ve skutečnosti je to slepenec mrňavých městeček. Ulicí se blížil žlutý taxík a Rune si ho mávnutím zastavila. Za dvacet minut byla v knihovně.

Knížky o historii města - byly jich tu stovky - jí ani trochu nepomohly.

S historií newyorského zločinu už to bylo o chlup lepší.

Dozvěděla se, že na Manhattanu se odehrává víc bankovních loupeží na kilometr čtvereční než kdekoli jinde v celé zemi - a většinou k nim dochází v pátek, tradiční výplatní den. V takové záplavě loupeží nedostalo přepadení Union Bank moc prostoru. Rune o něm našla jen pár stručných zmínek. Na jedinou podrobnější narazila v knize o mafii, kde stálo, že Rodina v tom pravděpodobně prsty neměla.

Ještě o něco lépe uspěla s novinami, i když ani ty se loupeží nevěnovaly nijak obšírně, protože se odehrála v mediálně rušný den.

Zatímco hrdinný policista vyjednával s lupičem o propuštění rukojmí, zbytek světa žil abdikací anglického krále Eduarda, která zaplnila jak titulní, tak ostatní stránky všech novin. Rune neodolala a některé články si přečetla; připadalo jí, že je to nejromantičtější příběh, na jaký kdy narazila. Fascinovaně si prohlížela fotografii paní Simpsonové. Vzdal by se někdo království kvůli mně?

Udělal by to Richard?

Na tu otázku si nedokázala uspokojivě odpovědět, a tak se radši vrátila k článkům o přepadení Union Bank.

Loupež vyvrcholila přestřelkou, po níž lupič putoval do márnice a pohřešoval se milion dolarů. To ale zpočátku nikomu nepřipadalo důležité; hlavně že rukojmí byl v bezpečí a strážník Sam Davies hrdina.

Jedinou vadou na kráse byl fakt, že nikdo nedovedl uspokojivě vysvětlit, jak se lupiči podařilo propašovat kufr s penězi ven, ještě než s ním Davies začal vyjednávat.

Má se za to, že komplic zastřeleného lupiče se skrýval venku a ve chvíli zmatku, kdy strážník Davies odvážně kráčel k bance, se ukradených peněz zmocnil a uprchl.

O měsíc později už byla záhada, kam se peníze poděly, vyřešena a novinové titulky líčily událost v úplně jiném světle. Hrdinný strážník zatčen za krádež v Union Bank. Chlapec přiznává, že ukrýl policistův lup u matky. "Je to nebetýčná ostuda," říká policejní komisař.

Rune, usazená v knihovně u obrovského dubového stolu, s policistou soucítila. Vyšlo najevo, že přemluvil lupiče, aby ho vyměnil za rukojmího, který vzápětí z banky utekl. Pak lupiče přiměl, aby mu odevzdal revolver.

Co se dělo dál, byl jen dohad. Davies tvrdil, že lupič si to náhle rozmyslel a vrhl se po něm. Došlo k potyčce. Lupič policistu srazil k zemi a sápal se po zbraní. Davies se mu ji snažil vyrvat. Prali se. Ze zbraně vyšel výstřel. Lupiče to zabilo.

Malý čistič bot však vypověděl, že se krčil u banky a pokoušel se něco zahlédnout, když vtom se nad ním otevřelo okno a někdo z něj vyhlédl. Byl to strážník Davies.

Ano, pane, poznávám ho. Vypadá přesně jako tamten člověk, pane, až na to, že tehdy byl v uniformě.

Davies se prý chlapce zeptal, kde bydlí, pak mu podal kufr a poručil mu, ať ho odnese k sobě domů.

Řekl mi, že jestli ten kufr otevířu, nebo jestli jenom ceknu o tom, co se stalo, pomážu do polepšovny a tam ze mě vymlátěj duši. A tak jsem udělal, co mi poručil, pane.

Davies všechno popřel - to, že lupiče zavraždil, propašoval peníze z banky, vloupal se do chlapcova bytu v Brooklynu, vzal kufr a pak lup někde ukryl. V novinách se psalo, že se v soudní síni dokonce rozplakal. Ani to však porotu neobměkčilo. Davies byl odsouzen k patnácti rokům s možností podmíněčného propuštění po pěti letech. Asociace na ochranu práv policistů celou dobu tvrdila, že se stal obětí komplotu, a zasazovala se o jeho propuštění. Z trestu si odseděl sedm let.

Ale ani když byl Davies propuštěn, rozruch kolem něj neutichl.

Pouhé dva dny poté, co v roce 1942 vyšel z bran věznice Sing Sing v Ossiningu ve státě New York, ho před pseudogotickým hotelem na rohu Páté avenue a Deváté ulice někdo zastřelil samopalem. Nejistilo se, kdo to udělal, ale vypadalo to na práci profesionálního zabijáka.

Peníze se nikdy nenašly.

Žádné další zmínky o zločinu už se v tisku neobjevily, až na kratičkou noticku o filmu Manhattan je můj život - tu, kterou Rune našla vystřiženou v Kellyho bytě.

Ke knihovnickému stolu si vedle ní přisedl bezdomovec. Páchl na hony daleko. Jako většina lidských trosek vypadal zároveň neškodně i hrozně. Mumlal si pro sebe a něco si poznamenával na pomáčkáný útržek papíru tím nejúhlednějším rukopisem, jaký kdy Rune viděla.

Mrkla na hodinky. Kupodivu fungovaly. Do háje! Už bylo skoro čtvrt na tři. Desetiminutová pauza se protáhla na víc než dvě hodiny.

Tony už se možná vrátil. Chytila si taxíka do Village, ale pak z náhlého popudu přiměla taxikáře zastavit u čísla 24 na Páté avenue, před pseudogotickým hotelem. Pomalu přecházela sem a tam a přemítala, kde asi stál Samuel Davies, když ho zastřelili - co zrovna dělal, co mu prolétlo hlavou, když si uvědomil, co se děje, jestli zahlédl, jak na něj míří černá hlaveň.

Obcházela místo dokolečka, až policista - skutečný policista, který se opíral o hlídkový vůz - usoudil, že se chová nějak podezřele, a pomalu vykročil jejím směrem. Rune se honem zadívala na jídelní lístek vystavený ve výloze nóbl restaurace na rohu, zamračila se a zavrtěla hlavou. Pak zamířila k University Place.

Policista o ni ztratil zájem.

Tony už na ni v půjčovně čekal. Ušetřil jí dvouminutové kázání o tom, že se má chodit včas, a Rune dělala co mohla, aby se tvářila jaksepatří kající.

"Myslela sis, že budu pryč celý den, co?" zabručel Tony.

Bylo by ti to podobné, pomyslela si Rune, ale nahlas řekla: "Promiň, promiň, promiň. Už se to víckrát nestane. Čestné slovo."

"To si piš, že už se to víckrát nestane. Dávám ti poslední šanci. Ještě jednou přijdeš pozdě a máš padáka. Na tohle místo se stojí fronta."

"Fronta?" Rune vykoukla ze dveří. "A kde, Tony? Vzadu? V boční uličce?" Vtom si vzpomněla, že by měla být kajícíjší. "Promiň. To byl jen vtip."

Tony se zaškaredil a podal jí růžový papírek na vzkazy. "A za další, tohle není telefonní ústředna. teď mi skoč pro kafe, aby sis to u mě vyžehlila."

"Jasně," přitakala vesele.

Tony si ji nejistě měřil.

Vzkaz byl od Richarda. Stálo v něm: "Rande" platí. Ty uvozovky se jí líbily. Složila papírek a zastrčila si ho do kapsy u košile.

"Tumáš," zavrčel Tony a podával jí peníze na kávu.

"To je dobrý," usmála se velkoryse. "Platím já."

Chudák Tony na ni jen vytřeštěně zíral.

"Takže ty jsi z Ohia?"

Bylo osm večer. Seděli v Runině vyhlídkové věžičce a poslouchali Pachelbelův Kánon. Rune měla tu skladbu v osmi různých verzích.

Už léta se jí líbila - dokonce ještě před tím, než se z ní stal hit -, měla ji ráda stejně jako Greensleeves nebo Simple Gifts. Richard dodal: "Ještě nikdy jsem se s nikým z Ohia neseznámil."

Rune měla na sobě černé tričko, černé strečové kalhoty a červenobíle proužkované ponožky. Chtěla tím vzdát hold tomu, v čem byl minule oblečen Richard. Jenže ten si dneska vzal šedé plandáky, kecky a béžovou košili, jakou nosí pumpaři u Texaca, s vyšitou jmenovkou Ralph na kapse.

Ten kluk má prostě šmrnc. Miluju ho!

Rune zanotovala: ",Co je na koncích kulaté a uprostřed má háj? O-háj-o!" Ještě jedna slabika navíc a Rodgers s Hammersteinem by z toho mohli udělat muzikál."

"Ohio," zopakoval Richard zamyšleně. "To jméno má něco do sebe. Vyvolává asociace pevnosti, spolehlivosti. Pracující třídy. Je to vlastně metafora. Bylas tam a teď jsi," opsal obloukem ruky místnost, "tady."

"Je tam hezky," ohradila se Rune.

"Nemyslel jsem to zle. Proč ses přestěhovala zrovna sem, a ne třeba do Chicaga nebo do Los Angeles? Kvůli práci?"

"Ne."

"Už to mám. Kvůli klukovi."

"Vedle jak ta jedle."

"Přestěhovala ses na Manhattan sama?"

"Na dobrodružnou výpravu se člověk musí vydat sám. Vzpomínáš na Pána prstenů?"

"Tak trochu. Osvěž mi paměť."

Trochu? Jak si může nepamátovat nejlepší knížku na světě?

"Vyrazili na cestu společně, hobiti a všichni ostatní, ale nakonec se k ohnivému jícnu sopky dostal jen Frodo a sám samotinký zničil Prsten moci."

"Aha," přisvědčil. Zjevně nechápal, jak to spolu souvisí. "Ale proč sis vybrala zrovna Manhattan?"

Rune se mu to pokusila vysvětlit: "Odpoledne jsem nebývala moc doma. Myslím po škole. Táta byl hrozně nemocný, a tak máma mě i sestru vyháněla, abysme si radši hrály venku. Sěgra chodila randit s klukama. Já si potrpěla na knížky."

"Na knížky?"

"Vysedávala jsem v knihovně v Shaker Heights. A tam jsem narazila na publikaci o Manhattanu. Stačilo, abych ji jednou prolistovala, a měla jsem jasno, že sem prostě musím." Pak se zeptala: "A proč jsi sem přišel ty?"

"Kvůli tomu, co o městě napsal Rimbaud."

"Hm." Tak počkat. Ten film viděla a ani trochu se jí nelíbil. Netušila, že Rambo taky psal knížky. Vybavila se jí lepenková figurína ve Washington Square Video - Stallone s horami svalů a tou připitomělou členkou. "Nevím jistě, na co narážíš."

"Znáš jeho báseň o Paříži?"

Báseň? "Asi ne."

"Rimbaud napsal, že město je smrt bez slz, naše pilná dcera a služka, tragická láska, malicherný zločin úpějící v blátě ulice."

Rune se odmlčela. Snažila se Richardovi přijít na kloub. Je správně trhlý, ale přitom chytrý. Ještě nikdy nikoho takového nepotkala.

Fascinovaly ji jeho oči, obřadnost, s níž svými dlouhými prsty vyprošťoval z igelitového balení po šesti kusech plechovku piva, poklepával na vršek, aby setřásl pěnu, a zvolna plechovku otvíral.

Dívala se na jeho štíhlé nohy, dlouhá chodidla, sametové oční duhovky. Měla podezření, že jeho pozérství je jen vnější slupka. Ale co se skrývá pod ní?

A proč ji to k němu tak táhne? Protože je v něm něco, co nedovede rozluštit?

Protože je pro ni záhada?

"Vyhýbáš se mojí otázce," řekl Richard. "Proč ses sem přestěhovala?"

"Protože tohle je kouzelné království."

"To s Rimbaudovou metaforou nekoresponduje."

Nekoresponduje? Copak nemůže mluvit normálně?

"Četl jsi někdy Čaroděje ze země Oz?" zeptala se.

"Jdi po silnici ze žlutých cihel...", zanoval nakřáple.

"Ty myslíš ten film. Ale Frank Baum - to je spisovatel - napsal těch knížek celou řadu. V kouzelném království Oz existuje spousta různých zemí. Každá je jiná. Někde jsou lidi z porcelánu, jinde mají hlavy jako dýně. A jezdí na kozách na řezání dříví. A přesně takový je New York. Všechna ostatní města, která znám, jsou jako obchody s levným zbožím. Víš, jak to myslím? Jsou čistá, laciná, příjemná. Ale co to ve skutečnosti znamená? Že jsou nezáživná. Úplně fádni. Nemají v sobě žádné kouzlo. Pojd' sem." Vzala ho za ruku a dovedla ho k oknu. "Řekni, co vidíš?"

"Budovu Con Ed."

"Kde?"

"Tamhle."

"Já nevidím budovu," obrátila se k němu Rune s doširoka otevřenými očima. "Já vidím mramorovou horu, kterou před tisícem let vytesali tři obři. Vsadila bych se, že k tomu použili kouzelné nástroje. Křišťálová kladiva, dláta ze zlata a lazuritu. Jeden z nich, už se nepamatuju, jak se jmenoval, postavil i hrad, kde právě jsme. A ta světla, vidíš, tamhle? A všude kolem? To jsou lucerničky na rozích volů se zlatou srstí, kteří obcházejí království kolem dokola. A řeky - že nevíš, jak vznikly? Vytryskly ze země, když bohové tancovali a prošlápli ji. Taky jsou tu obrovské podzemní nory. Určitě pod sebou občas slyšíš dunění. To se norami plazí červi, osmdesátkou za hodinu. A když je život ve tmě omrzí, promění se v draky a střemhlav vzlétnou k nebi." Popadla ho za ruku. "Koukni, tamhle zrovna jeden letí!"

Richard sledoval boeing 727, jak se pomalu blíží k letišti La Guardia. Dlouze na něj zíral.

"Myslíš si, že jsem cvok, vid'?" řekla Rune. "Že žiju pohádkami."

"Na tom není nic špatného. Ne nutně."

"Sbírám je, abys věděl."

"Pohádky?"

Rune došla k poličkám. Přejela prstem přes hřebety snad padesáti knížek. Hans Christian Andersen, bratři Grimmové, Perrault, Cavendishovo převyprávění artušovské legendy, tři nebo čtyři díly jeho Lidí, mýtů a kouzel. Rune vytáhla jeden svazek. "První vydání Příběhu o Tuathá dé Dannan a irské Fianně od lady Gregoryové." Podala ho Richardovi.

"Má nějakou hodnotu?" Richard svými úžasnými prsty listoval starou knížkou.

"Pro mě rozhodně."

"A žili šťastně až do smrti..." Přelétal očima stránky.

"Pohádky nekončí vždycky dobře," namítla Rune. "Přinejmenším ne všechny." Vzala mu knížku z ruky a pomalu ji listovala. Pak se zastavila. "Třeba příběh o Diarmuidovi. Patřil k Fianně, bojovným strážcům starého Irska. Jednou u sebe nechal přespat ohavnou babiznu a ta se proměnila v krásnou ženu z Jiného světa - Jiného světa s velkým J - ze země kouzel."

"A to podle tebe není šťastný konec?"

"Tím to nekončí." Rune se od něj odvrátila a zadívala se skrz svůj matný odraz na město. "Ztratil ji. Patřili každý jinam -

ona nemohla žít na zemi a on nemohl žít v Jiném světě. Musel zůstat v říši smrtelníků. Ztratil ji a už nikdy nenašel lásku. Ale až do konce života vzpomínal, jak moc ji miloval. No řekni, není to smutné?"

Bůhvíproč si vzpomněla na Roberta Kellyho.

A na otce.

Do očí jí vyhrkly slzy.

"Máš jich fakt hodně." Richard si prohlížel hřbety knížek.

"Zbožňuju příběhy." Otočila se k němu. Nedokázala od něj odtrhnout oči. Když si toho všiml, odvrátil se. "Byl jsi jako on, když jsi za mnou tehdy večer přišel, celý v černém. Jakmile jsem tě uviděla, vzpomněla jsem si na Diarmuida. Vypadals jako potulný rytíř, který má nějaké poslání." Udělala obličej. "V doprovodu dvou protivných ježibab."

Richard se rozesmál. Pak prohlásil: "Taky že jsem poslání měl. Hledal jsem tebe." Políbil ji. "Ty jsi můj svatý grál."

Zavřela oči a oplátila mu polibek. Pak zčistajasna oznámila: "Jdem se navečeřet."

Za kuchyňský stůl jí posloužilo prkýnko ve tvaru prasete. Rozřízla kulatý bochník žitného chleba a namazala obě půlky majonézou.

Všimla si, že Richard její počínání sleduje s nedůvěrou. "Jen se koukej. Povídala jsem ti, že umím vařit."

"Tomuhle říkáš vaření?"

"Myslím, že bych zvládla vařit i doopravdy. Jenom jsem to zatím moc nezkoušela. Mám plno kuchařek." Ukázala na knihovnu. "Dala mi je máma, když jsem odcházela z domova. Asi mi chtěla dát spíš pesar, ale v poslední chvíli ztratila kuráž, a tak mi místo toho věnovala Fannii Farmerovou a Craiga Claiborna. Ne že by mi to bylo moc platné. K většině receptů je potřeba sporák."

Vyklopila na rozkrojený chleba vystydlou činu z krabičky, připlácla obě poloviny k sobě a rozkrojila bochník napůl. Jak ho pížlala tupým nožem, studené vepřové se po stranách vyhnulo ven, ale Rune ho shrábla a nacpala zpátky.

"No, vypadá to pozoruhodně," utrousil Richard.

Ale když mu sendvič podala, s chutí se do něj zakousl. Na hubeňoura měl pozoruhodný apetit. Vypadal tak francouzsky! Prostě hotový Francois.

"Hele," zeptal se, "chodíš s někým?"

"Teď zrovna ne."

Zrovna - už celé čtyři měsíce a tři týdny.

"Půlka mých kamarádů má před svatbou," poznamenal. Znovu zopakoval svůj pivní rituál, dlouhými prsty rytmicky poklepal na vršek plechovky, pak ji otevřel a nalil pivo do skleničky, kterou držel nakloněnou v druhé ruce.

"Svatba, hmm," prohodila Rune, aby řeč nestála.

Kampak tím asi míří?

Ale Richard už přešel k jinému tématu: "Co vlastně považuješ za svůj cíl?"

Pořádně si ukousla sendviče. "Navečeřet se."

"Myslím životní cíl."

Rune zamžikala a odvrátila se. Sama si takovou otázku nikdy nepoložila. "Nevím. Navečeřet se." Rozesmála se.

"Nasnídat se. Tancovat. Pracovat. Bavit se... Prožívat dobrodružství!"

Richard se k ní naklonil a políbil ji na ústa. "Chutnáš po majonéze. Pojd', pomilujeme se." Objal ji.

"Ne." Rune do sebe obrátila druhé pivo.

"Fakt ne?"

Ne...

Ano...

Cítila, jak ji k němu cosi táhne, a nevěděla, jestli ji k sobě přivinul Richard, anebo jestli se k němu přitiskla ona. Samovolně jako proutkařská virgule. Překulil se na ni. Pět minut se líbali. Vzrušilo ji to a cítila, jak jí lýtky stoupá vzhůru do stehů horkost.

Ne... Ano... Ne.

Svízelného rozhodování ji ušetřil hlas, který zahulákal: "Jsem doma!"

Na schodech se vynořila ženská hlava. "Dejte si pohov!"

Nahoru vyběhla žena mezi pětadvaceti a třiceti, v černých minišatech, červených punčochách a s botami na vysokých podpatcích. Vlasy měla ostříhané nakrátko podle módy padesátých let a natupírované. Byly černo-purpurové.

Takže milé spolubydlící nevyšla schůzka podle jejich představ.

Rune zamumlala: "Sandro, to je Richard, Richarde, to je Sandra."

Sandra si Richarda kriticky přeměřila. Nic mu neřekla, místo toho se obrátila k Rune: "Docela ujde." Pak zamířila do své poloviny místnosti a cestou si rozepínala šaty, až zpod nich vykoukl široký bílý pruh podprsenky.

Rune zašeptala: "Navrhuje šperky. Nebo by to aspoň dělat chtěla. Přes den pracuje jako právní asistentka. Ale ze všeho nejradši balí chlapy. Už spala s osmapadesáti. Zapisuje si skóre. I když orgasmus prý měla jen dvaadvacetkrát, takže je otázka, co se vlastně dá započítat. Na tyhle věci neexistují pravidla."

"To asi ne."

Richard pozoroval Sandřin matný odraz na okenním skle. Stála za stěnou pomalovanou mraky a pomalu se svlékala. Věděla, že se na ni někdo dívá. Podprsenku si sundala až úplně nakonec.

Rune se rozesmála, vzala Richarda za bradu a otočila ho k sobě.

Dala mu pusu. "Hele, na tu rovnou zapomeň. Je hotová časovaná bomba. Když s ní vlezeš do postele, vyjde to nastejno, jako bys měl grupáč se všema chlapy, co s ní byla předtím." Rune ztišila hlas. "Děláš si o ni starosti. Sice ji nemám dvakrát v lásce, ale bojím se, že si zadělává na malér. Stačí, aby se na ni kluk kouknul, a hup, už je s ním v posteli. Docela si zahrává."

Richard namítl: "Dá se to provozovat bezpečně..."

Rune zavrtěla hlavou. "Kamarádila jsem s jedním klukem, pracoval v restauraci, kde jsem obsluhovala u baru. Jeho milenec onemocněl a umřel. Pak tenhle můj kamarád onemocněl taky. Byla jsem za ním v nemocnici. Viděla jsem všechny ty hadičky, monitory, jehly. Jakou měl barvu kůže. Jeho oči. Prostě všechno. Byla jsem u toho, když umíral." Vybavila se jí tvář Roberta Kellyho, bezvládně spočívajícího v křesle.

Vybavila se jí otcova tvář...

Richard mlčel a Rune pochopila, že se dopustila skutku, který se v New Yorku považuje za zločin - nechala se příliš unést city. Odklidila zbytky večere, políbila Richarda na ucho a prohlásila: "Teď se mrknem na film."

"Na film? Proč?"

"Protože musím chytit vraha."

10

Manhattan je můj život už jednou viděla, ale tentokrát to bylo jiné. Ne proto, že zrovna měli "rande" s Richardem, ani proto, že byli spolu u ní doma, leželi vedle sebe a prosklenou kupolí pozorovali matně prosvítající hvězdy.

Prve to prostě byl jen film, který si půjčoval milý podivinský starý pán. Tentokrát to byla králičí nora z Alenčina příběhu - brána k dobrodružství.

Jasně, byl to sentimentální sladák, poplatný době, jak tvrdila Frankiemu Greekovi - plandavé oblečení, ulízané účesy, strojené dialogy.

Tak třeba mladý policista pohrávající si s pendrekem pronášel: "Nuže, paní McGrathová, jakpak se dnes ráno daří panu manželovi?"

Ale Rune zastaralému vyjadřování a kostýmům tentokrát nevěnovala pozornost. Upoutalo ji, jak je ten film drsný. Zanechával v ní neurčitou úzkost. Všude stíny, kontrasty černé a bílé, nečekané násilí.

Přestřelky - například když lupič postřelil jednoho z policistových kolegů a kolemjdoucího, nebo scéna, kdy hlavního hrdinu zabili před hotelem - naháněly člověku strach, ačkoli se obešly bez záběrů na pomalu se rozlévající krev, v jakých si libuje Sam Peckinpah, i bez zvláštních efektů. Připomnělo jí to Shanea, ten skvělý starý film s Alanem Laddem v hlavní roli - na rozdíl od moderních thrillerů v něm padlo všehovšudy pár výstřelů, ale byly hromové a šokující a člověkem otřásl do hloubi duše.

Manhattan je můj život se na první pohled tvářil jako mládeži přístupný, ale Rune postřehla, že pokud jde o portrét policistovy panenské snoubenky, balancovalo studio na tenkém ledu. Hrála ji - jak že se to jmenovala? - Ruby Dahlová. Rune bylo naprosto jasné, že ta chudinka přímo umírá vášní. Z jejích promluv by to člověk nepoznal ("Ach, nedokážu vyjádřit, co k tobě cítím, Royi. Hrozně se o tebe bojím. Všude kolem je tolik... zla.") a šaty i svetříky nosila upnuté až ke krku. Ale poprsí se jí pod nimi zřetelně rýsovalo a navzdory krotkým dialogům bylo nad slunce jasnější, že hoří touhou po svém snoubenci. Právě ji kamera dlouze zabírala, když soudce rozhodl, že Roy půjde do vězení. To pro ni Rune plakala.

Ve dvě ráno po nich Sandra mrskla botou, a tak Rune televizi i video vypnula.

"Napoprvé to ušlo," prohlásil Richard. "Ale proč jsme na to museli koukat dvakrát?" Pro ten večer se vzdal dobovačných výprav a během uplynulých hodin se jí ani nedotkl.

"Protože poprvé jsem si nedělala poznámky."

Přetočila pásku - kopii, kterou načerno pořídila pro Roberta Kellyho - zpátky na začátek a začala si pročítat zápisky, které naškrábala na zadní stranu letáčku fitcentra.

Richard se natáhl na matraci. Zaujal jakousi prapodivnou jogínskou pozici s pávní přitisknutou k zemi a hlavou vykroucenou v nepřírozeném úhlu dozadu a zadíval se na hvězdy.

"No, abych byl upřímný, tak podruhé jsem většinu prospal. Myslela jsi to s tou vraždou vážně?"

"Jo. Ten zákazník, co jsem ti o něm povídala, kvůli tomuhle filmu zemřel."

"Viděl ho třikrát. To se nedalo snést, a tak se zabil."

"Nedělej si z toho srandu." Šeptala, takže mu uniklo rozhořčení v jejím hlase.

Přitáhla si kabelku a podala mu výstřížek, který objevila v Kellyho bytě. Zběžně ho přelétl pohledem, ale odložil ho dřív, než mohl přečíst víc než odstavec. Zavřel oči. Rune se zamračila a vzala si zažloutlý, zpuchřelý kousek papíru zpátky.

"Jde o to," vysvětlovala, "že ten film je natočený podle skutečné události. Ve třicátých letech opravdu nějaký policajt ukradl milion dolarů z bankovní loupeže a někam je ukryl. U soudu všechno popřel a peníze se nikdy nenašly. Pár dnů poté, co vyšel ze Sing Singu, ho zastřelili. Takže nejspíš neměl příležitost ten milion vyzvednout. Stalo se to přesně jako v tom filmu."

Richard zažíval.

Rune si seděla na patách jako gejša a v ruce držela výstřížek.

"Podle mě si pan Kelly koupil v antikvariátu na St. Marks starou knížku. Znáš přece ty antikvariáty poblíž Cooper Union. No a vevnitř našel tenhle výstřížek a přečetl si ho. Myslím, že se zajímal o historii New Yorku, takže ho to zaujalo, ale nijak zvlášť o tom nepřemýšlel. A co se nestalo pak?"

"Co?"

"Minulý měsíc šel kolem Washington Square Video a uviděl upoutávku na ten film. Půjčil si ho, podíval se na něj. A nasadilo mu to brouka do hlavy. Víš, jak to myslím? Prostě mu to vrtalo hlavou."

Odmlčela se. Zdálo se, že Richard poslouchá, a tak pokračovala: "Znáš ten pocit, že na tebe dotírá nějaká záhada a ty ji musíš stůj co stůj rozluštit?"

"Je to jako s tebou. Ty jsi taky záhada."

Projelo jí příjemné vzrušení. "Vždyť to mám i ve jménu."

"Rune? Myslel jsem, že runa je písmeno."

"Je. Ale taky to v keltštině znamená záhada."

"A co znamená Doris?"

Rune jeho otázku ignorovala. "Řekla bych, že jsme si s panem Kellym byli navzájem hodně podobní. Stejně jako s tebou."

Nechala ten výrok chvíli viset ve vzduchu, a když nereagoval, pomyslela si: Jaké je asi tvoje tajemství, Francois, Jean-Paule, Vladmire, Richarde?

Po chvíli se ozval: "Jsem vzhůru, poslouchám."

Rune navázala: "Pan Kelly se rozhodl, že ty peníze najde."

"Jaké peníze?"

"Přece ty, co ukradl ten policajt! Nikdy se nenašly."

"Ten milion dolarů? Ale no tak, Rune, kdy že k té loupeži došlo, před padesáti lety?"

"Jasně, třeba už je mezitím našel někdo jiný. Třeba je vzala voda. Vždycky se dá vymyslet důvod, proč hodit flintu do žita, ještě než se vydáš na obtížnou výpravu. Kromě toho při výpravách přece nejde jenom o peníze, grály nebo drahokamy. Jde o dobrodružství! Pan Kelly byl celá léta osamělý. Neměl rodinu, skoro žádné přátele, žil sám. Teď se mu naskytla šance prožít dobrodružství. Jaký měl jinak život? Celé dny proseděl u okna, pozoroval auta a holuby."

Najednou se objevila příležitost vydat se na honbu za pokladem." Začala se pohupovat na patách. Na něco si vzpomněla. "Pověděl mi - tohle si poslechni, tak přece poslouchej! -, když mě vzal na oběd, pověděl mi, že až přijde jeho velký den, udělá pro mě něco hezkého. Co asi myslel tím velkým dnem? Že najde milion dolarů?"

Richard si povzdechl: "Jsem unavený. Zítra musím pracovat."

"Na tom románu?"

Na vtefinku zaváhal. A Rune měla podezření, že nemluví upřímně, když odpověděl: "Přesně tak."

Je to první rande. Ještě je brzo tlačit na pilu. "Napišeš tam i o mně?" zeptala se. "Myslím v tom románu."

"Možná."

"A uděláš mě trochu vyšší a necháš mi dorůst vlasy?"

"Ne. Líbíš se mi taková, jaká jsi."

Překulil se na bok. Rune znovu nakoukla do starého novinového výstřížku.

"Pamatuješ, co v tom filmu udělal ten policajt s penězi?"

Ospalá odpověď: "Propašoval je z banky, dal je klukovi, co leští boty, a ten je odnesl k sobě domů. Policajt se k němu později vloupal a vzal je. To jsem byl ještě vzhůru."

"A pak přišla ta příšerně melodramatická scéna, rozduňela se hlasitá hudba a matka toho kluka sletěla ze schodů."

Rune odbočila: "To je pro staré filmy typické. Postarší dámy padající ze schodů. A taky andělské dětičky, které"

onemocní nějakou příšernou nepojmenovatelnou chorobou, u které je jisté, že na ni budou pomaloučku umírat."

Vrátila se zpátky k příběhu. "O leštiči bot se zmiňují i novinové články. Ten policajt - ve skutečnosti se jmenoval Samuel Davies, ne Roy - dal tomu klukovi peníze a řekl mu, vem je domů, jinak z tebe vymlátím duši' nebo něco v tom smyslu. Pak se po těch skutečných penězích slehla zem. Ale ve filmu je policajt klukovi vzal a zakopal je někde na hřbitově. Koho to asi napadlo, schovat ty peníze na hřbitov?"

"Scenáristu, koho jiného. Vycucal si to z prstu," řekl Richard, aniž by otevřel oči.

Scenáristu... To je zajímavé...

Rune obrátila pozornost zpátky k televizi. Znovu zapnula video a přetočila kazetu ke scéně, kdy tmavovlasý Dana Mitchell s hranatou čelistí, který hrál policistu, zakopává kufr na městském hřbitově.

Zastavila obraz a pak kazetu přetáčela obrázek za obrázkem.

Jak se film pomalu posouval, pronesla Rune nahlas, i když především sama k sobě: "Ta odpověď je někde tady. Musí tu být. Díval se na to osmnáctkrát, osmnáctkrát, osmnáctkrát, osmnáctkrát..." odříkávala jako básničku. "Pan Kelly na něco přišel, něco objevil. A vydedukoval, kde jsou ty peníze. A pak možná... Nedokáže se k nim dostat sám. Už stárne, má artritidu, kulhá. Nezvládne sám kopat po hřbitovech. Potřebuje pomoc. A tak se někomu svěří. Kamarádovi, známému. Někomu mladšímu, kdo mu může pomoci. Všechno mu poví, a co ten dotyčný udělá? Vykope peníze a pana Kellyho zabije. Možná to byl ten chlap v tom zeleném autě."

"Jaký chlap v zeleném autě?"

Rune zaváhala. Další dobré pravidlo společenského života - na prvním rande neprozrazuj klukovi, že se tě na místě činu pokusil přejít vrah.

"Policie se zmínila, že vrah řídil zelené auto."

Richard poznamenal: "V tom případě je po všem. Vrah odjel z města s milionem dolarů. Tak co s tím naděláš?"

"Najdu ho, to nadělám. Zabil mi kamaráda. A vůbec, část těch peněz mi patří. A navíc je tady kamarádka pana Kellyho, jeho sousedka, kterou čeká deportace, jestli si nějak nepomůže k penězům."

"Proč prostě nezajdeš na policii?" zeptal se Richard.

"Na policii?" Rune se rozesmála. "Protože ti po tom ani nevzdechnou."

"A to je jediný důvod?" Upřeně na ni hleděl.

"No dobře," připustila. "Taky proto, že by ty peníze zabavili. Někde v tom filmu je určitě klíč. Teda snad tam je. To, cos předtím říkal - že si to vymyslel scénárista... Musel ten skutečný případ prostudovat, vid'?"

"Asi jo," odvětil Richard.

"Copak ty to neděláš, když píšeš román? Neověřuješ realie?"

"Jo, jasně, ověřuju. A důkladně."

Rune se zamyslela. "Možná něco ví... Jenže ten scénář napsal před padesáti lety. Myslíš, že ještě žije?"

"Kdo ví."

"Jak bych to mohla zjistit?"

Pokřčil rameny. "Co se zeptat někoho na filmové fakultě Newyorské univerzity? Nebo na nějaké jiné škole?"

Dobrý nápad. Políbila ho na ucho. "No vidíš, že máš výpravy za dobrodružstvím rád stejně jako já."

"Ani bych neřekl. Spíš mám pocit, že si to stejně nedáš rozmluvit."

"To teda nedám. Výpravy se nemají vzdávat. Dokud člověk neuspěje, nebo dokud..." Odmlčela se a znovu před sebou uviděla bledou kůži Roberta Kellyho potřísněnou jeho vlastní krví, zelené auto, jak se na ni řítí a jak odhazuje Susan Edelmanovou na cihlovou zeď. "...prostě dokud neuspěje. Tak je to."

Podívala se na Richarda; měl zavřené oči a pootevřená ústa. Přemýšlela, jestli se jí líbí víc, když vypadá zasněně - to mu fakt slušelo -, nebo když na ni upřeně hledí těma svýma sametovýma očima.

Když je zasněný, usoudila nakonec. Nebyl žádný rytíř-válečník - ani Artuš, ani Gawain, ani Percival. Byl spíš rytíř-básník. Nebo rytíř-filozof.

Slyšela, jak oddechuje, pravidelně, pomalu. Je to prima, pomyslela si, cítit vedle sebe ve spánku něčí teplé tělo. Strašně se jí chtělo lehnout si vedle něj, celá se k němu přitulit.

Ale místo toho si sundala ponožky s obrázkem zlé čarodějnice, zapnula dálkovým ovladačem video a dívala se na film ještě jednou, dokud se na obrazovce nerozsvítil nápis Konec.

11

V televizi zasadil jeden muž druhému karatistický úder.

Orientálcí v černých hedvábných kalhotách prováděli složité přemety a jejich pěsti svištěly vzduchem jako tryskáče. Kdykoli úder zasáhl cíl, ozval se zvuk připomínající zapraštění dřeva.

Jeden z čínských herců vykročil ke svým dvěma protivníkům a s protahovaným jižanským přízvukem pronesl: "Oukej, vy dva. Fofrem padejte, nebo přijdete k úrazu."

Rune uveleбенá na stoličce za pultem ve Washington Square Video stočila pohled k obrazovce.

"Hele, slyšels to? To je ale praštěný! Mluví jako John Wayne."

Tony držel v jedné ruce cigaretu a modrý kelímek s kávou a druhou listoval v Postu. Znalecky dění na obrazovce okomentoval:

"A teď ty dva během deseti vteřin seřeže na hromadu."

Trvalo to o něco déle, skoro celou minutu, a Rune se přitom zadumala.

"Co myslíš, je těžký dělat dabing? Dalo by se tím uživit?"

"Nečil mě, Rune," zavřel Tony. "Copak s tím tady chceš seknout? Anebo počítáš, že tě vyrazím?"

Rune si pohrávala s náramky. "Nemusejí se učit dialogy z paměti, že ne? Prostě jen sedí ve studiu a čtou to z papíru. To by bylo žúzo - dělat herečku a přitom se nemuset produčirovat před lidma a učit se texty nazpaměť."

Frankie Greek si pročesával rozčepýřené vlasy trsátkem. Uhlazoval si knírek, který si začal pěstovat před měsícem a který připomínal spíš špinavou šmouhu. Zaujatě zíral na televizi.

"No do prdele, koukněte se na to! Vyřídil čtyři jediným kopancem." Obrátil se k Rune. "Víš, co jsem zjistil? Spousta filmový muziky se dělá až dodatečně. Přimixují ji tam."

"A co sis myslíš? Že mají na scéně orchestr?" Rune vypnula video.

Tony se na ztemnělou obrazovku zamračil. "Co blbneš?"

"Je to brak," prohlásila.

"Není. Je to dobrý."

"Herci jsou šmíra, kostýmy srandovní, nemá to žádný příběh..."

Frankie Greek namítl: "Právě proto je to takový..., no dyť víš..."

Ke konci věty se nedopracoval, což se mu stávalo často. Začal se prohrabovat kazetami a hledal jiný film.

Rune se rozhlédla po obchodě: pokecaný šedý zátěžový koberec, černé šňůrky povlávající ze stropu (pazbytky po přivázaných poutacích), na zdech červenozelené vánoční řetězy přilepené zažloutlým lepidlem. "Zašla jsem do videopůjčovny v Upper East Side a řeknu vám, že tam je to úplně jiná klasa než tady."

Tony se rozhlédl. "Co bys chtěla? Jsme jako metro. Sloužíme dobrý věci. Lidem je srdečně fuk, jestli jsme klasa, nebo ne."

Rune půjčila dvě kazety jakémusi mladíkovi; patřil k denním lidem, jak si je pro sebe označovala. Půjčovali si filmy ve dne, protože v noci pracovali. Byli to herci, číšníci, barmani, spisovatelé. Zprvu jim jejich odlišný životní styl záviděla, ale když se nad tím zamyslela - jak mají pořád zarudlé oči, kocovinu, chovají se mátožně a zavánějí, jako by si nevyčistili zuby -, dospěla k názoru, že by ji taková nezakotvenost deprimovala. Podnikat dobrodružné výpravy člověku svědčí líp.

Navázala tam, kde předtím skončila: "V té půjčovně nahoře ve městě mají všechny možné cizí filmy, i balety a divadelní hry. O většině jsem jakživo neslyšela. Kdybys tam přišel a řekl si o Predátora, nejspíš by se rozječel alarm a vyrazili by s tebou dveře."

Tony ani nevzhlédl od rubriky Milá Sally. "Prozradím ti tajemství, pusinko. Predátor nám vynáší prachy. Poklady ze zlatýho fondu, ty tvý podělaný Thálie ne."

"To je ňáký krimi?" zeptal se Frankie. "Jakej Zlatej fond?"

"Ježíšmarjá," chytíl se za hlavu Tony.

Rune se nevzdávala: "Jenom chci říct, že bysme to tu měli dát trochu do pucu. Koupit nový koberec. A třeba uspořádat

podvečerní party s vínem a slanými mandlemi."

Frankie Greek se přidal: "No jasně, přitáh bych kapelu. Něco bysme zahráli. Někdy v pátek večer. A mám skvělejší nápad - mohli bysme to snímat kamerou a do výlohy šoupnout obrazovky, takže lidi, co by šli kolem, by si toho všimli a zašli by dovnitř. To by bylo bezva, co vy na to?"

"Blbost, to já na to."

"Jen mě to tak napadlo."

Frankie Greek strčil do videa jinou kazetu.

"Zase totéž v bleděmodrém?" povzdychla si Rune, když na obrazovce naskočily úvodní titulky.

"Ne ne. Tohle je něco úplně jináčího," ujistil ji Frankie. Ukázal obal Tonymu.

"To bych řekl." Tony odložil noviny a zadíval se na televizi. Trpělivě, jako kněz poučující novice, Rune vysvětloval:

"Víš, kdo tam hraje? Bruce Lee. Je to klasika. Na to se budou lidi koukat ještě za sto let."

"Jdu na oběd," prohlásila Rune.

"Nevíš, o co přicházíš."

"Čau."

"Za dvacet minut ať jsi zpátky."

"Jasně," zavolala za sebou. A jakmile vyšla ven, dodala: "Pokusím se."

Richardův nápad s filmovou školou se osvědčil. Dokonce ani nemusela jít přímo na fakultu.

Zastavila se v bistro v English Street, kde si udělali dobrý byznys z toho, že prodávali zazobaným studentům a profesorům Newyorské univerzity předražené sendviče.

Když vešla dovnitř, zastavila se a rozhlédla. Právě v tomhle bistro včera zmizel ten chlapík s kudrnatými vlasy, co jí byl i nebyl povědomý.

Zase jí začalo vrtat hlavou, jestli ji náhodou nesledoval.

Že by další tajemný obdivovatel? pomyslela si. Nejdřív Richard a teď on. Z toho mraku sice pršet nemusí, ale co kdyby...

Neblázni, pokárala se a došla k pultu. Prodáváč se k ní obrátil: "Další..., je, ahoj."

"Čau, Rickie," pozdravila Rune.

Pracoval v bistro, aby si vydělal na studium. Studoval film na Newyorské univerzitě a klidně by se mohl vydávat za mladšího bratra Roberta Redforda. Když Rune nastoupila do Washington Square Video, utrácela tady spoustu peněz a trávila moře času tím, že tlachala s Rickiem o filmech a doufala, že ji pozve na rande. Nepřestali být dobří kamarádi, ani když ji představil svému milenci, se kterým žije.

Ukázala Rickiemu v celofánu zabalený jablkový závin, aby ji ho mohl namarkovat, a pustila se do jídla. Rickie jí jako obvykle podal kávu s mlékem bez cukru. Pět minut spolu klábosili o filmech a Rickie přitom vyráběl z krocaní a hovězí pečinky vysokánské sendviče.

Věděl o filmu kdeco, a přestože sám vždycky říkal "filmová tvorba" a "kinematografie" a jaktěživ by nevypustil z úst "jít do bijáku", neurážel se, když to slyšel od ostatních. Rune dožvýkala koláč a nechala si dolít kávu.

"Rickie, víš něco o filmu Manhattan je můj život?" zeptala se.

"Ani t'uk."

"Je z konce čtyřicátých let."

Rickie zavrtěl hlavou. Rune se zeptala: "Nemáte ve škole něco jako archiv starých filmů?"

"Máme knihovnu. Archiv ne. V Lincolnově centru je pobočka městské knihovny specializovaná na umění, třeba najdeš něco tam. Archiv mají v Muzeu moderního umění, ale tam asi hned tak někoho nepustí."

"Ach jo," řekla Rune kysele.

"Hele, já za to nemůžu. Navymýšleš si, že píšeš odbornou práci, nebo si sežeň doporučující dopis ze střední školy a pak by tě tam snad mohli pustit. Ale stejně tam mají hlavně samou intelektuálštinu. Experimentální filmy. Nezávislý. Co vlastně potřebuješ?"

"Najít scenáristu."

"Který studio ten film vyrobilo?"

"Metropolitan."

Pokýval hlavou. "Starý dobrý Metro. Proč jim prostě nebrnkneš a nezeptáš se?"

"Copak ta společnost ještě existuje?"

"Stejně jako všechny ostatní ji spolknul nějaký mamutí filmový konglomerát. Ale jinak jo, pořád existuje."

"A poradí mi tam, kde bych toho scenáristu našla?"

"Jinde moc šancí nemáš. Obec scenáristů nejspíš informace o svých členech neposkytuje. Ale hele, já bych jim na tvém místě nevolal, radši bych tam rovnou zašel."

Rune zaplatila. Naučtoval ji za koláč jenom pěták. Mrkla na něj na znamení díky. Pak řekla: "Nemám na letadlo do Los Angeles."

"Tak jeď metrem, je levnější."

"To by ale bylo přestupů," ušklíbla se Rune.

"Zkus manhattanskou pobočku."

"Metropolitan tu má pobočku?"

"Jasně. Mají ji tady všechna studia. Pobočky na východním a západním pobřeží si pochopitelně jdou navzájem po krku, ale přesto spadají pod jednu společnost. Metropolitan sídlí v ty velké budově na západním okraji Central Parku. Určitě víš, kterou myslím."

"Copak já někdy chodím nahoru do města?"

Paráda.

Kancelářská budova společnosti Entertainment Corporation of America, hrdého vlastníka Metropolitan Pictures, byla prostě parádní.

Čtyřicet pater shlížejících na Central Park. A ve všech sídlila jedna jediná společnost. Rune si vůbec nedokázala představit, že by měla dvacet pater kolegů nad sebou a dvacet pod sebou. (Pokusila se představit si čtyřicetipatrové Washington Square Video plné Tonyů a Frankie Greeků. Šel z toho děs.) Jestlipak zaměstnanci Metra obědvají všichni naráz v jedné restauraci? napadlo ji. A když pořádají firemní piknik, zaberou si pro sebe celý Central Park?

Zatímco čekala, až vrátný položí telefon, zasnila se, že si jí třeba někdo všimne a bude ji považovat za herečku. Třeba ji okamžitě odtáhne do studia a vrazí jí do ruky scénář...

Když ale nakoukla do výroční zprávy společnosti, usoudila, že nejspíš bude mít smůlu, protože tahle část studií se výrobou filmů nezabývala. Newyorská pobočka Metra měla na starosti pouze finanční záležitosti, udílení licencí, reklamu, propagaci a styk s veřejností.

Žádné konkurzy ani natáčení. Ale to nevadí; už takhle má práce až nad hlavu, natož aby se kvůli nové kariéře stěhovala do Hollywoodu.

Vrátný jí podal propustku a poslal ji, ať si vyjede rychlovýtahem do dvaatřicátého patra.

"Rychlovýtahem?" zazářila Rune. Bezva!

V dokonale odhlučněné kabině vyložené kobercem jí zalehlo v uších. Ani ne za dvacet vteřin už vystupovala ve dvaatřicátém patře.

Nevšímal si recepční a zamířila přímo k obrovskému oknu od podlahy až ke stropu, ze kterého byla úžasná vyhlídka na Central Park, Harlem, Bronx, Westchester a nejspíš až na konec světa.

Zírala ven jako hypnotizovaná.

"Mohu vám nějak pomoci?" musela recepční třikrát zopakovat, než se Rune konečně otočila.

"Kdybych tady pracovala, jakživo bych nic neudělala," poznamenala Rune.

"Tak to byste tu dlouho nevydržela."

Rune se neochotně odtrhla od okna. "Takovouhle vyhlídku by člověk měl, kdyby létal do práce na pterodaktylovi."

Žena na ni nechápavě civěla. Rune vysvětlila: "To je létající dinosaurus." Pořád ticho. Chovej se jako dospělá, pokárala se Rune. Zdvořile se usmála.

"Dobrý den. Jmenuju se Rune. Jdu za panem Weinhoffem."

Recepční mrkla na plánek na nástěnce.

"Pojďte za mnou," vyběhla Rune a vykročila tichou chodbou.

Na stěnách visely plakáty ke starým filmům, které studio natočilo.

Rune se zastavila a opatrně se dotkla zpuchřelého papíru. O kus dál přišly na řadu novější plakáty. Během let se filmové upoutávky skoro vůbec nezměnily. Sexy obrázek ústřední herecké dvojice, název a nějaký skrznaskrz připitomělý slogan.

On hledal klid, ona únik. Společně našli největší dobrodružství svého života.

Akční film, na který tenhle slogan lákal, Rune viděla. A pokud pro ty dva představoval největší dobrodružství, pak museli vést skutečně ubohoučkový život.

Rune se ještě jednou zastavila, aby se pokochala pohledem na kouzelné království z ptačí perspektivy, a pak zabočila za recepční do další úzké chodby.

Sázela se, že kancelář pana Weinhoffa bude honosná. Rohová, s výhledem na sever a na západ. A v ní bar a pohovka.

Možná se panu Weinhoffovi stýská po Kalifornii, a tak si poručil, že chce mít v kanceláři palmy v květináči.

Mramorový stůl. Koženou pohovku.

A pochopitelně bar. Jestlipak jí nabídne suché martini? A co je to vlastně suché martini?

Zahnuly za roh.

Představovala si Weinhoffa jako tlusťocha, který nosí trojdílný kostkovaný oblek, kouří doutníky a důvěrně se vybavuje s filmovými hvězdami. Co když zrovna ve chvíli, kdy bude sedět u něj v kanceláři, zavolá Tom Cruise? Dovolí jí, aby ho pozdravila? Každopádně o to požádá. Nebo třeba Robert Duvall! Nebo Sam Shepard! Prosím, prosím, prosím...

Obešly další roh a zastavily se před obstarožním automatem na pepsi colu. Recepční pokynula hlavou.

"Tady je to." Obrátila se k odchodu.

"Kde?" nechápala Rune a zmateně se rozhlížela.

Žena ukázala na dveře, které Rune pokládala za vchod do kumbálu pro uklízečky, a zmizela.

Vedle dveří se krčila mřhavá cedulka S. WEINHOF. Rune zaťukala a vešla dovnitř.

Kancelářička třikrát tři metry byla bez oken. Dokonce neměla ani ty třikrát tři metry, protože byla po celém obvodu obložena knihami, plakáty, štosy časopisů a výstřižků. Dřevěný stůl - otlučený, propálený od cigaret - byl tak laciný a zavalený nepořádkem, že by u něj nejspíš nepracoval ani ten detektiv s očima blízko u sebe.

Weinhoff vzhledl od časopisu Variety a pokynul jí, ať jde dál.

"Takže vy jste ta studentka - jakže se jmenujete? Mám na jména mizernou paměť."

"Rune."

"To je pěkné jméno, líbí se mi. Rodiče byli hippies, co? Mír, láska, slunce, věk Vodnáře. A tak dál. Posad'te se někde."

No aspoň v jednom se nespolekla - byl opravdu tlusťoch. Měl červený nos a buclaté tváře prokvetlé popraskanými žilkami. Byl by perfektní Santa Claus - tedy pokud může existovat židovský Santa Claus. Žádný kostkovaný oblek.

Vlastně vůbec žádný oblek. Jenom bílá polyesterová košile s hnědými proužky. Hnědá kravata. Šedivé kalhoty.

Rune se posadila.

"Dáte si kafe? I když podle mě jste na kafe ještě moc mladá. Moje vnučka ho pochopitelně pije. A navíc kouří. Bohudík nic horšího. Neschvaluju jí to, jenže taky hřeším, tak jak bych po ní mohl házet kamením?"

"Nedám si, díky."

"Já si pro něj dojdu, jestli vám to nevádí." Vyšel na chodbu a Rune přihlížela, jak si u dřezu připravuje instantní kávu. Takže žádné suché martini.

Když se usadil zpátky za stůl, zeptal se: "Kdo vás za mnou poslal?"

"Zavolala jsem na oddělení pro styk s veřejností?" Vyslovila to jako otázku. "Víte, chodím na seminář - jmenuje se Kořeny filmu noir - a píšu seminárku. Potřebuju se poptat na jeden film a oni mě odkázali na vás, že už tu prý nějaký ten pátek pracujete..."

"Nějaký ten pátek, to se mi líbí. Tomu říkám eufemismus."

"A tak jsem tady."

"Řeknu vám, proč vás poslali právě za mnou. Chtěla byste to vědět?"

"No..."

"Povím vám to. Jsem totiž u Metra něco jako neoficiální historik. Pracuju tu skoro čtyřicet let, a kdybych si vydělával slušný peníze nebo měl co do činění s produkcí, už by mě dávno kopli do zadku. Jelikož to tak není, nestojím jim za trable s vyhazovem. A tak tu trčím a odpovídám na dotazy hezkým mladým studentkám. Doufám, že jste se neurazila."

"Ne, vůbec ne."

"Fajn. Ve vzkazu stálo - nevěřil jsem vlastním očím -, že se chcete zeptat na film Manhattan je můj život."

"Přesně tak."

"To je mi zvláštní! Studenti a reportéři se většinou zajímají o Scorseseho, Wellese, Hitchcocka. A taky můžete vzít jed na to, že tu a tam za mnou někdo zaskočí kvůli Fassbinderovi, Spielbergovi, Lucasovi nebo Coppolovi. Před třemi, čtyřmi lety nás bombardovali dotazy na Cimína. Kvůli té jeho Nebeské bráně. To bylo telefonátů! Ale nevzpomínám si, že by se někdy někdo zajímal o režiséra filmu Manhattan je můj život. O Hala Reinharta. Ale to jsem odbočil. Co byste si přála vědět?"

"Ten film byl natočen podle skutečnosti, vidíte?"

Weinhoff přimhouřil oči. "V tom to celé vězí. Proto kolem něj byl takový poprask. Byl založen na skutečném zločinu, nenatáčeli ho v ateliéru, nehrál v něm Gable, Tracy, Lana Turnerová, Bette Davisová, Gary Cooper ani žádná jiná oblíbená hvězda. Chápete? Žádný herec, který by byl zárukou, že film potáhne, ať už bude dobrý, nebo mizerný. Víte, co myslím tím potáhne?"

"Jasně." Runino pero poletovalo po stránkách bloku. Koupila si ho před půlhodinou, na obálku nadepsala Film noir 101 a pak inkoust se zručností profesionálního padělatele rozmazala, aby sešit vypadal patřičně používaně. "To znamená, že na něj lidi půjdou bez ohledu na to, o čem je."

"Přesně tak. Manhattan je můj život byl pravděpodobně první nezávislý film."

"Proč tedy zapadl?"

"Protože to byl první špatný nezávislý film. Viděla jste ho?"

"Čtyřikrát."

"Cože? A nenecháváte si taky trhat zuby bez umrtvení? No, jestli jste ho viděla tolikrát, pak určitě víte, že se nedokázal oprostit od melodramatičnosti velkostudiových detektivek ze třicátých let. Režisér Reinhart neodolal a nechal matku toho malého kluka sletět ze schodů, neodpustil si panoramatické záběry a dramatickou hudbu, která člověka praští do uší, kdykoli má přijít dějový zvrat. Takže Manhattan neměl takový divácký ohlas jako jiné filmy. Ale pro kinematografii představoval důležitý mezník."

Zaujetí, se kterým mluvil, bylo nakažlivé. Rune se přistihla, že vzrušeně přikyvuje.

"Viděla jste někdy Bumerang? Od Elii Kazana. Natáčel ho v reálu. Není to zrovna nejlepší detektivka pod sluncem - člověk od začátku tuší, kdo je pachatel. Jenže nejde o vlastní příběh, ale o to, jak je natočený. Taky byl podle skutečného zločinu. Ten film představoval - jak se tomu říká? - významný posun kupředu od studiových filmů, jaké světu vnucoval Hollywood. Z podobného soudku byl i Manhattan je můj život. Musíte pochopit, že to bylo z velké části dáno dobou - myslím příklon k takovýmhle filmům. Válka připravila studia o lidi i o materiál. Takže už žádné výpravné velkofilmy natáčené v ateliérech, s tím byl šmytec. A zaplat' pámbůh za to. Kdybyste se mě zeptala - ale nikdo se mě na nic neptal, že ne? -, řekl bych, že filmy jako Manhattan je můj život pomohly kinematografii vymanit se z poplatnosti divadlu a vytvořit si vlastní svět. Bumerang. Dům na Dvaadevadesáté. Ten režíroval Henry Hathaway. To byl panečku džentlmen, tenhle Henry. Tichý, zdvořilý. Pokud se nepletu, natočil ten film v sedmačtyřicátém. Manhattan je můj život patří ke stejné vlně. Není to dobrý film. Ale je důležitý."

"A všechny ty filmy byly podle skutečnosti?" zeptala se Rune.

"No, dokumenty jako takové to nebyly. Ale jinak se snažily o co největší přesnost. Třeba Hathaway při natáčení Domu na Dvaadevadesáté spolupracoval s FBI."

"Takže když se v těch filmech odehrála nějaká scéna, třeba když hrdinové někam šli, znamená to, že ti skuteční lidé tam šli taky?"

"Může to tak být."

"Znal jste se s někým, kdo se podílel na natáčení Manhattanu!"

Myslím osobně."

"To se ví. S Danou Mitchellem."

"Ten hrál Roye, toho policajta."

"Jo, jo. Byl to fešák. Nebyli jsme kamarádi, ale párkrát jsem si s ním zašel na večeři. S ním a s jeho druhou ženou,

Charlotte Goodmanová se jmenovala. V padesátých letech jsme jí dali pár rolí. A pochopitelně jsem se znal s Halem. Byl to náš smluvní režisér, dokud ještě studia něco takového praktikovala. Kromě Manhattanu natočil..."

"Na západ od Fort Laramie. A Bombardovací letku."

"Koukám, že se ve filmech fakt vyznáte. Hal ještě žije, ale dobrých dvacet let jsme se neviděli."

"Bydlí v New Yorku?"

"Ne, na západním pobřeží. Kde přesně, to netuším. Dana i Charlotte už jsou po smrti. A producent toho filmu zemřel asi před pěti lety. Ostatní možná ještě žijí, ale nepracují tady. Tady není pro starce místo. Parafrázuji Yeatse. Čtete poezii? Učíte se ve škole o básnících?"

"Jasně, o všech možných, o Yeatsovi, Erice Jongové, Stallonovi."

"Stallonovi?"

"Však víte, o Rambovi."

"To vás tedy učí zvláštní věci. No jo, školství, kdo se v něm má vyznat."

Rune se zeptala: "Žije někdo z těch, kdo na tom filmu pracovali, tady v New Yorku?"

"Věřte mi, milánku, vůle vzpomenout si by byla, ale paměť vázne."

Weinhoff vylovil filmovou ročenku a vyhledal si v ní příslušný film. "Tady je to. Manhattan je můj život, 1947. No jasně, Ruby Dahlová, jak jsem na ni mohl zapomenout? Hrálá Royovu snoubenku."

"A ta žije v New Yorku?"

"Ruby? Ne. Ta už je dávno mrtvá. Stará otřepaná historie. Alkohol a prášky. Tahle branže s lidmi provádí věci, to vám teda řeknu."

"A co scenárista, který to napsal?"

Weinhoff se zase podíval do ročenky. "Vida, tady ho máme. No jasně. Raoul Elliott. Pokud ho uvádějí jako autora, tak to napsat musel. Uplně sám. Já Raoula znám. Je to takový ten scenárista ze staré školy. Ne jako ti dnešní vykukové, co se mezi sebou rvou o místo v titulcích." Zaparodoval: "Vypiloval jsem šedesát sedm stránek desáté verze, takže si zasloužím mít jméno velkým písmem v úvodních titulcích, zatímco tenhle řouma zredigoval jenom padesát tři stránek, takže má nárok maximálně na blešky někdy na konci, možná ani to ne. Kvík, kvík, kvík..." Ne, Raoula znám. Jestli je v titulcích, tak to napsal sakumprásk všechno - od první hrubé verze až po konečný scénář."

"Žije v New Yorku?"

"Má Alzheimeru, chudák. Nějakou dobu pobýval v domově pro herce a lidi od divadla. Ale loni se to s ním začalo valem horšit, a tak ho poslali do sanatoria v New Jersey."

"Víte, kam přesně?"

"Ano, ale od něj se toho asi moc nedozvíte."

"Stejně bych si s ním ráda promluvila."

Weinhoff jí napsal jméno a adresu. Potrásl hlavou. "Je to zvláštní, člověk poslední dobou slýchá, jak si studenti stěžují, že nechtějí dělat tohle, nechtějí dělat tamto. Vy jste - snad se neurazíte, ale odhadl jsem si vás hned na začátku -, vy jste zkrátka jiná. Povídate si s ukecaným dědkem, jako jsem já, vynakládáte takovou námahu, a to všechno jen kvůli semináře."

Rune vstala a potřásla si s ním rukou. "Věřím, že člověk dostane od života tolik, kolik do něj sám investuje."

Už je to tak, pomyslela si. Mám dvě hodiny zpoždění.

Tentokrát nejen pospíchala, ale přímo běžela jako o závod. Do práce. To se jí nestalo, kam až jí paměť sahala. V uších jí jako kolovrátek zněl Tonyho hlas. Za dvacet minut ať jsi zpátky, za dvacet minut ať jsi zpátky...

Po Osmé ulici. Kolem Páté avenue. Přes University Place. Kličkovala mezi studenty a nakupujícími, sprintovala jako ragbyový hráč, jako prezident Reagan v jednom z těch svých starých filmů.

To bude v pohodě. Tony to pochopí. Vždyť jsem ráno přišla včas.

To je život.

Přece mě nevyrazí kvůli tomu, že jsem se opozdila o pouhopouhé dvě hodiny.

Sto dvacet minut. Obvyklá stopáž filmu.

Proč by se zlobil? To nepřipadá v úvahu.

Rune vpadla do obchodu a zkameněla. Tony za pultem zaučoval ženskou, která očividně zaujala její místo, ukazoval jí, jak obsluhovat pokladnu a čtečku na kreditní karty.

Do háje.

Tony vzhlédl. "Ahoj, Rune, jak se máš? Jo, abych nezapomněl, máš vyházov. Seber se a vypadni."

Byl veselý, jak už dlouho ne.

12

Žena, atraktivní rusovláška něco přes dvacet, se nejistě podívala po Rune. Pak po Tony.

Rune spustila: "Hele, Tony, fakt mě to mrzí, ale..."

Lže se jenom těm, kdo mají nad člověkem navrch.

Jenže já nechci, aby mě vyrazil. Ne a ne a ne.

"...uvízla jsem v metru. Vypadl proud. Anebo možná někdo spadnul do kolejiště. Bylo to příšerný. Zhasla světla, smrdělo to tam, bylo horko. A..."

"Rune, už toho mám dost. Sotva jsi vypadla, Frankieho sestra začala rodit, takže ji musel odvézt do špitálu. A nebyla to výmluva, ověřil jsem si to u jejího gynekologa."

Rune nevěřila vlastním uším. "Co žes udělal?"

Tony pokrčil rameny. "Mohla to být ulejárna, co já vím. A co mám dělat s tebou, když to tu na mě zkoušíš s pitomejma výmluvama o výpadku proudu? Mám zavolat šéfovi dopravních podniků? A zeptat se ho, jestli metro na trase E uvízlo na Čtyřiatřicátý?"

"Prosím tě, nevyhazuj mě."

"Dvě hodiny jsem to tu musel obsluhovat úplně sám, podělaný dvě hodiny."

"Prokristapána, Tony, vždyť to není jako prodávat na ragbyovém stadionu během poločasu párky v rohlíku. Kolik zákazníků za tu dobu přišlo?"

"O to nejde. Prošvihnul jsem oběd."

"Polepším se. Vážně..."

"Tak dost," umlčela je rusovláska. "Já tu práci neberu."

"Cože?" Tony vyvalil oči.

"Nehodlám někoho připravit o místo."

"Nikoho o něj nepřipravíš. Vyrazil jsem ji, ještě než jsem tě najal. Akorát o tom nevěděla."

"Tony," žadonila Rune. Přičilo se jí doprošovat se, ale neměla na vybranou. Jak by se tvářil Richard, kdyby se dozvěděl, že dostala padáka? Už takhle ji považuje za naprosto nezodpovědnou.

"Cítila bych se hrozně provinile," vysvětlila rusovláska.

Tony namítl: "Vždyť jsi říkala, že potřebuješ práci."

"Potřebuju. Ale najdu si něco jiného."

"Kdepak, holčičko," řekl Tony, "nedělej si zbytečně vrásky."

Ale rusovláska ledovým tónem pronesla: "Jestli ji vyhodíš, balím to taky."

Tony na okamžik zavřel oči. "Ježíšikriste." Předklonil se a probodl Rune pohledem. "No dobře. Frankie tu teď bude pracovat jenom na půl úvazku, dokud jeho sestru nepustí domů. Můžeš za něj zaskakovat. Ale jestli ještě jednou přijdeš pozdě a nebudeš mít pádný důvod, spadla klec."

"Díky, díky, stokrát díky."

Tony se usmál na rusovlásku, nejspíš si myslel, že na ni svou velkomyslností udělal dojem. Uniklo mu, s jakým výrazem si ho změřila - tak se člověk dívá na švába, než ho zašlápně.

"Rune, tohle je Stephanie," řekl. "Fešanda, co? Koukni na ty vlasy. Co kdybys naší krásný nový zaměstnankyni ukázala, co a jak? Já jdu do fitcentra."

Zatáhl břicho, přehodil si přes rameno batoh a vykráčel ze dveří.

Fešanda, koukni na ty vlasy...

Rune překousla žárlivost a oslovila Stephanie: "Dík. Nevím, jak ti poděkovat. Vážně si teď nemůžu dovolit dostat padáka."

"Jo, to znám." Stephanie zalétla pohledem ke dveřím, od kterých se vzdaloval Tony. "On fakt chodí do fitcentra?"

"To si piš," zašeptala Rune.

A dodala: "Do Burger Kinga," v tutéž chvíli, kdy se Stephanie zeptala: "Do McDonalda?" Obě se rozchechtaly.

"Když uklízíš pornokazety, hlavně nesmíš pomíchat obyčejný s těma pro gaye," vysvětlila Rune.

"Jasně." Ta holka měla fakt neskutečné vlasy - dlouhá světle rezavá hříva se jí vlnila po ramenou tak, jak to bývá k vidění jen v reklamách na šampony.

"Jak že se jmenuješ?" zeptala se Rune. Pamatovala si, že to začíná na S. Jenže jména na S jí dělala děsně potíže. Susan, Sally, Suzanne...

"Stephanie."

Fajn. Rune si to uložila do paměti a pokračovala v zaučování.

"Jak vidíš, nemáme na porno obaly, takže si je lidi musejí půjčovat podle názvu. U některých je to hračka. Vojácci, Kovbojská masáž, Svalovci z nákladáků a tak. Ale jindy je to těžší. Jednou sem přišel jeden kluk a půjčil si Velký a blond. Jenže si chudák naběhl na rozdíl mezi spisovností a hovorovou řečí - čekal blondýnky, co mají velký prsa, ale místo toho nafasoval blondáka s velkým pindíkem. Moc ho to nepotěšilo. Hele, máš fakt úžasný vlasy. To je tvoje pravá barva?"

"Momentálně jo." Stephanie si prohlížela Runino předloktí. "Ty tvoje náramky jsou nádherný."

"Fakt?" Rune třepala rukou a náramky zacinkaly.

Stephanie prohodila: "Jednou po mně jeden chlápek chtěl, abych točila porno. V Los Angeles. Tvrdil, že vystudoval film na Kalifornské univerzitě. V kavárně ke mně přišel - lelkovala jsem se tam a četla Variety - a zeptal se, jestli bych nechtěla hrát v nahotinkách."

"Kecáš," vykulila oči Rune. Jí se nikdy nikdo nezeptal, jestli nechce točit porno. Nevěděla, jestli to má brát jako urážku.

Stephanie se odmlčela a zadívala se na upoutávku na Plynové lampy. "Ingrid Bergmanová. Byla krásná."

"Dokonce jí to seklo i s krátkými vlasy," dodala Rune. "Třeba v Komu zvoní hrana." Pročísila si prsty křtici. Pak si rozčepýřené prameny zase připlácla k hlavě. Napadlo ji, že by si mohla pořídit paruku. "To porno, šla jsi tenkrát do toho?"

"Ne. Nepřipadalo mi to správný."

"Já bych se k smrti děsila, že něco chytnu."

Stephanie pokrčila rameny. "Kdes je sehnala? Myslím ty náramky."

"Všude možně. Jdu po ulici, najednou mě přepadne zvláštní pocit, a to mě volá náramek. Dojdu k nejbližšímu obchodu a bum, uvidím ho ve výkladu."

Stephanie se na ni pochybovačně podívala.

"Fakt se mi to stává. Přísámbohu."

"Tony tvrdí, že se flákáš."

"Podle Tonyho se fláká každý, kdo ho čtyřicet hodin denně neobsazuje. Zabili mi kamaráda. A já se snažím zjistit, kdo to udělal."

"To snad ne!"

"Jo."

Stephanie řekla: "V Hollywoodu mě jednou přepadli kvůli autu. Jela jsem v hondě. Člověk by řekl, že kvůli hondě nikdo nikoho zabíjet nebude. Ale tihle by mě snad klidně zastřelili. Tak jsem radši vystoupila a to auto jim nechala. A oni prostě odjeli. Zastavili na stopce a dali pravý blinkr. Jakoby nic. Nepřipadá ti praštěný, že by člověka zabili kvůli autu? Nebo dokonce pro pár stovek dolarů?"

Pro milion dolarů, pomyslela si Rune. V duchu viděla Roberta Kellyho, bezmocně rozvaleného v křesle. Otvory po kulkách v jeho hrudi.

A taky jeden v televizi.

Stephanie dodala: "Přihlásila jsem se pak na kurs sebeobrany. Jenže proti hajzlovi s pistolí je ti to stejně houby platný."

Rune vytlačila smutné vzpomínky z mysli, začala procházet mezi regály a uklízela kazety. Pokynula Stephanie, ať jde za ní.

"Tady se toho člověk při práci spoustu dozví. O lidské povaze. Proto jsem taky tohle místo vzala. Pochopitelně nemám páru, k čemu mi ty postřehy budou. Ale stejně je to legrace, pozorovat lidi. Asi jsem voyeur."

"Co se ve videopůjčovně můžeš dozvědět o lidech?" nechápala Stephanie.

"Chceš příklad? Tak třeba sem chodí jeden burzovní makléř, je roztomilej, vždycky smrdí česnekem, ale stejně s ním flirtuju. Půjčuje si zásadně filmy s Charlesem Bronsonem, Chuckem Norrisem, Schwarzeneggerem. A pak se tu jednou večer objeví s hypermoderní, mladou, zdravou, úspěšnou, která kolem něj rotuje jako artistka na visutý hrazdě. A rázem už žádný Komando. Zjistajasna chce věci jako Sedmá pečeť a filmy od Felliniho a novější věci Woodyho Allena - vždyť víš, ty o mezilidských vztazích. A pořady, co dávaj na veřejnoprávní PBS. Tak to jde měsíc, pak mu dá Miss Kultura kvinde a jsme zpátky u Smrtonosné pastí. Po pár měsících se sem přihrne s další kočkou, tahle je celá v kůži a cvočkách. Je mi jasné, co tě napadá, ale jsi na omylu - víš, na co si potrpí? Na starý muzikály. S Dorothy Lamourovou, Bingem Crosbym, Bobem Hopem, Ginger a Fredem. A tak si ten chlápek dva měsíce nepůjčuje nic jinýho. Zadělavá si hošánek na komplex. Člověk přece má být sám sebou, ne?"

Stephanie si kartáčkovala vlasy.

Rune pokračovala: "Když už jsme u erotických filmů... Mimochodem, neříkej jim prasárničky. Tony to nemá rád a kromě toho pro nás znamenají ohromnej kšeft. Sypou nám čtyřicet procent hrubýho zisku, a to představujou jen dvanáct procent našeho sortimentu... No nic, chtěla jsem říct, že ženský si je teď půjčujou skoro stejně často jako chlapi. A ani tak nestojí o ty obyčejný, jako spíš o porno pro gaye."

"Fakt?" Ve Stephanieiných znuděných očích se mihlo zaujetí, ale hned zase pohaslo. Zastrčila kartáč zpátky do kabelky. Rune odhadovala, že nevydrží ve Washington Square Video déle než měsíc. Stejně nezáživnou práci sežene i v restauraci a bude za ni brát třikrát tolik.

"Proč si ženský půjčujou filmy pro homosexuály?"

"Podle mě je to tím, že v nich hrajou mnohem hezčí mužský," řekla Rune. "Bejvaj to chlapi jaksepatří, vypracovaný, samej sval. Takoví, co na sebe dbají. V obyčejným pornu často mívají svaly jako polívku... Teda aspoň jsem to slyšela."

Stephanie se bez zájmu rozhlížela po regálech s pornofilmy. "Jak to tak vypadá, lesby mají smůlu."

"Ale vůbec ne, to je taky dobrý kšeft. Koukej, máme tu Holky s holkama, Lesbickou lásku, Rychlík Sapfó... Ale většinou si je u nás půjčujou chlapi. Lesbičky žijou spíš ve West Village, tady jich moc nebydlí."

Rune se vrátila k pokladně a načechrávala si přitom vlasy. Stephanie ji pozorovala.

"To je fakt zajímavý, ty barvy," poznamenala. "Jaks toho docílila?"

"Nemám ponětí. Prostě se to tak přihodilo."

Ráda by věděla, jestli Stephanie svou poznámku mínila jako kompliment. Spíš ne. Prý zajímavý.

To je ošidné slovo. Zajímavý.

"Chodí sem cvoci?"

Rune odpověděla: "Přijde na to, co tím myslíš. Chodí sem třeba kluk, co umí nazpaměť slovo od slova celou Noc oživlých mrtvol - dokonce v televizní i rozhlasové verzi. A jeden právník se mi svěřil, že si se ženou vždycky po sexu pouštíjí Casablanku. Podle záznamů v počítači poznám, kdy zrovna prožívají citovou krizi. A taky sem chodí jeden chlápek, říkám mu Šílený Max, na první pohled z něj jde strach. Pokaždý si půjčuje krváky, takový ty blbiny jako Halloween, Pátek třináctého a podobně."

"Tyhle filmy točej sexistický parchanti," utrousila Stephanie.

"Nikdo jinej."

"Jenže vyšlo najevo, že je to sociální pracovník z jedny velký nemocnice nahoře ve městě a ve volným čase rozváží starým lidem jídlo a tak."

"Nekecáš?"

"Říkám ti, že ve videopůjčovně se toho člověk dozví spoustu."

"Chodíš s někým?" vyzvíдалa Stephanie.

"Nevím to jistě," řekla Rune. Pomyslela si, že to vystihla naprosto přesně.

"Fakt se jmenuješ Rune?"

"Momentálně jo."

U pokladny se utvořila fronta a Rune vysvětlila Stephanii, jak obsluhovat zákazníky.
"Člověk by nevěřil, že jsi tady poprvé," pochválila ji. "Jsi rozená prodavačka."
"Tisícere díky," protáhla Stephanie. "Nepráskni mě Tonymu, ale doufám, že tu narazím na nějaký producenty nebo castingovy agenty. Chci se stát herečkou. Ale zatím je to jen zbožný přání. Už měsíc jsem nebyla na konkurzu."
"A co všechny ty castingy v Los Angeles?"
"Casting ještě neznamená, že dostaneš roli. A Los Angeles je hnusný. Není nad New York."
"Hned jsem věděla, že se mi líbíš," usmála se Rune a půjčila milému proplešatělému byznysmenovi Sedm samurajů, Šipkovou Růženku a Orgie vášně.

13

Řeky jsou vodní příkopy, budovy jsou hradby...
Moment... Jak přesně vypadá taková hradba?
No nic...
Budovy jsou hradby. Kámen, omšelý a ohlodaný zubem času, a kalná voda. Odkapává kapku za kapkou. Slizké stalaktity a stalagmity.
Podzemní kobky s temnými zamřížovanými okny. Řítíme se dolů, níž a níž. Od stěn se tlumeně odráží dusot koňských kopyt... Dolů do tajné chodby, která vede pod vodní příkop, ven z kouzelného království, pryč z Jiného světa.
Richard vjel se starým dodgem do Holland Tunnel. Mířili do New Jersey.
"Není to vzrůso?" zeptala se Rune. Kolem se míhala oranžová světla a do auta proudil nasládlý pach vyfukových plynů.
"Co?"
"Právě teď je nad náma asi tak třicet metrů vody a bahna. To je teda něco."
Richard pochybovačně vzlédl k zažloutlému stropu tunelu, nad kterým proudila řeka Hudson.
"Hm," utrousil nevrle.
Dodge, ve kterém seděli, mu patřil. Kdo by to byl do Richarda řekl? Bydlí na Manhattanu a vlastní auto - něco tak konvenčního! Musí přece platit všechny ty daně, registrační poplatky a parkovné.
Trochu ji to znepokojovalo, ale na druhé straně jí to přišlo vhod. Ukázalo se totiž, že sanatorium, ve kterém žije autor filmu Manhattan je můj život, leží pětadvacet kilometrů od města, a Rune neměla na to, aby si na tuhle část dobrodružné výpravy vzala taxíka.
"Co se děje?" zeptala se.
"Nic."
Po zbytek jízdy tím klaustrofobickým žlutým tunelem už nepromluví. Rune byla radši opatrná; když chlapům něco přelítne přes nos, bývá to s nimi k nevydržení. Nechte je, ať se slezou s kamarády, zpijou se pod obraz, servou se, zahrajou si ragby, ušetří vám přednášku o Buñuelovi nebo o tom, jak fungují křídla u letadel, a všechno bude zase dobrý. Ale pokud se nedejde vyskytne něco vážného - zvlášť když jde o ženu -, sesypou se jak domeček z karet.
Když po dvaceti minutách vyjeli z tunelu, zdálo se, že už to Richarda přešlo. Položil jí dlaň na stehno. Zase mezi nimi přeskočila jiskra. Jak je to sakra možné? žasla Rune.
Bližili se k nájezdu na dálnici. Rune se rozhlížela kolem.
"To je hrůza," poznamenala.
Všude samé křižovatky, semaforey, dráty, ostnaté ploty, benzinové pumpy. Hledala Pegasa, svoje oblíbené logo benzínky, ale marně. Přesně to by teď potřebovali - okřídleného koně, který by je přenesl přes všechn tenhle binec.
"Jak ses vyvlíkla z práce?" chtěl vědět Richard.
Byla neděle a Rune se mu přiznala, že by správně měla být v půjčovně.
"Eddie to za mě vzal. Včera večer jsem mu zavolala. Tohle jsem udělala poprvé v životě - zachovala jsem se zodpovědně."
Richard se zasmál, ale vesele to neznělo.
Stáhl ruku a položil ji zpátky na volant. Mířili na jihozápad. Po obou stranách dálnice se rozprostírala pole - plochá jako obrovské zlatavé pláně. Za nimi bylo vidět mokřiny, továrny, vysoké železné konstrukce a věže. Plochy plné návěsů ke kamionům, natěsnaných na sobě, se táhly do nedohledna.
"Vypadá to tu jako na bojišti," poznamenala Rune. "Všechny tyhle - co to podle tebe je, rafinérie nebo tak něco? - mi připomínají vesmírné koráby z Alfý Centauri."
Richard mrkl do zpětného zrcátka. Neodpověděl. Zrychlil a předjel hmotný nákladák s odpadem. Rune na řidiče zatroubila pomyslnou houkačkou a řidič na ni na oplátku dvakrát zatroubil opravdovým klaksonem.
"Pověz mi něco o sobě," vybidla Richarda. "Skoro nic o tobě nevím."
Pokrčil rameny. "Není o čem povídat."
Ach jo. Proč musí být tak protivný?
Přiměla se k veselému: "Stejně mi něco řekni!"
"No tak dobře." Trochu ožil; aspoň částečně se v něm probudil frajer z té první noci. "Narodil se v Scarsdale jako syn slušných předměstských rodičů, kteří se z něj snažili vychovat doktora, právníka nebo jiného příslušníka společenské elity předurčené k tomu, aby utlačovala pracující třídu. Měl nezáživné dětství, chodil do šachového kroužku a na latinu a byl naprostý antitalent na sport. Naštěstí ho spasil rokenrol, takže dosáhl dospělosti v Mudd Clubu a Studiu 54."
"Prima! Já tam taky chodila děsně ráda!"
"Z bůhvíjakého neznámého důvodu ho nechali na Fordhamu odpromovat z filozofie - poté, co tam čtyři roky svým

rebelantstvím doháněl ctnostné taťky k zoufalství. Pak se chopil šance poznat svět."

"Takže jsi vážně byl v Paříži," nadchla se Rune. "Odjakživa jsem se tam chtěla podívat. Rick a Ilsa... v Casablance. A ten hrbáč z toho velkého kostela. Bylo mi ho hrozně líto. A..."

"No, ve Francii jsem zrovna nebyl," přiznal Richard. Pak zase přepnul do vyprávění ve třetí osobě. "Nedostal se dál než do Anglie a zjistil, že vydělávat si ve světě je něco úplně jiného než se po světě jen tak poflakovat. Dělat v telefonní ústředně v Londýně - pokud člověk vůbec takovou práci sežene - není o nic lepší než dělat v telefonní ústředně v Trentonu v New Jersey. A tak se mladý dobrodruh vrátil do New Yorku. Snil o tom, že z něj bude šarmantní nezaměstnaný filozof, vymetal kluby, koketoval s myšlenkou, že si udělá doktorát, vymetal kluby, balil bezejmenné blondýnky a brunetky s pseudonymy, vymetal kluby, přes den pracoval, kluby ho omrzely, čekal, až dosáhne okamžiku vrcholného splnutí se ženou. Makal."

"Na románu."

"Jo. Na románu."

Zatím se zdálo, že Richard je naladěný na stejnou vlnovou délku jako ona - navzdory tomu autu a nevyzpytatelným náladám. Ona si potrpěla na pohádky, on na filozofii. Což si možná na první pohled není zrovna podobné, ale když se nad tím Rune zamyslela, došla k názoru, že v tom není zas až takový rozdíl - obojí rozvíjí mysl a v praktickém životě je k nepotřebě.

Rune věřila, že někdo jako Richard - možná on osobně, možná ne - zkrátka někdo jako on je jediný, do koho by se mohla opravdu zamilovat.

"Já vím, co je špatně," řekla.

"Proč myslíš, že je něco špatně?"

"Prostě si to myslím."

"No dobře, a co teda?" zeptal se. "Prozrad' mi to."

"Pamatuješ si ten příběh, co jsem ti vyprávěla?"

"Který? Vyprávělas mi jich spoustu."

"O Diarmuidovi. Připadá mi, že jsme jako pohádkový král a královna, kteří opustili Jiný svět - však víš, kouzelnou říši." Ohlédla se a vydechla: "Páni, to musíš vidět! Otoč se, Richarde, koukej!"

"Nemůžu, řídím."

"Tak já ti to aspoň popíšu. Jsou tam stovky věží s cimbuřím a všechny jsou z ryzího stříbra. Svými vrcholky do sebe vstřebávají sluneční záři. Třpytí se a nasávají ze slunce energii - kolik myslíš, že je vůbec v takovém slunci energie? To je jedno, zkrátka všechna proudí skrz vrcholky cimbuří přímo do kouzelného království..."

Zničehonic jí přeběhl mráz po zádech, jako by ji Richard nakazil svou špatnou náladou. Nebláhá předtucha nebo něco takového. Po chvíli řekla: "Nevím proč, ale mám pocit, že nedělám dobře. Neměla jsem překročit vodní příkop, opustit Jiný svět. Je mi divně. Skoro mi připadá, že jsem udělala velkou chybu."

"Opustit Jiný svět," zopakoval roztržitě. "Možná to bude tím."

A znovu se podíval do zpětného zrcátka.

Třeba to myslel vážně, třeba to nebyl sarkasmus. Těžko říct.

Otočila se zpátky a zase si zapnula bezpečnostní pás. Projeli táhlou zatáčkou a rázem se ocitli na venkově. Kopce, lesy, pole.

Panoramatická vyhlídka na západ. Rune už už chtěla ukázat na nadýchaný mrak připomínající bělostný pohár, obrovský, dokonale vytvarovaný svatý grál, ale pak usoudila, že udělá líp, když zůstane zticha. Auto zrychlilo a zbytek cesty do Berkeley Hills v New Jersey urazili mlčky.

"Už měsíc neměl návštěvu," sdělila Rune ošetřovatelka.

Stály spolu na travnatém kopečku, vedle administrativní budovy sanatoria. Richard se zašil do kavárny. Přivezl si s sebou knížku.

"Je to škoda," pokračovala ošetřovatelka. "Klientům prospívá, když za nimi někdo přijede."

"Jak na tom je?"

"Někdy je skoro normální, jindy to bývá horší. Dneska je na tom slušně."

"Kdo ho navštívil minulý měsíc?" zajímala se Rune.

"Pokud si dobře pamatuju, měl nějaké irské jméno. Starší pán."

"Kelly?"

"To by mohlo být ono," přikývla ošetřovatelka. "Ano, myslím, že ano."

Rune se rozbušilo srdce o něco rychleji.

Přijel se zeptat na milion dolarů? vrátilo jí hlavou.

Zvedla růži zabalenou v celofánu. "Tohle jsem mu přinesla. Můžu mu ji dát?"

"Nejspíš hned zapomene, že jste mu něco dala. Ale jinak samozřejmě můžete. Dojdu pro něj. Vy tu počkejte."

"Moc lidí za mnou nejezdí. Naposledy to bylo, počkejte, jen co si vzpomenu, jen co si vzpomenu... Ne, nejezdí. O nedělích míváme pikniky, aspoň si myslím, že to bývá o nedělích. To potom... je to od nich velice pěkné..., to potom prostřou, když je hezky, prostřou venku na lavičky ubrusy a jíme vajíčka a olivy a slané tyčinky. Už je skoro podzim, vidíte?"

Ošetřovatelka pronesla tónem, jakým se mluví k tříletému dítěti: "Víte přece, že je jaro, pane Elliotte."

Rune se zadívala na starcovu tvář a ruce. Vypadalo to, jako by nedávno hodně zhubl, popelavá kůže mu visela na pažích a na krku jako vytahaná látka. Podala mu růži. Zvědavě si ji prohlédl a položil si ji na klín. "Vy jste..." zeptal se.

"Rune."

Usmál se tak upřímně, až to zabořilo. "Já vím. Ovšemže vím, jak se jmenujete." Pak se obrátil k ošetřovateli: "Kde je Bips? Kam se to psisko zase zatoulalo?"

Rune se začala rozhlížet, ale ošetřovatelka zavrtěla hlavou a Rune se dovtípila, že Bips se už dávno odebral do psího nebe.

"Hraje si, pane Elliotte," uklidňovala ho ošetřovatelka. "Za chvíli příběhne. Je v bezpečí, nebojte se." Zastavili se na nízké travnaté vyvýšenině pod košatým dubem. Ošetřovatelka zabrzdila kolečkové křeslo, a než odešla, ještě řekla:

"Vrátím se za deset minut."

Rune přikývla.

Raoul Elliott se natáhl a vzal ji za ruku. Měl měkkou a strašně suchou dlaň. Stiskl jí ruku a pak znovu. Potom ji pustil, jako kluk, který při tanci zkouší, kam až může zajít.

"Bips," zopakoval. "Nevěřila byste, co mu ti kluci a holky provádějí. Kdykoli se přiblíží k plotu, šťouchají ho klacky. Člověk by čekal, že budou vychovanější. Co máme dneska za den?"

"Neděli," odpověděla Rune.

"Já vím. Myslím datum."

"Patnáctého června."

"Já vím." Elliott pokýval hlavou. Zadíval se na postarší pár, který šel opodál po cestičce.

Trávníky byly upravené a čisté. Po dlážděných chodnících se ve dvojicích pomalu procházeli staří lidé, většinou zvlášť muži a zvlášť ženy. Nikde nebyly žádné schody, obrubníky, nízké rostliny, zkrátka nic, co by překáželo v chůzi.

"Viděla jsem jeden váš film, pane Elliotte," začala Rune.

Kolem zabzučela moucha, ale hned zase odletěla na křídlech teplého vánku. Po nebi pluly načechrané bílé mraky a vrhaly na trávu ostře ohraničené stíny.

Elliott zopakoval: "Můj film."

"Hrozně se mi líbil. Manhattan je můj život."

V očích mu probleskla vzpomínka. "Dělal jsem na něm s... Ach jo, ta moje paměť. Občas mám pocit, že ztrácím rozum. Ti kluci... Jak se jen jmenovali? Chodili jsme spolu na plesy. Už jsem vám někdy vyprávěl o Randym? Ne? Randy byl stejně starý jako já. Možná o rok, dva starší. Všichni jsme byli z New Yorku. Někteří pracovali v novinách, někteří psali pro Atlantic nebo dělali redaktory ve Scribner's nebo v Condé Nast. Ale všichni jsme byli z New Yorku. Jo jo, tehdy to bývalo jinačí město, úplně jinačí. Ve studiu byli rádi, měli rádi lidi z New Yorku. Třeba Frank O'Hara. Byli jsme kamarádi, já a Frank. Chodili jsme do toho baru poblíž Rockefeller Center. Jmenoval se... Zkrátka chodili jsme do spousty barů. Taky v Hollywoodu. V Hollywoodu jsme si taky vyhazovali z kopýtka."

"Vy jste pracoval v novinách?"

"To se rozumí."

"Ve kterých?"

Odmlčel se a tál očima sem a tam. "No v těch běžných, však víte. Všechno se to změnilo."

"Pane Elliotte, pamatujete se, jak jste psal Manhattan je můj život?"

"No ovšem. To bylo před pár lety. Charlie to ve svojí recenzi vychválil. A Frank taky říkal, že se mu to líbilo. Byl to fajn kluk. A Henry jakbysmet. Samí fajn kluci. Tvrdili jsme, že nemáme recenze rádi. Prohlašovali jsme, co jsme to prohlašovali..., že kritici jsou takoví ubožáci, že je nejde ani ignorovat." Zasmál se. Pak zvažněl. "Ale nebylo nám to jedno, to teda ne, slečno. I když to by vám líp pověděl váš tatínek. Kam se vůbec poděl?" Stařecká hlava s věnečkem křehkých suchých vlasů se pootáčela zleva doprava.

"Můj táta?"

"Bobby Kelly. Copak není váš otec?"

Rune neviděla žádný důvod prozrazovat mu, že pan Kelly zemřel.

"Ne," odpověděla. "Je to můj kamarád."

"A kam se poděl? Vždyť tu teď byl."

"Jenom si na chvíličku odběhl."

"Kde je Bips?"

"Hraje si."

"Bojím se, aby ho něco nezajelo. Když vidí auta, vždycky se úplně zjančí. A ti kluci! Šťouchají ho klacky. A děvčata taky." Znovu si všiml růže a dotkl se jí. "Poděkoval jsem vám za ni?"

"To se ví," řekla Rune. Sedla si se zkříženýma nohama do trávy vedle kolečkového křesla. "Pane Elliotte, když jste psal ten film, studoval jste nějaké podklady? Když jste psal Manhattan je můj život!"

"Podklady? Na to jsme měli lidi. Studio jim platilo. Byly to hezké dívky. Hezké jako vy."

"A ty prostudovaly události, na kterých byl ten film založený? Případ toho policisty, co ukradl peníze z Union Bank?"

"Vsadím se, že už tam nepracují. Většina jich odešla do časopisů Time nebo Life. Nebo do Newsweeku. Studio platilo líp, ale byl to takový bohémský život, ne každému se zamlouval. Jak se má Hal? A co Dana? To býval štramák."

"Mají se dobře, oba dva. Zjistil jste něco o tom policajtoví, co ukradl ty peníze? Myslím o tom skutečném policajtoví."

"No jasně."

"A co?"

Elliott pohlédl na zápěstí, kde asi nosíval hodinky. "Zase jsem je ztratil. Nevíte, kdy odjíždíme? Bude to fajn, podívat se zase domů. Jen mezi námi dvěma, tedy dvěma, cestuju strašně nerad. Ale nemůžu jim nic říct, chápete. Nevíte, kdy odjíždíme?"

"To nevím, pane Elliotte. Opravdu ne... Co jste tedy zjistil o tom policajtoví, co sebral ty peníze?"

"O policajtoví?"

"Z filmu Manhattan je můj život."

"Ten příběh jsem napsal. Snažil jsem se napsat dobrý příběh. Nad to není, víte. Není nad dobrý příběh. Je to ta nejlepší věc na světě."

"Byl to skvělý příběh, pane Elliotte." Rune se vyškrobala na kolena. "Nejvíce ze všeho se mi líbilo, jak Roy zakopával ty peníze. Kutil v zemi jako šílenec, vzpomínáte? V tom filmu schoval peníze na hřbitov. Nevíte náhodou, kam je ten policajt ukryl ve skutečnosti?"

"Peníze?" Elliott se na ni zadíval a v očích jako by mu na vteřinu problesklo pochopení. "Všechny ty peníze."

V Rune zatrnulo, žaludek se jí sevřel napětím. "Co se s nimi stalo?" zašeptala.

Oči mu zase zmatněly. "Víte, co tu děláme? Teda když je hezky. Rozprostřou nám na stoly papír místo ubrusu a pořádáme pikniky. Nandají ořechy do takových malinkatých papírových košíčků. Jsou růžové a vypadají jako mňavé baletní sušinky obrácené vzhůru nohama. Nevím, kde jsou ty stoly teď. Doufám, že brzy zase bude piknik... Kde je Bips?"

Rune sklesla zpátky do trávy. Usmála se. "Hraje si, pane Elliotte, přivedu vám ho." Chvilí seděli mlčky a pak se zeptala:

"Co po vás Robert Kelly chtěl, když sem za vámi před měsícem přijel?"

Pokýval hlavou a oči se mu najednou rozjasnily, až ji to polekalo.

"Kdo, Bobby? No vyptával se mě na ten film." Vrásčitá tvář se roztáhla v úsměvu. "Stejně jako to celé odpoledne děláte vy."

Rune se předklonila a zkoumala jeho sešlou, věkem zbrázděnou tvář. "O čem přesně jste s Bobbym Kellym mluvili?"

"S vaším otcem, s Bobbym? Ale, jako obvykle. Dělal jsem na Manhattanu s pár klukama."

"Já vím. Na co se vás Bobby ptal?"

"Na kdeco."

"Na kdeco?" vyzvídala s úsměvem.

Elliott se zamračil. "Dělal to ještě někdo. Ještě někdo se mě vyptával."

Srdce se jí rozbušilo rychleji. "Kdy, pane Elliotte? Vzpomenete si?"

"Minulý měsíc. Ne ne, vlastně včera. Počkejte, už si vzpomínám..., bylo to dneska, před chvílíčkou." Zaostřil na ni pohled. "Bylo to děvče. Takový ten chlapecký typ. Byla vám hodně podobná. Počkat, možná jste to byla vy."

Přimhouřil oči.

Rune měla dojem, že se chystá něco říct. Na chvíli se rozhostilo ticho. Připomnělo jí to doby, kdy chodila s otcem na ohijském venkově rybařit a chytali na tenké udice mohutné sumce. Pokud si člověk nedal pozor, uplavali mu, než by řekl švec.

"Bobby Kelly...", zkusila to znovu. "Když za vámi přišel, na co z toho filmu se vás vyptával?"

Víčka mu sklesla. Pevně zavřel oči. "Jako obvykle, to víte. Vy jste jeho dcera?"

"Jenom kamarádka."

"Kde vůbec je?"

"Má moc práce, tak se sem nedostal. Mám vás pozdravovat a vyřídit vám, že si s vámi minulý měsíc báječně popovídal."

Mluvili jste, prý jste mluvili o... o čem že to bylo?"

"O tom místě."

"O jakém místě?"

"O tom místě v New Yorku. Kam jsem ho poslal. Říkal mi, že už ho hrozně dlouho hledá."

Rune zběsile tlouklo srdce. Vzhlédla a zadívala se mu přímo do kalných očí.

"Byl rád, že jsem ho tam poslal. Měla byste vidět, jak se tvářil, když jsem mu o tom místě pověděl. Jo jo, byl hrozně rád. Kde je Bips?"

"Hraje si, pane Elliotte. Hlídám ho. Kam jste Bobbyho Kellyho poslal?"

"Strašně chtěl to místo najít a já mu o něm pověděl, určitě jsem mu o něm pověděl."

"A pamatujete si, kam jste ho poslal?"

"No, bylo to takové to místo..., jsou jich spousty, však víte."

Rune se předkláněla. Prosím vás, vzpomeňte si, žadonila v duchu.

Prosím, prosímprosímprosím... Nahlas neřekla nic.

Ticho. Stařík zavrtěl hlavou. Vycítil, že je to pro ni důležité, a do očí se mu vkradla sklíčenost.

"Nepamatuju se. Promiňte." Zamnul si prsty. "Občas mívám pocit, že začínám bláznit. Dočista bláznit. Jsem hrozně unavený. Asi bych si měl zdřímnout."

"To je v pořádku, pane Elliotte." Na jazyku ji pálilo hořké zklamání.

Ale přiměla se k úsměvu, poklepala ho po ruce a hned se zase odtáhla, když ucítila, jak ji má vyhublou. Připomnělo jí to otce.

"Nedělejte si s tím hlavu."

Vstala, obešla ho a chopila se držadel kolečkového křesla. Odbrzdila vozík a začala ho tlačit k chodníčku. Zničehonic Elliott řekl:

"Hotel Florence. Západní čtyřicátá čtvrtá, číslo pět set čtrnáct. U Desáté avenue."

Rune ztuhla. Podřepla vedle něj a položila ruku na jeho křehkou kostnatou paži. "Tam jste ho poslal?"

"No..., aspoň myslím. Právě se mi to vybavilo."

"To je skvělé, pane Elliotte. Hrozně moc vám děkuju." Sklonila se k němu a dala mu pusku na tvář. Dotkl se toho místa a zdálo se, že se začervenal.

Opodál se objevil Richard, došel k nim a zjevně se chystal něco říct. Rune ho však gestem zarazila.

Raoul Elliott řekl: "Teď bych si rád zdřímnul. Kde je Bips?"

"Hraje si, pane Elliotte. Hned tu bude."

Elliott se rozhlédl. "Můžu se vám s něčím svěřit, slečno?"

"Jistě."

"Lhal jsem."

Rune strnula. Pak ho vybidla: "Jen do toho. Povězte mi to."

"Bips je pěkný parchant. Celý roky se ho snažím zbavit. Nevíte o někom, kdo by chtěl psa?"

Rune se rozesmála. "To teda vážně nevím. Bohužel."

Elliott se znovu zvědavě zadíval na růži, pokusil se z ní stáhnout celofán, ale ten vzdoroval, a tak květinu odložil zpátky na klín. Rune ji zvedla a rozbalila. Jemně vzal růži do rukou.

"Že zase někdy přijdete, vidíte?" zeptal se. "Na jaře pořádáme pikniky. Mohli bychom si povídat o filmech. To by se mi líbilo."

"Přijdu hrozně ráda," slíbila Rune.

"Pozdravujte ode mě tatínka."

"Jasně."

Blížila se k nim ošetřovatelka. Staříkovi poklesla hlava. Pomalu oddychoval. Sice neměl úplně zavřené oči, ale spal.

Dokonce začal tichounce pochrupovat.

Rune se na něj dívala a znovu ji napadlo, jak moc jí připomíná otce ke konci života. Rakovina, AIDS, stáří..., smrt je ve všech podobách stejná.

Ošetřovatelka ji kývla na rozloučenou, převzala od ní vozík a začala ho tlačít po chodníčku. Růže spadla na zem.

Ošetřovatelka ji sebrala a položila panu Elliottovi zpátky na klín.

Na trávník padl tmavý stín mraku, který Rune připomínal draka vzpinajícího se na mohutných zadních nohou. Obrátila se k Richardovi.

"Jedeme. Vracíme se zpátky do Jiného světa."

14

Hotel Florence se nacházel v Hell's Kitchen, západně od Midtownu, poblíž řeky Hudson.

Rune znala newyorskou historii jako své boty. Tohle kdysi bývalo jedno z nejnebezpečnějších míst ve městě, domov zabíjáckých gangů Gophers a Hudson Dusters, proti kterým i mafie vypadala jako nevinátka. Většinu nebezpečných živlů odtud sice vypudila asanace, která provázela výstavbu tunelu do New Jersey, ale přesto se tu pořád držely zbytky irských a latinskoamerických gangů. Stručně řečeno, nebyly to končiny, kde by bylo radno osaměle se potulovat po setmění.

Tak ti teda pěkně děkuju, Richarde, pomyslela si Rune.

Vysadil ji před hotelem Florence, čtyřpatrovým zapadákem se zašlou, odlupující se omítkou. Chtěla se ho ještě jednou zeptat, co mu přelítlo přes nos, jenže pak se v ní rozblikalo výstražné světýlko a usoudila, že by to nebylo nejmoudřejší.

"Fakt už musím jet," prohlásil. "Zvládneš to sama?"

"Jasně. Hotová Xena, taková jsem já."

"Mám večer sraz s pár lidma. Jinak bych tu na tebe počkal."

Nezeptala se s kým. Umírala zvědavostí. Ale nezeptala se.

"To je dobrý. Jeď."

"Fakt ti to nevadí?"

"Ne."

S pár lidma...

Dívala se za ním, jak odjíždí. Zdořilostně jí zamával. Zaváhala, ale jenom chvíli, pak opatrně překročila vandraka, který vespával pod úzkým oknem u květníku plného plechovek od piva, opřela se do dveří a vešla dovnitř. Ve vstupní hale to zavánělo zavlhlými tapetami, desinfekcí a jakýmsi nepříjemným živočišným pachem.

Zkrátka takové to místo, kde by člověk nejradši zadržel dech.

Recepční za bezpečnostním plexisklem, které deformovalo jeho rysy, k Rune vzhlédl. Byl to hubeňour s ulízanými vlasy, v košili a rezavých manšestrákách. Na košili měl tmavé fleky, na kalhotách světlé.

"Ano?" houkl.

"Jsem sociální pracovnice z Brooklynu..." začala Rune.

"To se mě ptáte?"

"Ne, říkám vám, kdo jsem."

"Jasně, sociální pracovnice."

"Sháním informace o jednom svém pacientovi, který tu bydlel asi tak před měsícem."

"Copak vy jim nefikáte klienti?"

"Cože?"

"Sociální pracovníci sem choděj v jednom kuse. Nemají pacienty. Mají klienty."

"O jednom klientovi," opravila se Rune.

"Máte průkaz?"

"Jaký průkaz? Řidičský? Heleďte, jsem starší než vypadám..."

"Ne, průkaz sociálního pracovníka."

Průkaz?

"Jo tak. Koukněte, minulý týden mě při práci přepadli. V Bedford Stuyvesant. Šla jsem tam navštívit klienta. Ukradli mi

kabelku - myslím jinou kabelku, ne tuhle -, měla jsem průkaz v ní. Už jsem si zažádala o duplikát, ale víte, jak dlouho trvá, než vám ho vystaví?"

"Nevím."

"Je to ještě horší než s pasem. Celé týdny."

Muž se ušklíbal. "Kdepak jste ty sociální práce studovala?"

"Na Harvardu."

"Nekecejte." Nepřestával se culit. "Jestli je to všechno, mám moře práce." Rozevřel National Geographic a zahloubal se do něj.

"Heleďte, fakt se o tom člověku potřebuju něco dozvědět. O Robertu Kellym."

Recepční zvedl oči od časopisu. Nic neřekl, ale Rune i přes poškrábané plexisklo postřehla, že zpozorněl.

Pokračovala: "Vím, že tu nějakou dobu bydlel. Myslím, že ho sem poslal člověk jménem Raoul Elliott."

"Raoul? Tak se nikdo nejmenuje."

Rune se ozbrojila trpělivostí a zeptala se: "Pamatujete se na pana Kellyho?"

Pokřčil rameny.

"Neuložil si sem něco?" vyzvíдалa dál. "Kufr nebo třeba balík? Do sejfu?"

"Do sejfu? Vypadáme snad na hotel, co má sejf?"

"Je to důležité."

Ani teď muž neodpověděl. Zničehonic se Rune rozběsklo. Viděla už dost filmů. Pomalu zvedla kabelu, zašmátrala v ní a vylovila pětidolarovku. Lákavě ji k němu přistrčila - přesně jako herec v jednom filmu, který viděla asi před měsícem. Harrison Ford, vzpomněla si. Anebo možná Michael Douglas.

Herec tím dosáhl kýženého výsledku, ona sklídila jen výsměch.

Podala recepčnímu ještě desetidolarovku.

"Hele, kotě, počáteční sazba za informace je padesát. Chodí to tak všude ve městě. Je to něco jako odborová dohoda."

Padesát? Do háje.

Podala mu dvacet. "Víc nemám."

Shrábl peníze. "Nic nevím..."

"Ty parchante! Koukej mi ty prachy vrátit!"

"...až na jedno. O tom vašem klientovi Kellym. Před pár dny sem volal nějaký kněz nebo pastor nebo co, reverend ten a ten. Že prej si u něj Kelly nechal v úschově kufr. Ten kněz ho nemoh zastihnout doma a jinak měl už jenom tohle číslo. Myslel si, že třeba budu mít tušení, kam se Kelly poděl. Nevěděl, co si s tím kufrem počít."

Bezva! zaradovala se Rune. Vzpomněla si, že ve filmu Manhattan je můj život zakopával Roy peníze na hřbitově u kostela.

"To je báječný! Nevíte, z jakého byl kostela?"

"Ne, nezapsal jsem si to. Ale myslím, že říkal, že volá z Brooklynu."

"Z Brooklynu!" Rune vylétly ruce do vzduchu. Předklonila se k zamazanému plexisklu a pérovala na špičkách. "To je bezvadný!"

Muž si strčil její peníze do kapsy. "Tak vám přeju hezkej den."

Znovu rozevřel časopis a začel se do článku o tučnácích.

Rune venku našla telefonní budku a zavolala Amandě LeClercové.

"Amando, tady Rune. Jak se máte?"

"Už jsem zažila i lepší časy. Stejská se mi po něm, to víte. Po Robertovi... Znali jsme se spolu jenom krat'oučce, ale stejská se mi po něm víc než po některých lidech, se kterými se znám celý roky. Přemýšlela jsem o tom. A víte, na co jsem přišla?"

"Na co?"

"Že jsme se možná tak rychle sblížili kvůli svému věku. Když už člověk nejní nejmladší, má pocit, že mu nezbejvá moc času."

"Mně se po něm taky stýská, Amando," ujistila ji Rune.

"Pana Symingtona jsem neviděla."

"Nevrátil se?"

"Ne. Nikdo ho v posledních dnech neviděl. Poptávala jsem se."

"Zato já mám dobré zprávy." Rune vychrlila novinky o kostelu a o kufří.

Amandě chvíli trvalo, než si to v hlavě přebrala. "Rune, vy si fakt myslíte, že najdete nějaký peníze? Pořád mě uháněj kvůli činži. Hledám si práci. Ale je to těžký. O starý ženský, jako jsem já, nikdo nestojí."

"Určitě jsem na správné stopě."

"Můžu vám nějak pomoci?"

"Začněte obvolávat kostely v Brooklynu. Ptejte se, jestli si tam pan Kelly neuložil kufr. Brooklynský telefonní seznam seženete třeba v knihovně. Ve videopůjčovně ho taky máme. Já to vezmu od A do L. Vy si vezměte na starost M až Ž."

"Ž? Copak nějaký kostely začínaj na Ž?"

"Co já vím. Třeba svatá Žofie."

"No dobře. Hnedka ráno to začnu obvolávat."

Rune zavěsila. Rozhlédla se. Slunce už zapadlo a tyhle končiny působily za šera bezútěšně. Skličovaly ji. A nejen to; naháněly jí strach. Nízké činžáky - spousta jich byla vyhořelá nebo v různých fázích rozpadu -, pár autoopraven, zrušené bistro, několik zaparkovaných aut. Nikde nikdo, kdo by jí pomohl, kdyby ji přepadli. Opodál posedávala na schodech parta výrostků v barvách jakéhosi gangu, kouřili crack a podávali si mezi sebou láhev s alkoholem.

O řetězový plot se se založenými pažemi opírala prostitutka, vytáhlá černoška na nebezpečně vysokých jehlových podpatcích. Ve vchodech se na rohožkách povalovali bezdomovci.

Rune tohle prostředí mátl. Byla zpátky na Manhattanu, ale přesto měla pocit, jako by ji cosi oddělovalo od jejího světa, od Jiného světa.

Vykročila po chodníku, klopila oči ke špinavému asfaltu a držela se při obrubníku - co nejdál od postranních uliček a vchodů, kde číhávají zloději a násilníci.

Přemýšlela o Pánovi prstenů. O tom, že dobrodružné výpravy vždycky začínají na jaře, když je hezky, člověka vyprovázejí dobří přátelé, v batohu si nese vydatnou zásobu jídla a pití. Ale končí v Mordoru - v chmurné říši zla, kde vládne oheň, smrt a bolest.

Měla dojem, že ji někdo sleduje, ale když se ohlédla, neviděla nic než stíny.

Došla do Midtownu a nasedla do metra. O hodinu později už byla doma pod svou skleněnou kopulí. Od Richarda žádný vzkaz. A Sandra byla pryč - že by rande v neděli? To přece není fér! V neděli na rande nikdo nechodí. Sakra! Zastrčila do videa Manhattan je můj život a znovu si ho pustila. Když byl film v polovině, uvědomila si, že v duchu odřikává dialogy spolu s herci. Už je uměla nazpaměť.

No potěš pánbu, pomyslela si. Ale nechala film doběhnout až do konce.

Haarte zuřil.

Bylo pondělí ráno a on seděl doma. Právě mu zavolal Zane a oznámil mu, že jednu svědkyni, Susan Edelmanovou, se chystají propustit z nemocnice a druhá, ta holka s tím podivným jménem, se o případ zajímá úporněji než newyorská policie.

Zuřil.

Což bylo v jeho profesi silně nežádoucí. Když dělal policajta, zuřit nesměl. Jako vojákovi a žoldákovi mu zuřivost nebyla k ničemu.

A teď - coby profesionální zabiják - pokládal zuřivost za přítěž.

Za vážné riziko.

Ale přesto byl bez sebe vzteky. Přímě blesnil.

Přemýšlel o tom, jak se tahle podělaná zakázka zvrtila. Zabít člověka by mělo být snadné jako facka. Před měsícem se v baru v hotelu Plaza se Zane opili. Oba se dostali do rozlústostného, filozofického rozpoložení. Dobrali se k závěru, že jejich práce je lepší než většina ostatních, protože je jednoduchá. A přímočará. Zatímco do sebe lili skotskou, Haarte se vysmíval právníkům, obchodním cestujícím, lidem z reklam.

"Mají podělaný, komplikovaný život."

Zane na to: "Jenže tak to na světě chodí. Holt je komplikovaný."

Haarte opáčil: "Tak si ho strč někam. Já mám rád, když je všechno jasný."

Byl přesvědčen, že tahle práce má svoje zvláštní etická pravidla.

Upřímně tomu věřil. Někdo mu zaplatí a on odvede práci. Anebo se mu to nepovede. V tom případě peníze vrátí, nebo se o to pokusí znovu. Jednoduché jak facka. Buď někdo zemře, anebo nezemře.

Jenže tahle zakázka už zdaleka jednoduchá nebyla. Příliš se zamotala. Zůstávalo příliš mnoho nezodpovězených otázek. Události se rozbíhaly příliš mnoha směry. Šlo mu o krk a Zaneovi jakbysmet.

A lidem, kteří je najali, pochopitelně taky.

Ten člověk ze St. Louis zatím nevěděl, co se děje, ale jestli to zjistí, rozlítí se.

To pomýšlení Haarta ještě víc rozzuřilo.

Měl by něco podniknout. Jenže netušil co. Je tu ta svědkyně v nemocnici... A taky ta praštěná holka z videopůjčovny...

Zkrátka příliš mnoho rozehraných partií. Aspoň nějakou musí uzavřít. Usrkával ranní espresso a rozhodoval se, co udělá. Existuje spousta způsobů, jak se zbavit lidí, kteří představují hrozbu. Samozřejmě se dají zlikvidovat. Což leckdy bývá nejučinnější. Když člověk zabije svědky a šťouraly, někdy tím vyšetřování zkomplikuje tak, že policajti radši strčí případ do šuplíku. Jenže občas to mívá přesně opačný účinek.

O případ se začnou zajímat média a to vyburcuje policajty, aby se víc snažili.

Vražda je jedna možnost. Ale někdy stačí nepohodlnému člověku jenom ublížit. Zastráit ho. Vůbec nebývá potřeba působit mu fyzickou bolest, aby se vám jednou provždy přestal plést pod nohy. Často zabere zmínka, že by mohl přijít o ruku nebo o oči... Radši dobrovolně ztratí paměť, zapomene všechno, co viděl nebo ví. A policajti vás nemůžou zabádnout za vraždu.

Anebo mu můžete zranit či zabít někoho blízkého - kamaráda nebo milovanou bytost. To už se Haartovi bezvadně osvědčilo.

Takže co teď?

Vstal a protáhl se. Mrkl na drahé hodinky. Zašel do kuchyně a udělal si ještě jedno espresso. Zane a silná káva probouzela k činorodosti, kdežto Haarta naopak uklidňovala, pročišťovala mu hlavu.

Usrkával hustou černou tekutinu.

Pomyslel si: Měla to být hračka, ale zašmodrchalo se to.

Pomyslel si: Nejvyšší čas něco s tím provést.

Tamhle je.

Haarte na ni číhal v postranní uličce už půl hodiny.

Kráčela ulicí, ponořená ve svém vlastním omezeném světě.

Haarte o ní přemýšlel. Často přemýšlel o lidech, které se chystal zabít. A taky přemýšlel, jestli není zvláštní tak pečlivě

studovat zvyky druhých a zjišťovat o nich všechno možné, jen aby pak ukončil jejich život. Jenže tahle práce stála a padala se znalostí detailů.

Ta či ona všední skutečnost, pro někoho jiného prostě jen zajímavá nebo zábavná, byla pro něj klíčem k úspěchu.

Obyčejná všední drobnost.

V tomhle obchodě dotyčný nakupuje, tudy jezdí do práce, s touhle sekretářkou spí, k tomuhle jezeru jezdí na ryby.

O půl bloku dál se dívka zastavila a zadívala se do výlohy. Na oblečení. Proč proboha ženské v jednom kuse očumují hadry?

Haarte se taky dobře oblékal a měl hezké oblečení rád. Ale nakupovat chodil proto, že se mu ošoupal oblek anebo se mu roztrhla košile, a ne aby se vyžíval v přebírání tuny ramínek v nějakém pitomém krámě.

Ale tohle byla jedna z oněch všedních skutečností, které u ní zaregistroval - strašně ráda nakupovala, anebo přinejmenším okukovala výlohy. Teď mu to přijde vhod, protože o kus dál, asi blok od obchodu, který ji zaujal, postřehl staveniště.

Přešel přes ulici a proběhl kolem ní. Nevšimla si ho. Obhlédl si staveniště. Čtyřpatrová budova určená k demolici, obestavěná lešením.

Vevnitř pracovali zedníci, ale až docela vzadu, takže na ulici neviděli. Haarte prošel pod lešením a vkročil do otevřených dveří.

Rozhlédl se po džungli drátů a prken uvnitř studeného pustého prostoru, který dřív býval vstupní halou. Na zemi se válely střepy, trubky, hřebíky, plechovky od piva.

Nic moc, ale bude to stačit.

Vyhlédl ven a uviděl, že dívka vchází do obchodu s oblečením.

Prima.

Výlovil z kapsy gumové rukavice, našel kus provazu a odřízl z něj břitvou, kterou u sebe vždycky nosil, asi šestimetrový kus. Pak se pustil do práce se svislými trubkami lešení. O pět minut později měl hotovo. Vrátil se ke vstupu do budovy a schoval se do stínu.

Nechá mě čekat dlouho? pomyslel si.

Ale ne, ukázalo se, že ne. Jenom čtyři minuty.

Dívka vyšla z obchodu rozradostněná novým nákupem, ať už to bylo bůhvíco, kráčela po chodníku, kochala se jarním ránem a ničeho si nevšimla.

Ještě šest metrů, pět, čtyři...

Vkročila pod lešení. Když byla přímo u Haarta, zavolal na ni:

"Hej, slečno!"

Zarazila se na místě a polekaně se zajíkla. Pak se zhluboka nadechla.

"Vy jste mě ale vyděsil!" osopila se na něj.

"Jenom jsem vás chtěl varovat, ať si dáváte pozor, kudy jdete. Je to tu nebezpečné."

Nic víc neřekl. Přimhouřila oči a dumala, jestli už ho někdy viděla. Pak sklouzla pohledem od jeho tváře k provazu, který držel v ruce. Sledovala provaz ven ze dveří, po chodníku. Až ke sloupku lešení, vedle kterého stála.

Zděsila se. "Ne! Nedělejte to, prosím!"

Jenže Haarte to udělal. Zostra škulb provazem a sloupek podtrhl. Ostatní sloupky uvolnil už prve a vyndal zpod nich dřevěné špalky. Ten zbylý, kolem kterého byl uvázaný provaz, jako jediný podpíral metrky oceli a dřeva, které se tyčily nad dívkou do výšky čtyř pater.

Vykřikla a ruce s roztaženými prsty jí vylétly vzhůru. Ale byla to automatická reakce, pouhopouhý zvířecí reflex - jako by snad mohla udržet tu příšernou tíhu, která se na ni řítila. Ozval se hromový rachot, takže Haarte ani nezaslechl, jak vykřikla, když ji všechno to dřevo a ocelové trubky připomínající obrovská kopí zavalily. Do vzduchu se vyvalila mračna prachu.

Během deseti vteřin bylo po všem. Haarte doběhl k sloupku a odvázal provaz. Zahodil ho do kontejneru, pak si stáhl latexové rukavice a opustil staveniště. Opatrně se vyhnul rozšiřující se kaluži krve, která vytékala zpod suti uprostřed chodníku.

Muž stál nad schůdky, otáčel se dokola a rozhlížel se po bytě té holky.

Nějaké poznámky? Deníky? Důkazy?

Měl na sobě kombinézu s vyšitým jménem Hank. Pod něj vlastnoručně pomocí šablony napsal Městské vodárny. Provádění odečtu.

Znovu se rozhlédl. Došel ke knihovně, vytáhl několik knížek a prolistoval je.

Někde tu práce musí něco být. Odhadl ji na člověka, který si syslí kdeco a nikdy nic nevyhodí. A taky že se nepletl, do hajzlu.

Pustil se do práce. Prohrabával se knížkami, papíry i všemi ostatními krámy. Plyšová zvířátka, útržky s poznámkami, deníky... Sakra, ta holka je ale bordelářka. Tohle bude prohledávat celou věčnost. Měl sto chutí třískat věcmi o zem, rozpárat kufrы, rozřezat matrace. Ale ovládl se. Postupoval pomalu, metodicky, ačkoli mu to šlo proti srsti.

Pospíchej pomalu. Tu radu mu kdysi poskytl jeden z chlapů, pro které pracoval, a on si ji vzal k srdci. Dotyčný už byl po smrti - ne proto, že by se zachoval zbrkle, ale zkrátka proto, že při téhle práci občas někdo přijde o kejhák, to se nedá svítit.

Pospíchej pomalu.

Pečlivě prohledával polštáře, krabice, poličky.

Pod futonovou matrací našel zastrčenou krabičku s nápisem KOUZELNÉ KRYSTALY. Uvnitř byly kousky křemene.

"Kouzelné," zašeptal, jako by to slovo nikdy předtím nevyslovil, jako by to bylo japonsky.

Ježíšikriste. Ta holka je totální cvok.
Zvedl kazetu nadepsanou Manhattan je můj život a zase ji odložil.
Vtom uslyšel kroky.
Do prdele, kdo to je?
Hihňání. Pak ženský hlas: "Tady ne, pojď za mnou. Ne, počkej!"
Sáhl do kapsy a sevřel v ruce pažbu pistole.
Na schodech se vynořila žena něco přes dvacet, v šatech shrnutých k pasu a bílé podprsence. Podívala se na něj. On se jí díval na prsa.
"Co jste sakra zač?" osopila se na něj.
Přetáhla si šaty přes hrud', ale jen tak symbolicky, aby se neřeklo.
"A co jste zač vy?" opáčil.
Ještě než to dořekl, odpověděla: "Sandra."
"Vy jste její spolubydlící?"
"Myslíte Rune? Jo, asi jo."
Rozesmál se. "Asii Jak dlouho se s ní znáte?"
"No, moc dlouho ne."
Vstřebával tu informaci a přitom sledoval řeč Sandřina těla. Snažil se odhadnout, jestli je nebezpečná. Jestli by byla schopná někoho zabít.
"Jak dlouho je ,ne moc dlouho?"
"Co?"
"Jak dlouho se s ní znáte, sakra?"
"Jenom pár měsíců. Co tu děláte?"
Na schodech se objevil atletický blondák mezi pětadvaceti a třiceti.
Vyvalil oči a pak se postavil vedle Sandry.
Odečtař ho ignoroval.
"Co tu děláte?" nedala se odbýt Sandra.
Na další prohledávání knihovny rezignoval. Kdo má prolistovávat všechny ty knížky, prokristapána? Bylo jich tu snad pět set.
"Hej," houkl na něj blondák, "dáma se vás na něco ptala."
Znělo to jako promluva z béčkového filmu. Odečtař filmy miloval. Žil sám a každé sobotní odpoledne trávil v nedalekém multikině.
Podíval se úkosem na Sandru. "Na co jste se ptala?"
"Co tu děláte?" zopakovala nejistě.
Ukázal na nápis na hrudi. "Provádím odečet vodoměru."
"Přece sem nemůžete jen tak vtrhnout," namítl mladík.
Sandra se ho pokusila umlčet - nešlo jí ani tak o to, co říká, ale jak to říká.
Jenže mladík se nedal. "To je nedovolené vniknutí. Je to trestné."
"Aha. Trestné. Co tím chcete říct?"
"Že vás může zažalovat."
"Jo tak, trestné. Dostali jsme hlášení, že tu praskla voda."
"A kde jako?" zeptala se Sandra. "Kdo to nahlásil?"
Odečtař se na ni usmál a znovu sklouzl pohledem k její hrudi.
Pěkný prsa. Celá byla pěkná. Jenom by to chtělo trochu nachytat bronz a poslat k čertu ten pankáčský make-up. A proč nosí bílou podprsenku jako nějaká stará bába?
Pokrčil rameny: "Nemám páru. Stěžoval si někdo zezdola."
"No, já nevidím, že by někde něco teklo," prohlásila Sandra. "Tak co kdybyste odprejksnul?"
"Neměla jste v poslední době prasklé potrubí?"
"Odkdy se ten, kdo provádí odečet, zajímá o závady a opravy?"
To se výbojně ozval Sandřin společník.
Odečtař vyhlédl z okna. Fakt úžasná vyhlídka. Zase se otočil zpátky. "Když někde uniká voda, pozná se to podle stavu vodoměru. To dá rozum, nemyslíte?"
"Prohledával jste Runiny věci?"
"Ne, hledal jsem vodoměr."
"Tady nahoře není," řekla Sandra. "Co kdybyste vypadnul?"
"Co takhle říct prosím?"
Blondatý atlet udělal přesně to, co by udělal Redford, Steve McQueen nebo Stallone. Zaštitil svým tělem Sandru, zkřížil paže na sportovní rozhalence a prohlásil:
"Dáma si přeje, abyste vypadnul."
Zachovat se profesionálně, nebo neprofesionálně? zvažoval Odečtař.
Nakonec jako obvykle vyhrálo to druhé.
"Jestli je dáma, tak proč šoustá s takovým pitomcem, jako jseš ty?" rýpl si.
Blondák se výhružně usmál, potřásl hlavou a vykročil kupředu.
Napínal svaly, které byly nepochybně výtvozem zázračných posilovacích hejblat značky Nautilus.
"Zmiz odtud."

Ukázalo se, že to bude nuda, a Odečtař usoudil, že mu to za neprofesionální chování nestálo. Porvat se s chlapem, který ví, do čeho se pouští - to by byla jedna věc. Dát si pár kol. Pořádně si procvičit pěsti. Ale tenhle podělaný bílej límeček... Ach jo.

Chvilí se spolu postrkovali a pošťuchovali. Častovali se nadávkami jako při pouliční rvačce - „ty sráči“ a tak podobně. Pak to Odečtaře otráвило a usoudil, že už by neměl dál riskovat a zdržovat se tu; čert ví, jestli ti dva někam nezavolali. Seřepal blondáčka a vrazil mu jednu na solar a jednu do čelisti.

Bum, bum, a bylo to. Dva neslyšné údery. Sandřin ochránce se svezl na kolena. Neutrpěl zranění, jen se mu obracel žaludek, jak už to u ran do břicha bývá. Nejspíš se zapletl do rvačky poprvé v životě.

Kruci, snad se ne...

Mladík pozvracel celou podlahu.

"Ježíši, Andy," povzdychla si Sandra. "No fuj."

Odečtař pomohl Andymu vstát. Pak ho položil na matraci.

Tak a dost legrace, poručil si. Je načase začít se chovat jako profík.

Obrátil se k Sandře: "Věc se má takhle - jsem vymahač dluhů. Vaše kámoška má na kreditce dluh několik tisíc a už rok kolem toho kličkuje. Bance došla trpělivost."

"No jo, to je Rune podobný. Hele, já nemám poněti, kde je. Netuším..."

Gestem ji zarazil. "Jestli někomu vyžvaníte, že jsem tu byl, tak dopadnete taky tak." Kývl hlavou směrem k mladíkovi, který ležel na zádech, paží si zakrýval oči a sténal.

Sandra zavrtěla hlavou. "Budu mlčet jako hrob."

Když se obrátil k odchodu, prohodila: "Rvát se teda umíte."

Nechala šaty sklouznout z ramen, takže jí znovu vykoukla řadra.

Odečtař jí vytáhl ramínka nazpátek a s úsměvem řekl: "Poradíte tomu svému šamstrovi, ať se příště líp kryje levičkou. Je vyloženě obranářský typ."

15

"Slečno Rune?"

Rune se zastavila na prahu Washington Square Video a ohlédla se.

Nepodívala se však muži, který ji oslovil, do tváře. Její pohled přitáhl odznak a průkaz v ošoupané náprsní tašce, které ji ukazoval.

Ten člověk byl federální maršál.

Super! prolétlo jí hlavou, ještě než si uvědomila, že by se spíš měla polekat.

"Jmenuju se Dixon."

Nad takovým představitelem federálního agenta by zaplesal každý režisér. Byl urostlý a drsný. Mluvil se slabým queenským přízvukem.

Rune si vzpomněla na detektiva Virgila Manelliho a jeho oblek.

Tenhle chlapík měl na sobě džíny, černou sportovní bundu a tenisky - typické oblečení lidí "zpoza mostů a tunelů", tedy Newyorčanů, co na Manhattan dojíždějí z ostatních částí města. V takovém ohozu by ho do Area, Runina oblíbeného nočního klubu, nejspíš vůbec nepustili. Nakrátko ostříhané hnědé vlasy. Vypadal jako podnikatel.

"Jsem prostě Rune. Slečnu si odpusťte."

Když zastrkoval odznak zpátky do náprsní kapsy, zahlédla u jeho boku obrovskou pistoli.

Páni, to je kanón! vykulila oči. Takovým by nepohrdl ani Schwarzenegger. Určitě se jím dá prostřelit i nákladák.

Pak si zase vzpomněla, že by měla být nervózní.

Dixon přimhouřil oči a pousmál se. "Vy se na mě nepamatujete?"

Zavrtěla hlavou. Dveře do půjčovny se jí za zády zabouchly.

"Viděl jsem vás v tom bytě na Desáté. Byl jsem tam s týmem z oddělení vražd."

"Myslíte v bytě pana Kellyho?"

"Ano."

Přikývla. V myšlenkách se vrátila do toho příšerného dopoledne. Ale nedokázala si vybavit nic než Manelliho oči posazené blízko u sebe. A prostřelenou televizi.

Tvář pana Kellyho.

Krev na jeho hrudi.

Dixon mrkl do zápisníku a pak si ho zastrčil zpátky do kapsy.

"Mluvila jste se Susan Edelmanovou?" zeptal se.

"Se Susan... Aha, vy myslíte tu druhou svědkyni." Tu „mladou, zdravou, úspěšnou“ ve značkové sportovní soupravě.

"Včera jsem jí volala, teda vlastně předevčírem. Ještě byla v nemocnici."

"Hm. Můžete mi prozradit, proč jste jí volala?"

Protože někdo musí chytit vraha a policajti na to kašlou, pomyslela si.

Ale nahlas řekla: "Jenom mě zajímalo, jak se jí vede. Proč se ptáte?"

Dixon se na chvilku odmlčel. Nelíbilo se jí, jak se na ni dívá. Jak se jí snaží prokouknout. Nakonec odpověděl: "Susan Edelmanovou před hodinou někdo zabil."

"Cože?" zajíkla se Rune. "To snad ne!"

"Bohužel ano."

"Co se stalo?"

Dixon vysvětlil: "Šla kolem domu, který se přestavuje, a spadlo na ni lešení. Mohla to být nehoda, ale z pochopitelných důvodů tomu nevěříme."

"To snad ne..."

"Nevyhrožoval vám někdo? Nevšimla jste si od té vraždy na Desáté něčeho podezřelého?"

"Ne." Na chvíli nejistě sklopila oči a teprve pak je zase zvedla k maršálovi.

Dixon si ji upřeně prohlížel. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst.

"Ve svém vlastním zájmu i v zájmu spousty dalších lidí byste mi měla říct, proč se v celé téhle záležitosti tak angažujete."

"Vůbec se..."

"Tady končí legrace, slečno. Možná vám to ze začátku připadalo jako hra. Ale žádná hra to není. Můžu na vás uvalit ochrannou vazbu a vyjasnit si to s vámi později... Ale vážně pochybuju, že by se vám chtělo strávit týden v ženském nápravném zařízení. Tak s pravdou ven."

Z jeho tónu nabyla dojmu, že si o ni dělá upřímnou starost. Jasně, v podstatě jí vyhrožoval, ale zdálo se, že to je prostě jeho styl. Asi to k té práci patří. Měla dojem, že se Dixon opravdu bojí, aby neskončila jako pan Kelly a Susan Edelmanová.

A tak mu něco málo prozradila. Pověděla mu o filmu, o ukradených penězích, o tom, jak do celé záležitosti zapadá pan Kelly. Ani slovo o Symingtonovi. Ani slovo o kostelu a kufříku. Ani slovo o Amandě LeClercové.

Dixon pomalu přikyvoval, ale Rune nedovedla posoudit, co se mu honí hlavou. Přinejmenším ta stará bankovní loupež ho zřejmě zaujala.

Proč by jinak při té zmínce povytáhl obočí?

"Kde bydlíte?" zeptal se.

Nadiktovala mu adresu.

"Telefonní číslo?"

"Nemám telefon. Když tak zavolejte sem do videopůjčovny a nechte mi vzkaz."

Dixon se na chvíli zamyslel. "Myslím, že vám žádné nebezpečí nehrozí."

"Nic jsem neviděla, fakt ne. Jenom to zelené auto. Nic víc si nepamatuju. Žádné obličejové ani poznávací značky. Není důvod, proč by mě měl někdo zabít."

Zjevně ho to pobavilo. "Spíš to bude trochu jinak, slečno. Nejste mrtvá jen díky tomu, že si to ten dotyčný nepřeje. Aspoň zatím ne. Kdyby si to přál, už by bylo dávno po vás. Na vašem místě bych ty ukradené peníze pustil z hlavy. Třeba pana Kellyho zastřelili právě kvůli nim. Zatím vám snad nic nehrozí, ale jestli do toho budete dál strkat nos... Kdoví, jak by to mohlo dopadnout."

"Jenom jsem..."

Jeho výraz zničehonic zjihl. Usmál se.

"Jste hezká. Jste chytrá. Taky na vás vidím, že si nenecháte nic líbit. Prostě nechci, aby se vám něco stalo."

"Díky," řekla Rune. "Popřemýšlím o tom."

Ale přitom přemýšlela jen o dvou věcech. O tom, že Dixon nenosí snubní prstýnek. A že je mnohem větší fešák, než ji zpočátku připadalo.

"Co to mělo znamenat?" vyhrkla Stephanie. "Ten chlap byl policajt?"

Rune došla za pult Washington Square Video a připojila se ke Stephanie u kasy. "Byl to federální maršál," vysvětlila. Pak potřásla hlavou. "Ta druhá svědkyně, co byla u vraždy pana Kellyho, je mrtvá."

"To snad ne!"

"Možná to byla nehoda. Možná ne." Rune civěla na televizi. Ve videu nebyla kazeta, takže obrazovka jen tiše zrněla.

"Možná ne," zopakovala šeptem.

"A co ty? Nehrozí ti nic?" zeptala se Stephanie ustaraně.

"Tvrdil, že snad ne."

"Snad!?"

"Ale víš, co je zvláštní?"

"Co?"

"Byl to federální maršál?"

"Říkalas, že jo."

"Jak to, že se zajímá o vraždu někoho z East Village?"

"Co tím myslíš?"

Rune se nahlas zamyslela. "Viděla jsem film o Dillingerovi. Znáš Johna Dillingera?"

"Osobně ne."

"Hahaha. Přepadl banky. To je federální zločin, takže po něm nešla obyčejná policie, ale federálové."

"Počkat, snad tím nechceš naznačit, že podle tebe vyšetřuje tu bankovní loupež, cos mi o ní vykládala? Tu, co k ní došlo před padesáti lety."

Rune pokrčila rameny. "Nic takového neřekl, ale nepřipadá ti, že je to zvláštní shoda okolností? Když jsem se o té loupeži zmínila, očividně zpozorněl."

Stephanie se vrátila k rozečtenému časopisu Variety. "Připadá mi to přitažené za vlasy."

Ale co v celém tom kolotoči událostí není přitažené za vlasy? Tak nějak by se asi zeptal Richard.

Rune vyhrabala brooklynské Zlaté stránky a vyhledala si oddíl Kostely. Napadlo ji, jak je praštěné, že je člověk v seznamu najeď mezi Kosmetikou a Kotelny.

Otáčela stránky. Páni, nevěřila by, kolik jich kostely můžou zabírat.

Začala je jeden po druhém obtelefonovávat.

Po půlhodině Stephanie prohodila: "Myslíš, že tu roli dostanu?"

"Jakou roli?" zeptala se Rune roztržitě, s telefonem zaklíněným mezi uchem a ramenem. Čekala, až na ni dojde řada. (To taky bylo praštěné, dovolat se do kostela a vyslechnout si, ať nezavěšuje, že je v pořadí.)

"Copak jsem ti to ještě neřekla? Příští týden jdu na konkurz. Je to jenom na reklamu, ale stejně... Skvěle platěj. Musím tu roli dostat. Je to pro mě životně důležitý."

Rune sebou cukla, když se v telefonu zničehonic ozval kněz.

"Dobrý den."

"Reverende, otče, pane... Sháním informace o svém dědečkovi. Jmenuje se Robert Kelly. Je mu kolem sedmdesáti. Nepobýval nějakou dobu ve vaší farnosti?"

"Robert Kelly? Ne, slečno, určitě ne."

"Tak nic, otče. Díky. Mějte se hezky."

Položila sluchátko do vidlice, odstrčila Zlaté stránky a zeptala se Stephanie: "Říká se to kněžům?"

"Co?"

"Mějte se hezky. Neměla bych jim říkat něco vznešenějšího? Duchovnějšího?"

"To je fuk." Stephanie odložila Variety a začala třídit vrácené kazety. "Jestli tu roli nedostanu, tak se půjdu utopit," prohlásila. "Má to být reklama. Třicet vteřin. Mám hrát novomanželku s premenstruačním syndromem, co si nemůže pořádně užít výroční večeři, dokud si nezvezme nějaký prášek."

"Jakej?"

"Nemám páru. Bolehoj."

"Cože?"

"Prostě něco takovýho. Spolknou tu pilulku a pak s manželem vesele odtancujeme v rytmu valčíku. Mám mít na sobě dlouhý bílý šaty. To mi připadá pěkně nechutný, nosit v reklamách, co souvisí s menstruací, bílý oblečení. Trochu mi dělá těžkou hlavu, že valčík neumím. Tanec není zrovna moje silná stránka. A taky - mezi námi děvčaty - neumím moc dobře zpívat. Je to na mrtvici, shánět práci, když člověk neumí zpívat a tancovat."

"Zato máš bezvadnou postavu a vlasy."

A jsi vysoká. Ach jo...

Rune prolistovala pár dalších stránek, přeskakovala synagogy a mešity.

"Amanda to taky obtelefonává... Je mi jí chudinky líto. Jen si to představ - zabili ji kamaráda a ještě ke všemu se ji snažej vyštípat ze země."

"Mimochodem, ne všechno jsou to farnosti," podotkla Stephanie.

"Myslíš, že je štve, když tomu tak říkám?" zamračila se Rune.

"Štvalo by je, kdybys uctívala Satana a provozovala čáry. Jak nazýváš jejich kostel, je jim podle mě šumafuk. Říkám ti to, abych ti rozšířila obzory."

Rune zvedla sluchátko, ale pak ho zase položila. Zalétla pohledem ke dveřím, do kterých vcházela hubená mladá žena s tmavou pletí.

Měla dokonale střižený pážecí účes, byla oblečená v námořnický modrém kostýmku a nesla těžký kufík typický pro zaměstnance právnických a auditorských firem. Rune ji bleskově odhadla a pošeptala Stephanie: "Sázím dolar, že si půjčí něco s Richardem Gerem."

Stephanie vyčkala, a teprve když žena přešla do úseku s komedii a vytáhla z police Podraz, sáhla do kapsy a vysypala na pult čtyři čtvrtáky. Rune vedle nich položila dolarovou bankovku. Stephanie zamumlala: "Nějak moc si věříš. To si fakt myslíš, že každému vidíš až do žaludku?"

"Taky že vidím," opáčila Rune.

Žena se loudala mezi regály, aniž by měla tušení, že Rune a Stephanie sice předstírají práci, ale přitom na ní visí očima. Konečně došla k pultu a položila na gumovou podložku na drobné hned vedle pokladny vybraný film s Newmanem a Redfordem.

"Vezmu si tohle."

Podala Rune členskou kartu. Stephanie s úsměvem sáhla po penězích.

Žena zaváhala a dodala: "No, možná si přiberu ještě něco."

Zamířila do úseku s vážnými filmy.

Za chvíli pak vedle Podrazu položila Moc. Z obalu hleděla svůdná kukadla Richarda Gere. Stephanie přistrčila oba dolary k Rune a obsloužila zákazníci. Žena shrábla kazety a odešla.

"Jaks to mohla vědět?" nechápala Stephanie.

"Koukej." Rune naťukala do počítače ženino členské číslo a na monitoru jí naskočily všechny filmy, které si kdy dotýkala půjčila.

"To je podvod."

"Nesázej se, když neznáš všechny okolnosti."

"Já ti nevím, Rune," řekla Stephanie. "Jen proto, že si ten tvůj pan Kelly pořád půjčoval stejný film, si myslíš, že hledal ukrytý poklad, ale vezmi si tuhle ženskou - za necelý půlrok si půjčila deset filmů s Gerem. Vždyť je to obojí úplně stejně praštěný."

Rune zakroutila hlavou. "Není. Víš, proč to ta ženská dělá? Nahrazuje jí to milenecký poměr. Vždyť víš, jak se dneska věci mají, sex není bezpečný. Člověk musí hledat jiný cestičky, aby se tak řeklo. Já ji chápu."

"To se divím, tipla bych tě na většího hazardéra. Hledáš ztracený poklady a vrahy, ale do postele s klukem nevlezeš."

"Vlezu. Jen musím mít jistotu, že je to ten pravý."

"Ten pravý?" odfrkla si Stephanie. "Ty fakt žiješ v pohádce."

Rune zasunula do videa načerno okopírovanou kazetu Manhattan je můj život. Po pár minutách prohodila: "No řekni, nebyla krásná?"

Na obrazovce se krátkovlasá blondáta Ruby Dahlová procházela rukou v ruce s Danou Mitchellem, který hrál jejího snoubence, policistu Roye. V pozadí se rýsoval Brooklynský most. Odehrávalo se to ještě před loupeží. Roye si předvolal kapitán a chválil ho, jak dobrou práci odvádí. Ale mladý strážník si dělal těžkou hlavu, protože měl hluboko do kapsy. Musel žít nemocnou matku. Nevěděl, kdy se s Ruby budou moci vzít. Uvažoval, že odejde od policie a nechá se zaměstnat v ocelárně.

"Ale vždyť jsi tak dobrý v tom, co děláš, Royi, miláčku. Určitě tě co nevidět povýší na komisaře. Kdyby bylo na mně, už bych to dávno udělala."

Fešák Dana Mitchell záměrně kráčet vedle ní. Řekl jí, že je báječná. A on že je ten nejšťastnější muž pod sluncem. Kamera se od nich vzdalovala, až z nich zbyly jen dvě nepatrné tečky v přízračném černobílém městě.

Rune sklouzla pohledem k pultu. "Propánakrále!"

"Co je?" lekla se Stephanie.

"Vzkaz."

"Cože?"

"Kde je Frankie? Krucinál! Nakopu ho do zadku."

"Proč?"

"Někdo mi tu nechal vzkaz a ten blbec ho sice zapsal, ale nechal ho válet pod účtenkami." Zvedla lístek. "Hele, je od Richarda. Od chvíle, co mě vysadil ve West Side, jsme spolu nemluvili." Rune protáhla obličej. "Akorát mi dal na rozloučenou pusku na tvář."

"Ouvej. Jenom na tvář?"

"Jo. A to mě předtím viděl nahoře bez."

Stephanie potřásla hlavou. "Tak to je špatný."

"Jako bych to nevěděla."

Ve vzkazu stálo: Rune, Richard tě zve zítra v sedm na večeři, vařit bude on. Má pro tebe překvápko. Tak se ptal, proč prý si sakra nepořídíš telefon. Hahaha, ale to si dělal srandu.

"Hurá! Já už se bála, že mi po tom nedělním výletu do domova důchodců dal kopačky."

"Do domova důchodců? Rune, měla by sis pro schůzky vybírat romantičtější místa."

"Taky že budu! Znáš jedno naprosto úžasné vrakoviště..."

Stephanie zaúpěla.

"Je to tam fakt špičkový." Rune si prohrábla vlasy. "Co si mám vzít na sebe? Onehdy jsem v second handu splašila takovou skvělou vestičku s bílými puntíkama. A k tomu bych si mohla vzít tu tygrovou sukni, nemá na šířku víc než dvacet centů... Co myslíš?"

"Tygrovou?"

"To se ví, že není z opravdového tygra. Jestli ti jde o zvířata, deštný pralesy a tak. Vyrobili ji v New Jersey..."

"Rune, mně nejde o ohrožený druhy."

"Tak kde je teda problém?"

Stephanie ji podrobila důkladné prohlídce. "To jsou náušnice, co svítí ve tmě?"

"Sehnala jsem je loni o Halloweenu," bránila se Rune a dotkla se lebek. "Proč na mě tak koukáš?"

"Ty máš ráda pohádky, vid'?"

"To se ví."

"Pamatuješ si Popelku?"

"Jasně, tu mám ze všech nejradši. Víš, že v originální verzi, v té od bratří Grimmů, osekala macecha Popelčiným ošklivým sestrám paty, aby se jim vešly nohy do..."

"Rune," řekla Stephanie trpělivě. "Co?"

"Teď chvíli přemýšlej o Disneyově verzi."

Rune se na ni nedůvěřivě podívala. "No dobře."

"Pamatuješ si ji?"

"Jo."

Stephanie Rune pomalu obcházela a prohlížela si ji. "Už víš, na co narážím?"

"No... na kouzelnou proměnu?"

Stephanie se usmála. "Neber si to osobně, ale řekla bych, že potřebuješ dobrou vílu."

16

Rune chtěla něco klasicky elegantního.

Stephanie jí neochotně vyhověla, ale výprava do specializovaných obchodů skončila fiaskem. Rune strávila půl hodiny v těsných tmavých kabinkách, zkoušela si dlouhé černé šaty, experimentovala s vlasy a snažila se vypadat jako Audrey Hepburnová, zkrátka svůdně a elegantně.

Ale pak se jí vetřelo na mysl slovo hasroš, a i když se svlékla a prohlédla si v zrcadle své ploché břicho, štíhlé nohy a hezký obličej, jakmile ji jednou napadlo, že nejvíc ze všeho připomíná strašáka do zelí, bylo po všem. Takže žádné dlouhé šaty nebudou.

"Vyhrálas," utrousila ke Stephaniei.

"Díky," přišla okamžitě odpověď. "Teď se pustíme do práce."

Zamířily na jih, pryč z Village.

"Richardovi se líbí dlouhé přiléhavé šaty," vysvětlila Rune.

"To dá rozum," opáčila Stephanie. "Vždyť je to chlap. Taky se mu nejspíš líbí červené a černé podprsenky a

podvazky." A trpělivě jí vysvětlila, že žena by si neměla kupovat oblečení kvůli muži. Měla by si kupovat to, co se líbí jí - muž ji tím spíš bude respektovat a toužit po ní.

"Myslíš?"

"Vím to."

"To jsou věci," zamumlala Rune.

Stephanie obrátila oči k nebi a pak prohlásila: "Poohlídnu se po něčem evropském."

"Richard vypadá hrozně francouzsky. Chci ho přimět, aby si změnil jméno."

"Jak?"

"Uvažovala jsem o Francoisovi. Ale teď se přikláním spíš k Jean-Paulovi."

"Co na to Richard?"

"Ještě jsem mu nic neřekla. Chci pár týdnů počkat."

"To je moudré."

SoHo, původně čtvrť skladišť a továren, právě přicházela do módy. Bývala to bašta umělců - profesionální malíři a sochaři byli totiž jediní, kdo tu podle urbanistického plánu měli bydlet. Jenže i když město udělovalo povolení k pobytu jenom umělcům, nijak nekontrolovalo ceny obrovských rezidenčních prostor. Spolu s tím, jak se do nebytových prostor stěhovaly galerie, vinárny a butiky, ceny obytných domů šplhaly do závratné výše stovek tisíc. Bylo k nevíře, kolik právníků a bankéřů v sobě zčistajasna objevilo malířský nebo sochařský talent.

Rune se Stephaniei procházely kolem obchodu s oblečením, vymalovaného uvnitř strohou bílou barvou. Rune se zastavila před výlohou a prohlížela si černou hedvábnou blůzu.

"Hele, ta se mi děsně líbí!"

"Mně taky," přitakala Stephanie.

"Nepůjdem se na ni mrknout?"

"Ne."

"Proč ne? Co je na ní špatného?"

"Vidíš tu cedulku? To není sériové číslo. To je cenovka."

"Čtyři sta padesát dolarů, to snad ne!"

"Pojď, znám tu o kus dál prima španělský krámeček."

Zahnuly z Broadwaye do Spring Street a vešly do obchůdku, který si Rune v tu ránu získal, protože jakmile vstoupily dovnitř, obrovský bílý papoušek trůnící na bidýlku vedle dveří je pozdravil: "Nazdarr, srrabe."

Rune se rozhlédla. "Jsem pro každou psinu. Ale tenhle styl mi asi sedět nebude."

"Nech to na mně."

Po dvaceti minutách pečlivého vybírání byla Stephanie konečně spokojená, prohlédla si Rune od hlavy k patě a teprve pak jí dovolila, aby se na sebe podívala do zrcadla.

"Paráda," vydechla Rune. "Jsi fakt kouzelnice."

Kaštanově hnědá sukně byla dlouhá, i když spíš volná než přiléhavá. Nahoře k ní měla přiléhavé černé tílko a přes ně průsvitnou krajkovou blůzu. Nakonec jí Stephanie ještě vybrala houpavé oranžové náušnice z umělé hmoty.

"Je to úplně jiné, než co normálně nosím, ale pořád jsem to svým způsobem já."

"Řekla bych, že ses vyloupila jako motýl z kukly," prohlásila Stephanie.

Zatímco prodavačka oblečení balila, Rune se zeptala: "Znáš pohádku o červené slepičce?"

"Dávali ji ve večerníčku?"

"Asi ne. Slepička pekla chleba a nikdo jí nechtěl pomoci, s výjimkou jednoho zvířete. Už jsem zapomněla, které to bylo - kachna, králík, na tom nesejde. Když slepička ten chleba upekla, všechna ostatní zvířata se k ní seběhla a chtěla po ní, aby jim kus dala. Ale slepička řekla: 'Túdle nudle, všiváci! A rozdělila se jenom s tím jedním, které jí pomáhalo. Až najdu ty ukradené peníze, taky se s tebou rozdělím.'"

"Se mnou?"

"Protože mi věříš. Richard ne. Policie taky ne."

Stephanie mlčela. Vyšly z obchodu a vrátily se na Broadway.

"Nemusíš to dělat, Rune," řekla Stephanie nakonec.

"Jenže já chci. Třeba pak budeš moct odejít z ty pitomý půjčovny a jenom obíhat konkurzy."

"Fakt ne..."

"Dost," zarazila ji Rune a zahrozila jí ukazováčkem. "Nehádej se se mnou. Jsem tvrdohlavá jako beran. Počkat..."

Zadívala se na obchod přes ulici. "Richard prý pro mě má překvápko. Měla bych mu taky něco dát."

Rozeběhly se přes Broadway a kličkovaly mezi auty. Rune se zastavila, popadla dech a podívala se do výlohy. "Co mají mužští nejradši?" zeptala se.

"Sebe," odvětila Stephanie a společně vešly dovnitř.

Obchod vypadal futuristicky, i když Rune usoudila, že má možná vzbuzovat spíš nostalgii, protože jí připomínal matčino líčení šedesátých let - křiklavá výzdoba, všude plno podivných světel, vesmírných lodí, planet.

Prostupovala jím směsice vůní: pižmo, pačuli, růže, santalové dřevo.

Rune se podívala na hologram s obrázkem vesmírné lodi plující nebesy a poznamenala: "Tomu říkám retro jaksepatří."

Stephanie se otráveně rozhlížela.

Ve výlohách trůnily geody, krystaly, opály, stříbro a zlato, kouzelné hůlky z křemene omotané stříbrnými drátky, čelenky, meteority, suvenýry s tematikou NASA, kazety s elektronickou hudbou, optické iluze. Po zdech se míhala barevná světélka z otáčivých koulí.

"Ještě z toho dostanu epileptický záchvat," mmlala Stephanie.

"Tenhle obchod je prostě super. Co říkáš? Nepřipadá ti bezva?"

Rune popadla do každé ruky jednoho dinosaura a dělala, že spolu tancují.

"Šperky tu mají hezké." Stephanie se skláněla nad pultem.

"Co by se mu podle tebe mohlo líbit?"

"Všechno je to hrozně předražené. Zlodějna."

Rune otáčela krasohledem. "Na hračky ho asi neužije."

Prodavač, hubený černoch s pohlednou kulatou tváří lemovanou spoustou tenoučkých copánků, oslovil Rune hlubokým melodickým hlasem: "Copak tam vidíte?"

"Nirvánu. Koukněte." Podala mu těžký váleček.

Přistoupil na hru a podíval se do krasohledu. "Aha, nirvána. Máte pravdu. Dneska máme mimořádnou nabídku kaleidoskopů, které umožňují prozření. Za poloviční cenu."

Rune zavrtěla hlavou. "Připadá mi, že za prozření by se platit nemělo."

"Co byste chtěla, tohle je New York."

Stephanie poznamenala: "Mám hlad."

Vtom Rune zahlédla stříbrné náramky. V obrovské skleněné pyramidě jich trůnil nejmíň tucet. Došla k pultu, zůstala na ně zírat s pootevřenou pusou a ze rtů jí splýnul obdivný povzdech.

"Líbí se vám, vidíte?" řekl prodavač.

"Můžu se podívat na tenhle?" Rune jeden vzala do ruky.

Zvedla si ho k očím a převracela v prstech. Tenký stříbrný kroužek se střídavě rozšiřoval a zužoval a jeho konce měly tvar spojených rukou.

Černoch s copánky se usmál. "Líbíte se mu. Přilnul k vám, ale..."

"Přilnul?" podivila se Stephanie.

Prodavač se zkoumavě zadíval na Rune. "Chcete ho někomu dát. Že je to tak?" Dlouhými smyslnými prsty náramek uchopil a zamyšleně si ho prohlížel. Rune to připomnělo Richardovy ruce, jak pomalu otvíraly plechovku piva. Pak zase vzhlédl. "Svému milému."

Rune ho nevnímala.

"Jak to víte?" zeptala se Stephanie.

Místo odpovědi se usmál. "Určitě je to báječný člověk."

Stephanie na něj překvapeně zírala. "Jak to můžete vědět?"

Rune, kterou prodavačova slova vůbec nepřekvapila, prohlásila: "Vezmu si ho."

"Je hrozně drahý," snažila se ji odradit Stephanie.

Prodavač s copánky se zamračil. "Heleďte, nabízím prozření, nabízím lásku, a vám se to zdá drahé?"

"Smlouvej," poručila Stephanie.

Rune ji neposlouchala: "Zabalte mi ho jako dárek."

Prodavač zaváhal. "Trváte na tom?"

"Ano. Proč?"

"Mám pocit, že tenhle náramek sehraje ve vašem životě důležitou roli. Hrozně důležitou." Mnul kovový šperk v prstech. "Rozmyslete si to, než se ho vzdáte. Pořádně si to rozmyslete."

"Půjďme se konečně někam najíst?" naléhala Stephanie. "Umírám hlady."

Když došly ke dveřím, prodavač za Rune zavolal: "Slyšela jste, co jsem povídal?"

Rune se otočila a podívala se mu zpřímá do očí. "Slyšela."

"Jdu dovnitř, pane!" Rune podala Stephanie párek v rohlíku, který koupila u stánku před kostelem Nejsvětější trojice na rohu Wall Street. "Jdu dovnitř, pane." Přesně tohle řekne kapitánovi ten policajt Roy, co ho hraje Dana Mitchell.

Všichni jsou rozestoupeni před bankou, mají pistole a megafony. „Jdu dovnitř, pane.“ Vyvolá tím pozdvižení, protože je jen obyčejný pochůzkář a navíc hodně mladý. Dosud si ho nikdo nevšímal. A teď se právě on nabízí, že půjde zachránit rukojmího."

Rune si taky vzala od prodavače párek. Posadily se na podezdívku plotu z krouceného železa před hřbitovem. Kolem se po Broadwayi hrnuly tisíce lidí, někteří mizeli na Wall Street v důležitě se tvářících zasedlých budovách.

Stephanie zamyšleně přežvykovala párek a po každém kousnutí si zbytek nedůvěřivě prohlížela.

"Roy pokračuje: „Dovolte mi, abych se o to pokusil, pane. Dokážu ho přesvědčit. Určitě to dokážu.“"

"Hm." Stephanie se dívala přímo před sebe na davy chodců, které přitahovaly její oči jako magnet.

"Kapitán na to: „Dobrá, strážníku. Jestli tam chcete jít, nebudu vám bránit.“"

Rune zahodila nedojedený rohlík a vstala. "„Ale vždyť je to nebezpečné.“"

Pronesla to stejně dramaticky jako dotyčná postava ve filmu.

"To namítl jiný policajt, Royův kamarád. A Dana - pamatuješ ten jeho zasněný pohled? - na to povídá: „Nedopustím, aby v mém okrsku někoho zabili.“ Čelist mu ztvrdla odhodláním, urovnal si čepici, obušek podal kamarádovi a pak přešel přes ulici a vlezl postranním oknem dovnitř." Rune začala netrpělivě přecházet sem a tam. "Pojď už. Chci se mrknout na tu skutečnou banku."

Stephanie se podívala na zbytek rohlíku a odhodila ho do koše.

Otřela si ruce a ústa tenkým ubrouskem. Vykořily po Wall Street.

Skrz mléčné mraky prosvítalo bělavé světlo, ale v ulici stísněné mezi řadami tmavých kancelářských budov panovalo šero.

Rune vysvětlovala: "Ten film točili ve staré budově Union Bank tam, kde se odehrála ta skutečná loupež. Banka před lety zkrachovala a budovu prodala. Od té doby se v ní vystřídalo kdeco. Loni ji koupila nějaká společnost a otevřela v přízemí restauraci."

Stephanie se zeptala: "Dáme si tam kafe? Bodlo by mi."

Rune už se nemohla dočkat. Chvilími Stephaniei předbíhala, pak zase zpomalovala, aby s ní kamarádka udržela krok. "No řekni, není to vzrušo, jít stejnými ulicemi, kudy procházeli ti herci před čtyřiceti lety? Možná že přesně tady se Dana Mitchell zastavil a opřel si nohu o tenhle hydrant, aby si zavázal tkaničku."

"Možná."

"Koukej!" Rune ji popadla za rameno. "To je ten roh. Odtud ten lupič střílel po policistech, co ho začali obklíčovāt, když se spustil alarm. Je to skvělá scēna."

Rozběhla se k rohu, vyhnula se mladé ženě v růžovém kostýmu a přimáčkla se zády k mramorové zdi, jako by byla pod palbou.

"Stephanie! K zemi! Schovej se!"

"Jsi cvok," řekla Stephanie a nevzrušeným tempem pokračovala v chůzi.

Rune po ní chňapla. "Copak chceš, aby tě zastřelili? K zemi!"

Celá rozesmátá stáhla Stephanie do podřepu. Několik kolenjdoucích ji zaslechlo a obezřetně se rozhlíželi kolem.

Stephanie se tvářila, že k Rune nepatří.

"Úplně ses zcvokla," zašeptala. Rozhlédla se po lidech kolem a pronesla hlasitěji: "Zbláznila se."

Rune svítily oči. "Jen si to představ! Banka je hned za rohem. A... Poslouchej!" Poblíž se rozeřvala sbíječka. "Samopal!"

Ten lupič má samopal! Střílí po nás. Je hned za rohem, s milionem dolarů. Má rukojmího, musím ho zachránit!"

Stephanie se rozesmála a chytila Rune za paži. Připojila se ke hře.

"Ne ne, nechod' tam. Vždyť je to nebezpečné."

Rune si narazila pomyslnou čepici a vypjala hrud'. "V mém okrsku se nikdo zabíjet nebude!" Zabočila za roh.

Právě včas, aby zahlédla, jak lžice bagru vysypává trosky bývalé Union Bank na korbu obrovského nákladáku.

"Ne..." Rune se zastavila uprostřed přečpaného chodníku. Než stačila ustoupit stranou, narazilo do ní několik spěchajících úředníků.

"To ne..." Ruka jí vylétla k ústům.

Demoliční četa už zbořila většinu budovy. Zbývalo jen torzo jedné stěny. Buldozer shrnoval hromady suti, polámaného dřeva a kovu.

"Jak jen to mohli udělat?" nechápala Rune.

"Co?"

"Zbořili ji. Je po ní."

Rune vykročila kupředu a nespouštěla oči z mužů, kteří pracovali s rachotícími sbíječkami. Stáli na hraně zbývající stěny, dvanáct metrů nad zemí, a rozbíjeli zdivo. Rune se rozhlédla ulicí, pak pomalu přešla na druhou stranu a zůstala stát u prkenné ohrady, kterou byl areál stavby obehnan.

Pokusila se nahlédnout dovnitř dírou, ale bylo to moc vysoko, a tak prostě prošla otevřenými vraty dovnitř. K základům budovy vedl hliněný násep a na jeho konci stál nákladák. Ozval se hromový rachot, jak bagr sypal do ocelové korby metráky suti.

Stephanie ji dohonila. "Hele, tady nemáme co pohledávat."

"Je mi z toho divně," řekla Rune.

"Proč?"

"Úplně to zničili. A já to tady... Díky tomu filmu jsem tohle místo znala jak své boty a teď je po něm. Jak mi to mohli udělat?"

Opodál nadzvedl buldozer obrovský kryt z ocelového pletiva a přesunul ho na odhalené skalní podloží. Nad hlavami se jím rozječela siréna. Buldozer poodjel stranou. Pak se ozvala další dvě táhlá zaječení a o minutu později odpálili nálož. Země se otřásla. Do vzduchu se zvedl oblak kouře a prachu. Ocelový kryt se výbuchem o kus posunul. Ozvala se tři zahoukání - signál, že je po nebezpečí.

Rune zamžikala. Do očí jí vyhrkly slzy. "Tohle se nemělo stát."

Shýbla se a zvedla ze země úlomek mramoru z fasády banky růžovošedý, lososového odstínu, z jedné strany vyleštěný. Dlouho se na něj dívala a pak si ho zastrčila do kapsy.

"Tohle se prostě nemělo stát," zopakovala.

"Pojď," naléhala Stephanie.

Buldozer odhrnul ochranné pletivo a začal shrabovat kusy rozbitého skalního podloží.

Pečlivě náramek zabalila.

Jenže jak kráčela ke Třetí avenue - kolem obchodů se zlevněným oblečením, laciného obchoďáku, bister -, dospěla k názoru, že balicí papír je příliš ženský. Byl na něm sice réвовý vzor, který nebyl o nic zženštilější než ornamentální ilustrace k Pohádkám tisíce a jedné noci, ale Richard by si třeba mohl myslet, že jsou to květiny.

A tak na půl cestě k němu vklouzla do kabely rukou s čerstvě nalakovanými nehty - pro změnu ani nazeleno, ani namodro, ale narůžovo - a papír i stuhu strhla.

Když čekala na Třiadvacáté ulici na zelenou, začala jí dělat starosti krabička. Dávat mu dárek v krabičce, dárek, který má být - jak se to říká? - spontánní, jí připadalo moc slavnostní. Mužské vyleká, když dostanou něco předem promyšleného.

Zatracení chlapi.

Znovu zašátrala v leopardí kabele, otevřela krabičku a hodila ji ke zmuchlanému arabskému papíru až na samé dno. Pak si přidržela náramek na světle.

Počkat. Není moc ženský?

A i kdyby, vadí to? Richard je rytíř-filozof, připomněla si, žádný svalovec, co se ohání širokánským mečem a stíná hlavy nepřítelům.

Dokonce měl v sobě cosi oboupohlavního, jako hermafrodit. Když se nad tím tak zamyslela, dospěla k názoru, že právě to je jeden z důvodů, proč se k sobě tak skvěle hodí. V nich obou se mísí mužský a ženský princip, jiň a jang.

Schovala náramek do kapsy.

Hele, představ si, kupovala jsem si náramek - vždyť víš, že náramky miluju - a najednou mi padnul do oka tenhle. Pro mě mi připadal příliš mužský, a tak mě napadlo... Prostě mi prolitlo hlavou, že bys třeba...

Rune zastavila na dalším přechodu. Z nedalekého indického obchůdku se linula pronikavá orientální vůně a tóny sitaru. Naskočila zelená.

Hele, v tom klenotnictví, co do něj chodím, mám speciální slevu. Dvě věci za cenu jedny. Fakt, nekecám. Je to žůzo. A tak jsem dumala: Komu bych mohla dát náramek? A hádej, jak to dopadlo? Vzpomněla jsem si na tebe...

Přešla přes ulici.

O blok dál uviděla Richardův dům. Snažila se být objektivní, ale stejně se neubránila zklamání. Byl to vysoký krabicovitý činžák zapasovaný mezi dalšími podobnými krabicemi - takový závan předměstí v ulicích Manhattanu.

Těžko se smířovala s tím, že její rytíř v černém bydlí mezi sešlými vdovami, obchodníky, jeptiškami a studenty z Newyorské univerzity.

Ale co se dá dělat... Došla k domu a zastavila se před vchodem.

Hele, Richarde, nechtěl bys náramek? Pokud ne, nic se neděje, dám ho mámě, ségře, spolubydlicím... Ale jestli se ti líbí... Je fantastický, vid'?

Koukni.

O krok couvla a prohlížela si svůj odraz v prosklených dveřích.

Náramek? Je báječnější, Rune! Navleč mi ho. Nikdy v životě už ho nesundám.

Přeštila stříbrný kroužek rukávem a schovala ho zpátky do kapsy.

Náramek... No víš, já je nenosím...

No víš, moje holka mi dala přesně takovej v den, kdy se zabila...

No víš, mám alergii na stříbro...

Zatracení chlapi.

Když ho uviděla, ty jeho tmavé vlasy a podlouhlý francouzský obličej, zase jí projel elektrický výboj. Bála se, že se jí bude třást hlas, a měla vztek sama na sebe; sakra, ovládej se.

Jak začít? Koketně, zdrženlivě? Svůdně? Nakonec se rozhodla pro neutrální: "Ahoj." Zastavila se na prahu. Oba stáli bez pohnutí.

Richard ji obdařil takovým tím pohledem "jsme jenom kamarádi", ze kterého jí naskakovala husí kůže. Skoro jako by ho zaskočilo, že ji vidí.

"Ahoj, Rune, jak se máš?"

"Bezvadně, dobře... A co ty?"

Ahoj, jak se máš?!

"Fajn," přikývl, a ačkoli jeho tvář neopouštěl úsměv, Rune postřehla, že je nesvůj. Zmítala se v bouři pocitů. Nejradši by se vypařila, nejradši by se mu vrhla kolem krku a už nikdy se ho nepustila. Ale hlavně jí nešlo do hlavy, co se děje. Zmlkli, protože na chodbě se objevila postarší dáma s kysele našpulenými rty. Prošla se svým skotským teriérem kolem a opovržlivě si je změřila. Richard se zeptal: "Jak to jde ve videopůjčovně?"

Přejížděl Rune pohledem od hlavy k patě. Ani slůvko o jejím novém ohozu. Zastavil se pohledem u náušnic. Ani ty nekomentoval.

"Dobře. Fajn."

"No tak pojď dál." Vešla dovnitř.

Počkat, zarazila se a dobře si ho dobře prohlédla. Co je to s ním?

Měl na sobě blankytně modrou košili upnutou až ke krku, světle hnědé keprové kalhoty a polobotky. Panebože, úplně normální polobotky!

Žádná černá, nic stylového. Vypadal jako "mladý, zdravý, úspěšný" byznysmen z Upper East Side.

Rozhlédla se po bytě. Nemohla pochopit, jak člověk, který se obléká do černé kůže a štíhlými prsty elegantně poklepává na plechovky s pivem, může mít v bytě bílý nábytek od Conrana, na zdech vylepené plakáty s rokenrolovými hvězdami a navrch ještě kovovou sošku racka.

Měděný racek, no to mě podrž...

"Moment, musím něco zkontrolovat."

Zmizel v kuchyni. Ať už vařil cokoli, úžasně to vonělo. Žádná z Runiných kamarádek neuměla vykouzlit tak lahodnou vůni. Natožpak ona sama.

Prohlížela si knihovnu. Většinou technické příručky o věcech, které pro ni byly španělská vesnice. Skripta z univerzity. Štosty New York Times a Atlantic Monthly.

Richard se vrátil z kuchyně. Zůstal stát s pažemi zkříženými na prsou. "Tak."

"Hm. Tak." Chvilí vůbec nevěděla, co říct. Pak vyhrkla: "Napadlo mě, že bych tě po večeři mohla vytáhnout na projížďku. Objevila jsem báječné místo. Jedno vrakoviště v Queensu. Znáš se s majitelem, pustí nás dovnitř. Je to tam fakt úžasný, vypadá to jako hřbitov dinosaurů. Mužem si vylézt na některý vrak - není to tam tak špinavý jako na normální skládce - a koukat se, jak nad městem zapadá slunce. Je to neskutečně krásný. Prostě hypervrakoviště... No dobře, Richarde, tak to vyklop. Řekni mi, co jsem zvorala."

"No, víš..."

"Ahoj," ozval se ode dveří ženský hlas.

Rune se ohlédla a uviděla, jak do bytu vchází vysoká dlouhovlasá blondýna. Na sobě měla šedý proužkovaný kostým a na nohou černé lodičky. Obdařila Rune přátelským pohledem, došla k Richardovi a objala ho.

"Rune, to je Karen."

"Ehm, těší mě," vysoukala ze sebe Rune. Pak se obrátila k Richardovi: "Co ten tvůj vzkaz? Ohledně večere?"

Karen vědoucně povytáhla dokonale vytvarovaná obočí, vyndala z papírové tašky láhev vína a taktně zmizela v kuchyni.

"Ale to přece mělo být ve čtvrtek," řekl Richard mírně.

"Tak moment. Ve vzkazu stálo zítra. A bylo na něm včerejší datum."

Pokřčil rameny. "Řekl jsem tomu klukovi, co mi to zvedl - Frankie něco -, jasně jsem mu řekl ve čtvrtek."

Rune pokývala hlavou. "A on si myslel, že čtvrtek je dneska. Čert vem heavy metal! Úplně mu vygumoval mozek. Sakra, sakra, sakra."

Hej, dobrá vílo! Hej! Mávní kouzelnou hůlkou a dostaň mě odtud!

"Zdržíš se? Dáš si s námi víno?"

To by teda byla nádhěra, pomyslela si. Všichni tři sedíme u stolu, ucucáváme víno a Richard hoří netrpělivostí, kdy už vypadnu, aby mohl vyzkoušet ty svoje tantra nesmysly na žirafu Karen.

"Ne, radši půjdu."

"Tak jo. Doprovodím tě k výtahu."

Že se mi to snaží rozmluvit, jen co je pravda...

"Počkej, aspoň ti dám, co jsem pro tebe sehnal," vzpomněl si Richard.

"To překvápko?"

"Jo. Snad ho oceníš."

"Jak jste se vlastně s Richardem seznámili, Rune?" zavolala Karen z kuchyně.

Ale. Prostě mě onehdy večer sbalil a od ty doby se mě snaží dostat do postele.

"Potkali jsme se ve videopůjčovně. Občas si povídáme o filmech."

"Já filmy miluju," prohlásila Karen. "Někdy bysme si mohli všichni tři vyrazit do kina."

"Hm."

Z ložnice se vynořil Richard. V ruce držel bílou obálku.

Tohle že má být můj dárek?

"Hned jsem zpátky," zavolal na Karen.

"Ta omáčka je děsně dobrá," křikla z kuchyně. Vykoukla ze dveří.

"Jsem ráda, že jsme se seznámily. Je, ty náušnice jsou krásný!"

Cestou k výtahu Richard vysvětlil: "Karen je moje kamarádka. Pracujeme spolu."

To spolupracují při psaní románu? nešlo Rune do hlavy.

Teprve když minuli čtvrtý sousední dveře, Richard pokračoval: "Je mi jasný, že to zní divně, ale fakt jsme jenom kamarádi."

"Ale my dva spolu chodíme, víd? Ty a já?"

"Jasně že spolu chodíme. Ale to přece neznamená, že spolu musíme být v jednom kuse. Můžeme mít i další kamarády."

"No jistě. To se rozumí."

"Fajn."

Já toho Frankieho Greeka uškrťm...

Richard zmáčkl tlačítko, aby přivolal výtah.

To je mi najednou spěchu...

"Jo, tumáš," podal jí obálku.

Rune ji otevřela. Uvnitř byla přihláška ke studiu na Vyšší odborné škole na Páté avenue.

To je snad vtip. Musí to být vtip.

"Jeden můj kamarád tam pracuje na studijním," vysvětloval Richard. "Dozvěděl jsem se od něj, že právě otvírají nový studijní obor. Management maloobchodu. Ani se nemusíš pachtit za diplomem. Dostaneš certifikát."

Rune byla znechucená do hloubi duše. "Rozhodl ses, že se mi postaráš o kariéru?"

"Rune, jsi hrozně chytrá, kreativní, přímo kypíš energií... Trápí mě, že promarnuješ život."

Ohromeně zírala na papír ve své ruce.

Richard pokračoval: "Mohla by ses ve videopůjčovně vypracovat výš. Stát se manažerkou. A pak by sis třeba mohla otevřít vlastní obchod. Nebo dokonce obchodní řetězec. Než se naděješ, mohla bys stoupat po kariérním žebříčku raketovou rychlostí."

Hořce se zasmála. "Jenže... jenže to bych nebyla já, Richarde. Já na kariéru kašlu. Už jsem pracovala v tom bistru, co

jsem ti o něm vykládala, v opravně kol, v lahůdkářství, v krámě s botama. Prodávala jsem na ulici bižuterii, dělala poskoka v redakci časopisu, prodávala v Macy's pánskou kolínskou a vypomáhala ve filmové laboratoři. A to tu žiju jenom pár let. Než umřu, chci toho stihnout ještě mnohem víc. Nehodlám zasvětit život tomu, aby ze mě byla manažerka videopůjčovny. Ani ničemu jinému."

"Copak ty to nechceš někam dotáhnout?"

Měla pocit, že ji zradil. Bylo to ještě horší, než kdyby ho načapala v posteli s Karen, kde za pár minut stejně nejspíš skončí.

Když se nedočkal odpovědi, dodal: "Měla bys o tom popřemýšlet."

"Občas mě napadne, že bych měla jít studovat," připustila Rune. "Chodit na práva nebo na ekonomku jako moje sestra. Nebo někam jinam. Udělat si titul. Ale víš, co se pak pokaždé stane? Vetře se mi neodbytná představa. Vidím sama sebe za deset let, na nějakém večírku. Někdo se mě ptá, co dělám. A já - a právě to mě děsí - mu mám co odpovědět." Usmála se.

"A co mu odpovídáš?"

Nic nepochopil. "Tohle byla pointa. Na odpovědi nesejde; děsivé je, že bych vůbec nějakou měla. Mohla bych říct: „Jsem právnička, účetní, dělám támhleto nebo něco tuhleto.“ Pie - taková jsem já. Celá se vměstnám do dvou, tří slov. Z toho mě mrazí."

"Proč tak zoufale utíkáš před skutečností?"

"Neutíkám. Můj život skutečný je, jenom se liší od skutečnosti, jak ji vnímáš ty."

"Ne, není skutečný," odbyl ji drsně. "Vezmi si třeba tu hru, co ji hraješ..."

"Jakou hru?"

"Honbu za pokladem."

"Co je na tom špatného?"

"Copak nechápeš, že zabili člověka? Dochází ti, že pro Roberta Kellyho to žádná hra nebyla? Že by sis to mohla odskákat? Nebo třeba někdo z tvých kamarádů? Dochází ti to vůbec?"

"Všechno dobře dopadne. Chce to jenom věřit..."

Nedořekla, protože ji vztekle popadl za ramena a odvedl k oknu na konci chodby. Ukázal ven. Dole se klikatily silnice a koleje a kolem se válelo zrezivělé harampádí, obrovské turbíny a kusy železa. Opodál stála mezi loužemi zažloutlé stojaté vody malá továrna. Všude bláto. Špína.

"Co je to?" zeptal se Richard.

Rune nechápavě zavrtěla hlavou.

"Co je to?" naléhal.

"Jak to myslíš?" Hlas jí přeskočil.

"Je to fabrika, Rune. Je tam marast a svinstvo. Lidi tam choděj makat, aby si vydělali na živobytí, platěj daně, dávaj peníze na charitu a kupujou dětem tenisky. Z těch dětí vyrostou právníci nebo učitelé nebo muzikanti anebo půjdou pracovat do nějaký jiný fabriky. To je všecko. Není to žádná vesmírná loď ani hrad ani brána do jinýho světa. Je to prachobyčejná fabrika."

Rune zarytě mlčela.

"Mám tě fakt rád, Rune. Ale chodit s tebou je jako žít v nějakým filmu."

Popotáhla. Dole pod nimi svištěla auta. "Co je na filmech špatnýho? Mám je ráda."

"Nic. Pokud nezapomínáš, že mají do skutečnosti daleko. Časem přijdeš na to, že nejsem žádný rytíř a že sice možná existovaly peníze ze starý bankovní loupeže - i když je to podle mě naprostá blbost -, ale že už je dávno někdo utratil, ukradl, nebo se ztratily a ty je nikdy nenajdeš. Marníš život v pitomý videopůjčovně, necháváš se unášet výplodama fantazie a čekáš na něco, ani pořádně nevíš na co."

"Já ti na tu tvoji skutečnost kašlu," odsekla a utřela si nos.

"S pohádkama si v životě nevystačíš."

"Říkala jsem ti přece, že ne všechny končí dobře!"

"Ale i když dopadnou špatně, Rune, tak prostě zaklapneš knížku, zastrčíš ji zpátky do knihovny a život jde dál. Nejsou skutečné. Prostě nejsou. A jestli se budeš dál chovat, jako by byly, šeredně si to odskáčeš. Nebo někdo z lidí kolem tebe."

"Jak to, že se zrovna ty vydáváš za odborníka přes realitu? Vždyť píšeš romány."

Povzdechl si a odvrátil se. "Nepíšu. Chtěl jsem na tebe udělat dojem. Dokonce romány ani nečtu. Píšu firmám doprovodný texty k audiovizuálním materiálům. „Dobrý den, zdraví vás John Jones, váš provozní manažer, vítejte na prodejním veletrhu 1988...“ Je to nezáživný. Je to nuda. Ale musím z něčeho platit účty."

"Ale vždyť... vždyť jsi jako já. Kluby, tancování, mystéria..., máme rádi totéž."

"To je jenom póza, Rune. Tak to bere každý, kdo takhle žije. Až na tebe. To tvoje podivínství je k nevydržení. Jsi lehkomyšlná, nezodpovědná, nestíháš vlaky a autobusy, chodíš pozdě na schůzky."

Vždyť ty..."

"Když jeden vlak ujede, vždycky jede další," skočila mu do řeči.

Otřela si oči a zjistila, že si rozmazala řasenku. Sakra. Určitě vypadám k politování... Tiše mu vyčetla: "Lhals mi."

Přijel výtah. Vysmekla se Richardovi a nastoupila.

"Rune..."

Stáli necelý metr od sebe, ona ve výtahu, on venku. Zdálo se, že uběhla celá věčnost, než se konečně začaly zavírat dveře. Jak se štěrbina pomalu zmenšovala, přemýšlela Rune o tom, že Diarmuid ani žádný jiný rytíř by ji nenechal takhle odejít. Roztáhl by dveře, vecpal se dovnitř, stiskl ji v náručí.

Řekl by jí, že ty vzájemné rozdílnosti nějak překonají.

Ale Richard se prostě jen otočil a odcházel chodbou pryč.

"Když jeden vlak ujede, vždycky jede další," zašeptala si pro sebe Rune. Dveře se zavřely.

"To tě nevlastní sestry nechávají chodit v cárech? Ne ne ne, zlatíčko, tak to by nešlo. Copak bys v těchhle hadrech mohla být na plese ta nejkrásnější? Uvidíme, co s tím svedu. Ano, to by mělo být ono..." Zavřela oči a třikrát mávla kouzelnou hůlkou. Zničehonic, jako by spadly z nebe, se objevily šaty z hedvábí a krajky, vyšíváné zlatou a stříbrnou nití. "A taky střevíčky...", odříkávala Rune z paměti cestou přes University Place. Zastavila se, zmuchlala přihlášku na vyšší odbornou školu do kuličky a mrskla s ní do odpadkového koše.

Dokonalá trefa.

Podívala se na sebe do zrcadla ve výloze obchodu s parukami.

Rtěnka byla v pořádku a zdravíčko na tvářích taky vydrželo. Díky, Stephanie. I oči by vypadaly dobře - tedy nebyt rozmazané řasenky, která Rune proměnila v mývala.

Lokla si piva z plechovky schované v papírovém pytlíku - byla to už její třetí. V lahůdkářství o kus zpátky si koupila celé balení po šesti, ale než obešla pár bloků, bůhvíjak se jí podařilo dvě plechovky upustit.

Minuli ji milenci vedoucí se za ruce.

Rune na ně proti své vůli civěla. Nevšimli si toho. Byli po uši zamilovaní.

"Ale ne," řekla dobrá víla Popelce, „zapomněla jsem na vozky. K čemu by ti bylo, že jsem proměnila dýni v kočár, kdyby ho neměl kdo řídit? Aha, myši..."

Rune se znovu podívala do zrcadla, pročísla si vlasy a o krok poodstoupila, aby si prohlédla výsledek.

Vůbec nevypadám jako Popelka, pomyslela si. Vypadám jako zakrslá poběhlíce.

Ramena jí sklesla. Zašátrala v kabele, vylovila papírový kapesníček, sedřela si z tváře zbytky líčidel a učesala se.

Sundala si náušnice, které se tak líbily basketbalové šampionce Karen, a mrskla jimi do kabely.

Co dělá špatně? Proč o ni muži nemají hlubší zájem?

Lámala si tím hlavu.

Nejsem vysoká a blondátá, to je fakt.

Nejsem krásná. Ale taky nejsem ošklivá jako půlnoc.

Třeba jsem lesbička.

Zamyslela se nad tím.

Nedalo se to vyloučit. A hodně by se tím vysvětlovalo. Třeba proč ji chlapi balí, ale jakživo ji žádný nepožádá o ruku - asi dokážou vycítit její odlišnou orientaci. (Ne že by se nutně chtěla vdávat, ale prahla po možnosti prohlásit: "Nechám si to projít hlavou.") Taky je možné, že prostě jen není ten typ, na který chlapi letí.

Třeba to má člověk od přírody, třeba v tom mají prsty bohové. Můžeš být malá a rozkošná, tak trochu jako Audrey Hepburnová, ale ani to nestačí, aby se do tebe muži - opravdoví muži, kavalíři jako Cary Grant, potulní rytíři - zamilovali. Bohové si na tebe prostě zasedli.

Stručně řečeno: kdyby chtěli, abys získala někoho jako Richard, udělali by tě o deset čísel vyšší, nejmén devadesát přes prsa a nechali by ti narůst blond vlasy.

Ale ta homosexualita přece jen stojí za zamyšlení. Dokázala by se s ní vyrovnat? Těžko, ale možná jí nic jiného nezbude. Před některými skutečnostmi člověk neuteče.

Když na tu myšlenku přistoupila, ulevilo se jí. Rázem se vysvětlilo, proč se zdráhá s někým hned vyspat - nejspíš se jí sex s muži ve skutečnosti přičí. A pokud ji Richard pokaždé nažhavil jako elektrický drát, pak to bylo nejspíš tím, co si uvědomila už dřív - že Richard má v sobě cosi ženského. Jasně, to dává smysl.

Bude těžké přiznat se mámě. Možná by se měla nechat ostříhat na ježka.

Možná by se měla stát jeptiškou.

Možná by měla spáchat sebevraždu.

Na rohu English Street nezahnula k metru, aby ji odvezlo domů, ale místo toho vykročila opačným směrem, zpátky k videopůjčovně.

Věděla, co teď potřebuje jako sůl.

Půjčit si film. Třeba Stalo se jedné noci. Když už mám brečet, tak: proč si k tomu nepustit nějaký doják? Chce to zmrzlinu, pivo a film.

Touhle kombinací se nedá nic zkazit.

Co takhle Jih proti Severu?

A co takhle Lesbickou lásku?

Za deset minut už vcházela do dveří Washington Square Video.

Za pultem seděl Frankie Greek a tvářil se jako hromádka neštěstí.

Dobře mu tak, pomyslela si Rune. S tím vzkazem od Richarda to totálně podělal... Chystala se mu to vytmavit. Ale když ho viděla, jak si nervózně pohrává s dálkovým ovládáním od videa, došlo jí, že ho trápí něco jiného. Byl sice nervózní, ale ne kvůli ní.

"Ahoj, Rune."

"Co se děje, Frankie? Je sestra v pořádku?"

"Jo, vede se jí dobře," odpověděl jako automat. "Narodilo se jí děcko."

"Já vím. To už jsi nám říkal. Tak co se děje?" Neodpovídal.

"Jak se máš? Doufám, že dobře. Doufám, že krásně."

Odkdy nadějný rocker mluví jako příručka o vybraném chování? Tady vážně něco nehraje.

"Co je s tebou?"

"Nic, Rune. Dneska večer je docela chladno." Připomínalo to nepovedenou komickou scénku z televizní show Saturday Night Live.

"Chladno? Co to sakra..."

"Rune?" ozval se za ní hluboký mužský hlas.

Otočila se. Aha, to je ten federální maršál. Dixon, vybavila si jméno.

"Dobrý den," pozdravil ji.

"Zdravím, maršále Dixone."

Rozesmál se. "Teď jste promluvila jako šerif v nějakém běčkovém westernu. Říkejte mi Phillipe."

Podívala se zpátky na Frankieho, který byl bledší než čerstvě napadaný sníh.

"Ukázal mi odznak," vymáčkl ze sebe.

"Přišel tě zavít za to, žeš popletl ten telefonní vzkaz," zavrčela Rune.

"Cože?"

"Ale nic."

"Jak se máte?" zeptal se Dixon s úsměvem. Pak se zamračil a zadíval se jí na tvář. "Tady máte takovou malinkatou...", ukázal.

Rune utrhl papírový ručník a otřela si šmouhu od řasenky.

"Už je to dobrý," řekl Dixon. "Dneska vám to děsně sluší."

"Fakt?"

Přejížděl ji očima a Rune zase pocítila elektrický výboj. Ne tak silný, jako když byla s Richardem, ale stejně...

"Nikdy jsem nebral žádný drogy," ozval se Frankie Greek.

Dixon se po něm udiveně ohlédl.

"Některý muzikanti je berou. Teda aspoň jsem to slyšel. Ale já ne. Ve svých písničkách o drogách občas zpívám, to je fakt. Jenže to je přece normálka. Jinak se od nich držím dál."

"To je chvályhodné."

Rune Frankieho zpražila podrážděným pohledem a zeptala se maršála: "Zjistili jste v tom případě něco nového?"

"Ani ťuk." Pak si zřejmě pomyslel, že by si měl hlídat, jak mluví, a opravil se: "Ne. Ve vyšetřování smrti Edelmanové jsme nijak nepokročili." Pokrčil rameny. "Žádné otisky prstů na místě činu. Žádní svědci. Nevšimla jste si v poslední době něčeho podezřelého? Nesledoval vás třeba někdo?"

"Ne."

Dixon pokýval hlavou. Zabloudil pohledem k hromádce vrácených kazet.

Jednu zvedl. Pak ji zase odložil.

"Tak," řekl.

Za jediný večer si vyslechla dvakrát slovo "tak" od dvou různých mužů. Ráda by věděla, co má tohle druhé znamenat.

"Mohl bych si s vámi promluvit?" zeptal se Dixon a pokynul jí k přední části obchodu.

"Jistě."

Zůstali stát u výlohy, vedle protivného lepenkového Michaela J. Foxe.

"Myslím, že by vás mohlo zajímat, že jsem se mrknul na ten případ, co jste mi o něm vykládala. Na to přepadení Union Bank."

"Fakt?"

Přikývl a dodal: "Nic jsem nezjistil. Formálně ten případ ještě není uzavřený, ale od padesátých let se jím nikdo nezabýval. Napořád zůstávají otevřené jenom případy vražd. Pokoušel jsem se najít příslušnou složku, ale zdá se, že ji před deseti, dvaceti lety vyhodili."

"Napadlo mě, jestli to třeba nevyšetřujete vy."

"Tu loupež? Já?" Dixon se rozesmál. Líbilo se jí, jak se směje.

Pomyslela si, že Richarda pořád obestírá jakási tajemnost, že člověk nikdy neví, co se děje pod vnější slupkou, a jeho úsměvu se nedá tak úplně věřit. Zato Dixonův působil naprosto upřímně.

Sundal si čepici baseballku, chlapeckým gestem si prohrábl vlasy a pak si ji zase nasadil.

Rune dodala: "Prostě mi připadalo jako zvláštní shoda okolností, že se vyptáváte na pana Kellyho a tak vůbec."

"Bankovní loupeže vyšetřuje FBI, ne maršálové. Zabýváme se tím jen z toho důvodu, že vrah použil náboje, jaké často používají profesionální zabijáci. Takové věci ověřujeme."

"Teflonové náboje," přitakala Rune.

"Odkud to víte?"

"Od policie. Ale jestli vás ta loupež nezajímá, proč jste si ten případ vyhledával?"

Pokrčil rameny a odvrátil se. "Sám nevím. Měl jsem dojem, že vám připadá důležitý."

Zase jí projelo mírné vzrušení. Žádná elektrická rána jako s Richardem, ale vzrušení to bylo. Kromě toho Richard, o kterém si myslela, že je do něj zamilovaná, ji právě zepsul za její způsob života, že by od ní pes kůrku chleba nevzal, zatímco tenhle skoro neznámý chlap vynakládá takové úsilí, jen aby jí pomohl uspět v její výpravě za dobrodružstvím. Červená slepička...

Vrhla po něm koketně upejpavý pohled, který odkoukala od Scarlett O'Harové. "To jste sem přišel jen kvůli tomuhle? Abyste mi pověděl o padesát let starém případě?"

Vyhnul se jejím očím. "Zastavil jsem se u vás, ale nebyla jste doma, tak jsem zavolał sem a bylo mi řečeno, že sem občas zajdete i mimo pracovní dobu a povídáte si se zákazníky o filmech." Odříkal to, jako by to měl předem nacvičené. Jako stydlivý kluk, který se z paměti naučil větičku, kterou chce pozvat dívku na rande. Rozpačitě.

Zkřížil paže na hrudi.

"Tak jste zkusil štěstí?"

"Přesně tak." Po chvíli dodal: "A vsadím se, že byste ráda věděla proč."

"Jo," odvětila. "To bych ráda."

"No..." Polkl. Jak může někdo, kdo nosí tak obrovskou pistoli, být tolik nervózní? "No," soukal ze sebe, "asi abych vás pozval na večeři. Jestli se vám nechce, tak na to rovnou zapomeňte, ale..."

"Rune!" zavolal Frankie. "Telefon!"

"Počkejte moment," řekla Rune Dixonovi a důrazně dodala: "Nikam nechodte."

"Jasně, jasně. Nikam nejdu."

Zvedla sluchátko. Volala Amanda LeClercová. "Rune, říkala jsem si, že vám musím dát vědět," vychrlila ze sebe a rozrušení ještě zvýraznilo její přízvuk. "Je tu dcera Victora Symingtona. Zrovinka teď. Nechcete si s ní popovídat?"

Rune zalétla pohledem k Dixonovi, který si prohlížel videokazety v regálech. Když uviděl úsek s pornofilmy, zrozpačitěl a rychle se odvrátil.

Myšlenky jí uháněly jako o závod - co mám dělat?

Pozvání na rande versus dobrodružná výprava.

Tohle je strašně nefér.

"Rune!" naléhala Amanda. "Nevím, jak dlouho se tu zdrží."

Rune se podívala na Dixona.

Pak na brooklynské Zlaté stránky.

Do háje!

"Hned jsem tam," vyhrkla do telefonu.

18

"Už se vám to narodilo?"

Rune se odvrátila od zvonků tak hustě počmáraných graffiti, že mezi nimi Amandin ne a ne najít, a překvapeným pohledem utkvěla na neméně překvapené tváři mladíka, který ji přede dvěma dny pouštěl do budovy - v době, kdy byla v nejvyšším stupni těhotenství.

Teď jí znovu otevřel a Rune vešla dovnitř.

"Ano, díky za optání," odpověděla. "Courtney Madonna Brittany. Tři kila padesát."

"Gratuluju." Chtě nechtě jí civěl na břicho. "Ehm, už jste v pořádku?"

"Úplně," ujistila ho Rune. "Jenom jsem si pro něco vyběhla a zapomněla jsem si doma klíče."

"Kde máte holčičku?" zeptal se.

Když už lhát, tak sebejistě. "Nahore. Kouká se na televizi."

"Kouká se na televizi?"

"No, je s tátou a ten se kouká. Oba si potrpí na sitcomy... Ve kterém čísle bydlí Amanda LeClercová?"

"Ta z prvního patra?"

"Jo."

"Jestli se nepletu, tak v 1F."

"Jasně." Vyrazila po schodech a brala je po dvou.

"Heleďte, neměla byste se šetřit?"

"Babské řeči," zavolala na něj vesele.

Když procházela chodbou v prvním patře, všimla si, že proražené dveře pana Kellyho někdo vyspravil kusem překližky. Taky na nich visel masivní zámek. A byly přelepeny novou policejní páskou. Minula je a šla dál.

Bylo pro ni těžké odmítnout Phillipa Dixona (ten na rozdíl od Richarda neměl sebemenší problém ani se slovem "rande", ani s představou rande jako takového).

"Takže někdy jindy?" ujišťoval se.

"Na to vemte jed. Máte rád vrakoviště?" zeptala se, ještě než vyšla z videopůjčovny.

Ani na vteřinu nezaváhal. "Jsem do nich blázen."

Teď Rune zaťukala na Amandiny dveře a zevnitř se ozvalo: "Kdo je to?"

"To jsem já, Rune."

Dveře se otevřely. "Dobřej den. Je nahore. Přemluvila jsem ji, aby na vás počkala. Cukala se, ale nakonec jsem ji přesvědčila."

"Má nějaké zprávy o otci?"

"To netuším. Neptala jsem se. Jenom jsem jí řekla, že ho sháníte a že je to důležitý."

"V jakém čísle že to bydlí?"

"Dvě Bé."

Rune si vzpomněla, že Symington má byt přesně nad panem Kellym.

Vyšla po schodech. V poschodí, kde bydleli Amanda a pan Kelly, to bylo cítit cibulí, o patro výš slaninou. Na chodbě se zastavila.

Dveře do bytu 2B byly pootevřené.

Rune pomalu pokračovala v chůzi; nejprve zahlédla lem sukně, pak štíhlé nohy ve tmavých punčochách. Byly sebejistě přehozené jedna přes druhou. Rune užuž chtěla zaklepat, ale pak dveře prostě otevřela dokořán. Žena usazená na posteli k ní vzhledla od štůsku dopisů, kterými se probírala.

Měla vysoké lící kosti, obličej se jí leskl make-upem, vlasy prokvetlé šedivými nitkami měla nastříkané silnou vrstvou laku. Vypadá jako moje máma, blesklo Rune hlavou. Odhadovala, že ženě může být něco přes čtyřicet. Měla na sobě kostkovaný kostým a kouřila dlouhou tmavohnědou cigaretu. Změřila si Rune a řekla:

"Ta paní zezdola tvrdila, že prý se někdo shání po mém otci. To myslela vás?"

"Ano."

Žena se pomalu odvrátila a zamáčkla cigaretu v popelníku. Slabounce to zasyčelo. Sjela Rune pohledem od hlavy k patě.

"Pane jo, vybírá si čím dál mladší a mladší."

"Prosím?"

"Kolik vám je?"

"Dvacet. Proč? Jenom jsem se vás chtěla zeptat na pár..."

"Co vám nasliboval? Auto? To dělal často. Rozdával auta napravo nalevo. Porsche, mercedesy, cadillaky. Teda spíš o tom mluvil. Pak se pokaždé vyskytly problémy s dealerem. Nebo s registrací. Nebo s něčím podobným."

"Auta? Já vůbec..."

"A tak se musely spokojit s penězi. Ale tak už to v životě chodí, ne? Nasliboval jim hory dole a nakonec jim dál pár stovek."

"O čem to mluvíte?" nechápala Rune.

Žena si ji dál zpytavě prohlížela. Zastavila se pohledem u pruho vaných ponožek a neforemných červených bot a chápavě pokývala hlavou. "Promiňte, vy jste si asi o tolik říkat nemohla. Kolik jste si účtovala? Za jednu noc?"

"Vy mě máte za prostitutku?"

"Otec jim říkal přítelkyně. Jednu si dokonce přivedl v Den díkůvzdání na večeři. Ke mně domů! Do Westchesteru."

Jmenovala se Lynda, s tvrdým y. Umíte si tu frašku představit? Byl u toho můj manžel a děti."

"Vůbec vašeho otce neznám."

Žena se zamračila a zjevně zvažovala, jestli má Rune věřit. "Možná došlo k nedorozumění."

"Taky mám ten pocit."

"Vy nejste..."

"Ne," prohlásila Rune. "Nejsem."

Žena se mdle zasmála. "Tak to se omlouvám..." Podala Rune ruku. "Já jsem Emily Richterová."

"Rune." Neochotně nabízenou pravici potřásla.

"To je vaše křestní jméno?"

"I příjmení."

"Jste herečka?"

"Občas."

"Takže vy se s mým otcem vážně neznáte, Rune?"

"Ne."

"A nepřišla jste kvůli penězům?"

Jak se to vezme, pomyslela si Rune. Zavrtěla hlavou.

Emily se zeptala: "Tak proč jste se mnou chtěla mluvit?"

"Nevíte, kam se poděl?"

"To se právě snažím zjistit. Prostě se vypařil."

"Já vím."

Emily se pátravě dívala Rune do očí. Měla pronikavý pohled a Rune to nevydržela a odvrátila se. Emily podotkla:

"Mám pocit, že dokonce víte proč."

"Možná."

"Proč tedy?"

"Myslím, že se stal svědkem vraždy."

"Toho pána, co ho zabili tady v domě?" zeptala se Emily. "Slyšela jsem o tom. Stalo se to o patro níž, vídíte?"

"Ano."

"A podle vás to táta viděl?"

Rune popošla o kus dál do bytu a posadila se na lacinou jídelní židli. Rozhlédla se kolem. Vypadalo to tu úplně jinak než u pana Kellyho. Zpočátku netušila proč, ale pak jí svítl. Byt připomínal hotelový pokoj - vypadal, jako by ho majitel zařídil celý naráz, jako by jedním telefonátem do obchodního domu objednal sakumprásk všechno, od nábytku přes koberce až po obrazy. Všude samé světlé dřevo, lesklý kov, laminát. Všechno sladěné. A tak trochu provinční. Co mi to jen připomíná? Panebože, Richardův byt...

Emily si zapálila další cigaretu.

Rune nakoukla do kuchyně. Uviděla takové množství jídla, že by vystačilo na dlouhé obléhání. Jako v mámině špajzu, pomyslela si.

Pytlíky mouky, krabice rozinek a ovesných vloček, sušenky. Konzervy s pestrými nálepkami - lančmít, paštiky, Campbellova polévka.

Až na to, že tady všechno vypadalo čerstvě nakoupené. Stejně jako nábytek.

Emily promluvila o něco přívětivějším tónem: "Nechtěla jsem se vás dotknout. Tím, co jsem předtím povídala. Otec je od matčiny smrti..., no řekněme, že je poněkud citově nevyrovnaný. Vystřídal zástupy mladičkových milenek. Ještěže aspoň počkal, dokud matka nezemřela, než se vrátil do pubertálních let." Potřásla hlavou.

"Svědék vraždy... Možná mu hrozí nebezpečí." Ruka s cigaretou se jí zarazila na půl cesty ke rtům, pak ji nechala

klesnout.

"Doufám, že ne," uklidňovala ji Rune. "Teda aspoň o ničem takovém nevím. Po té vraždě se tu moc dlouho nezdržel."

"Co se vlastně stalo?"

Rune jí pověděla o smrti Roberta Kellyho.

"Proč si myslíte, že otec něco viděl?"

"Potom, co pana Kellyho zabili, jsem se sem pro něco vrátila. Byla jsem v tom bytě o patro níž..."

"Odkud jste vlastně toho pana Kellyho znala?"

"Chodil k nám do obchodu. Skamarádili jsme se. No nic, prostě jsem zahlédla vašeho otce. A on mě uviděl v tom bytě. Vyděsil se. To mi bylo divné - že se mě někdo může bát." Zasmála se. "Usuzuju, že se to seběhlo asi takhle: Ten den, kdy zabili pana Kellyho, váš otec okouněl na požárním schodišti. Uviděl pachatele po vraždě vycházet z bytu. Možná si ho stačil prohlédnout."

Emily pokývala hlavou. "Ale proč by prchal, když uviděl vás?"

"Nemám ponětí. Možná mě neviděl dost dobře a myslel si, že se vrátil vrah, aby za sebou zametl stopy nebo tak něco."

Emily upírala pohled na napodobeninu orientálního koberce.

"Policie mi nevolala," vzhledla, "takže soudím, že jste jim o něm neřekla."

"Ne."

"A proč ne?"

Rune bloudila pohledem kolem. "Protože nemám policajty zrovna v lásce."

Emily si ji chvíli zpytavě prohlížela. Pak si rýpla: "Ale to není jediný důvod, že ne? Je v tom něco víc."

Rune se odvrátila. Snažila se tvářit chladnokrevně a sebejistě, ale moc jí to nešlo.

"Mám o tátu strach," řekla Emily. "Bývá to s ním k nevydržení, ale stejně ho mám ráda. Chci ho najít. A jak se zdá, vy taky. Tak proč mi nechcete nic povědět?"

Rune se kupodivu podařilo nasadit dospělý výraz. Obdařila Emily spikleneckým úsměvem ve stylu "mezi námi děvčaty". "Mám pocit, že vy mi taky neříkáte všechno."

Žena zaváhala. Potáhla z cigarety, odvrátila se a vydechla oblak hustého dýmu. "Možná ne."

"Něco za něco..."

Emily se neubránila úsměvu. "Tak dobře, chcete slyšet pravdu?"

Rozhlédla se kolem. "Ještě nikdy jsem tu nebyla. Teď je to úplně poprvé. Vlastně jsem už celý rok nebyla nikde, kde zrovna bydlel... To zní, jako bych byla pěkná potvora, vidíte?"

Rune na to nic neřekla. Emily si povzdechla. Najednou vypadala mnohem míň protřele než dosud. "Pohádali jsme se. Loni v létě. A ne málo."

Na okamžik se rozhostilo ticho.

Pak se Emily na Rune usmála. Tedy spíš křečovitě povytáhla koutky. Snažila se tvářit bezstarostně, ale úsměv jí z tváře samovolně vyprchal. "Utekl z domova. Hloupě, co?"

"Váš táta utekl z domova? No to mě teda podrž."

Emily se zeptala: "Máte ještě rodiče?"

"Mámu. Žije v Ohio. Táta mi před několika lety umřel."

"Vycházeli jste spolu, když jste u nich bydlela?"

"Bylo to v pohodě. Máma je perfektní. A táta... Byla jsem tak trochu jeho mazánek. Teda ještěže to neslyší moje sestra! Byl fakt bezvadnej."

Emily se na ni dívala s hlavou nakloněnou ke straně. "Tak to máte štěstí. My jsme se s tátou pořád hádali. Odjakživa. I když jsem dospívala. Ať jsem začala chodit s kýmkoli, tátovi se nelíbil. Jeden nebyl z dobré rodiny, druhý málo vydělával, tenhle byl žid, ten zase katolík... Snažila jsem se bránit, ale byl to můj otec, takže pro mě představoval autoritu. Jenže pak jsem dospěla, a když před pár roky umřela máma, stalo se něco zvláštního. Najednou se role obrátily. Děckem se stal on. Odešel do důchodu a neměl moc peněz. Já se vdala za obchodníka a zbohatla jsem. Neměl kde bydlet, tak jsme ho vzali k nám. Ale všechno jsem zvorala. Zčistajasna jsem to byla já, kdo měl převahu a mohl si diktovat. Bylo to úplně opačně, než když jsem žila doma." Hlas se jí třásl. "Vymklo se mi to z rukou. Loni v létě jsme se pohádali a já mu vmetla do tváře pěkné ohavnosti. Nemyslela jsem to vážně, fakt ne. Dokonce to ani nebyla pravda. Čekala jsem, že mi táta oplátí stejnou mincí, anebo že si to nebude brát k srdci. Jenže to dopadlo jinak. Sbalil si svých pět švestek a vypařil se."

Zmlkla. Rozechvělými prsty žmolala cigaretu. "Od té doby se ho snažím najít. Nějaký čas bydlel po různých ubytovnách, pak v jednom hotelu v Queensu. Potom si pronajal byt ve West Village. Ani nevím, kdy se přestěhoval sem. Obvolávala jsem všechny jeho známé, doktory, lidi, se kterými dřív pracoval, a snažila se ho najít. Nakonec se smílovala sestřička u jeho doktora a dala mi tuhle adresu."

Emily si uhlazovala sukni. Byla dlouhá, z drahého hedvábí. Nedala se popsat jinak než jako prudce elegantní.

"Teď se mi zase ztratil," povzdechla si.

"Zkoušela jste mu zavolat a omluvit se?"

"Pokusila jsem se o to před pár měsíci. Ale praštil mi telefonem."

"Třeba se to časem samo spraví. Třeba se uklidní. Ještě přece není tak starý, ne? Šedesátník."

Emily znovu sklopila oči ke koberci. "Jenže je nemocný. Už mu ze života moc nezbývá. Proto se ta sestřička nechala obměkčit a prozradila mi jeho adresu. Má rakovinu. Neléčitelnou."

Rune si Symingtona vybavila. Teď už chápala, proč měl tak popelavý obličej, proč se tolik potil.

Ať se neopovažuje umřít, než ho stačím najít a zeptat se na pana Kellyho a ty ukradené peníze, blesklo jí hlavou. Cítila se za takovou myšlenku provinile. Ale nemohla si pomoci.

"A teď mi prozradte, co mi tajíte vy." Emily se vrátil do tváře světažný výraz. "Něco za něco."

"Nejsem si jistá, jestli je pouhý svědek," řekla Rune.

"Co tím chcete říct?"

"No dobře, když na tom trváte, myslím si, že váš otec je možná vrah."

19

"Nesmysl."

Rune vysvětlovala: "Podle mě pan Kelly přišel k penězům a váš táta se to dozvěděl. Ukradl mu je a pana Kellyho zabil."

Emily kroutila hlavou. "To nepřipadá v úvahu. Táta by neublížil ani kuřeti."

Rune si znovu vybavila Symingtonův obličej - ten jeho vyděšený výraz. "Tak se možná s někým spojil a tu vraždu spáchal jeho společník."

Emily znovu začala vrtět hlavou. Ale pak se zarazila.

"Co se děje?" zeptala se Rune. "Povězte mi to."

"Táta by nikoho nezabil. To vím na sto procent."

"Ale...? Něco vás napadlo, vidím to na vás. Jen mluvte dál."

Pěkně dospělácká promluva, pomyslela si. Jako vystřižená z filmu s Cary Grantem. Podobná těm, které snad miliónkrát pronášela Audrey Hepburnová.

"Víte," spustila Emily zvolna, "když jsme s tátou naposled mluvili, zeptala jsem se ho, jestli nepotřebuje peníze, a on na to - byl bez sebe vzteky -, že brzo bude mít tolik peněz, že se mi o tom ani nesnilo, a ode mě s Hankem už si nevezme ani umrněnej šesták."

"Fakt to řekl?" zeptala se Rune dychtivě.

Emily přisvědčila.

"Musíme ho najít," prohlásila Rune.

"Udáte ho na policii?" chtěla vědět Emily.

Rune se ji užuž chystala ujistit, že ne, ale pak se zarazila.

Lže se jenom těm, kdo nad tebou mají navrch.

"Nevím. Třeba pana Kellyho nezabil. Chci si s ním nejdřív promluvit. Jenže kam se poděl? Jak ho najdeme?"

"Kdybych to věděla, tak bych tu teď neseděla," povzdechla si Emily.

"Objevila jste něco?" Rune kývla hlavou směrem k dopisům, kterými se Emily probírala.

"Vůbec nic. Většinou jsou to jen informace pro nájemníky. Jediné, co by mohlo posloužit jako vodítko, je adresa jeho banky. Zavolala jsem tam, jestli nevědí, kde bydlí, ale odmítli se se mnou bavit."

Rune si vzpomněla na film, který před pár lety viděla. Kdo jen to v něm hrál? De Niro? Harvey Keitel? Tomu herci - hrál soukromé očko - se podařilo vypáčit z banky informace, které potřeboval.

Možná to byl Sean Connery.

"Podívejte, copak to nechápete... Ten člověk umírá! Proboha, dejte mi tu adresu. Tohle je číslo jeho účtu."

"Nemůžu, pane. Bylo by to proti předpisům."

"K čertu s předpisy! Tady jde o život!"

"Znáte číslo jeho účtu?" obrátila se k Emily. "Ne?"

"Ne."

"Ale pobočku víte?"

"To ano."

"Snad to bude stačit."

"Pochybuju, že by vám něco řekli."

"To byste se divila. Když chci, umím být děsně přesvědčivá."

Rune si otírala oči a přitom přemýšlela, jak by to asi sehrála Stephanie, jediná opravdová herečka, kterou znala.

"Omlouvám se. Ale je to opravdu strašně důležité."

Mladík naproti ní byl viceprezidentem banky, ale s řídkým knírkem a hladoučkými tvářemi vypadal tak mladě, že by ho tipovala spíš na brigádníka u McDonalda.

Bylo půl desáté ráno a banka zrovna otevřela. V hale bylo pusto prázdno.

Zdalo se, že viceprezident je z té mladé slečny, která před ním sedí v křesílku a topí se v slzách, dost nesvůj. Chvilí bezmocně bloudil pohledem po věcech na stole a teprve pak zase zvedl oči k Rune.

"Říkáte, že mu nechodí výpisy? Vůbec?"

"Ne. Hrozně se zlobí. Dědeček je strašně vznětlivý. Jsem přesvědčená, že právě to mu přivodilo mrtvici. Je děsný... jak se to říká?"

"Puntíkář?" nadhodil mladík. "Pedant?"

"To je ono. Když zjistil, že mu nechodí výpisy, div nedostal hysterický záchvat."

"Jaké má číslo účtu?"

Rune šátrala v kabele. Minutu. Dvě. Halou obloženou vyleštěným bílým mramorem se linula nevтіravá hudba. Rune zírala do útroby kabely.

"Nemůžu ho najít. Ale beztak bychom ho nejspíš nepřečetli. Snažil se mi ho napsat, jenže moc nevládne pravou rukou. Stydí se za to a já ho nechtěla zbytečně rozčilovat."

"Bez čísla účtu nemůžu..."

"Byl ve tváři rudý jako rak a oči mu lezly z důlků. Myslela jsem, že to s ním snad sekne a..."

"Jak že se jmenuje?" skočil jí muž do řeči, aby ji zarazil. Nedomrlý knírek mu nervózně pošukával. Naklonil se k počítači.

"Vic Symington. Teda Victor."

Vyťukal to na klávesnici. Zamračil se. Pak mu prsty začaly poletovat po klávesách. Přečetl si informace na obrazovce a znovu se zamračil.

"To nechápu. Chcete říct, že si váš dědeček přeje, abychom mu ještě jednou vytiskli konečný výpis?"

"Konečný? Říkám vám, že se přestěhoval a výpisy mu na novou adresu nechodí. Co tam máte uvedeno jako novou adresu?"

"Vyskytl se nám tu problém, slečno." Viceprezident, co vypadal spíš na prodavače hamburgerů, vzhlédl.

Rune polil ledový pot, žaludek se jí stáhl. Zpackala to. Ten chlap teď nejspíš zmáčkl takové to skryté tlačítko, kterým se přivolává ostraža. Sakra.

"Problém?" zopakovala po něm.

"Ten účet především někdo zrušil. Jestli si váš dědeček myslí, že má u téhle banky ještě pořád peníze, tak je někde něco špatně."

"Jak by se sem asi dostal, aby ten účet zrušil? Vždyť se sám nedovede ani najíst."

"Nevyřizoval to osobně. U výběru mám poznámku, že peníze byly vyzvednuty a účet zrušen na základě plné moci."

"Máma! To snad ne!" Rune se chytila za hlavu. "Odjakživa tvrdila, že dědečka oškube. Jak mu to jen mohla udělat?"

Zase začala pošťukávat a předstírala, že si otírá slzy. "Povězte mi to! Musíte! Byla to máma? Musím to vědět."

"Je mi líto, slečno, ale je proti předpisům poskytovat informace o klientech bez jejich písemného svolení."

Tohle znělo povědomě. Vzpomněla si na film.

Předklonila se. "K čertu s předpisy! Tady jde o život!"

"O život?" zeptal se viceprezident nevzrušeně a rozvalil se v křesílku. "Jak to?"

"No..." (V tom filmu s De Nirem nebo Keitem nebo Connerym bankovní úředník rovnou kapituloval.)

"Jak to?" zopakoval muž. Neznělo to podezřívavě. Prostě ho to jen zajímalo.

"Je po mrtvici. Jestli ho máma obrala o všechny úspory..., mohlo by ho to zabít. Dostane další záchvat mrtvice nebo infarkt. Hrozně se o něj bojím."

Mladík si povzdychl. Knírek se mu zase zatřepetal. Ještě jednou vzdychl. Pak se podíval na monitor.

"Ten účet rušil pan Ralph Stein. Je to právník..."

"Díkybohu!" zajásala Rune. "Ten pracuje pro dědečka. S-t-i-n-e, že je to tak?"

"S-t-e-i-n."

"No jasně. Říkáme mu strýček Ralph. Je to zlatíčko." Rune vstala. "Má kancelář tady na Manhattanu, vidíte?"

"V budově Citicorp."

"To je on."

Viceprezident, který už zase závrtným tempem ťukal do kláves, se zeptal: "Váš dědeček si myslí, že tu ještě pořád má účet?"

Rune už kráčela k východu. "Chudák. To víte, je to s ním horší než s děckem."

Muž si opřel prsty o sebe. Měl je tlusté a Rune napadlo, že určitě nechává na všem, čeho se dotkne, zřetelné mastné otisky jako nějaký zločinecký packal. Za nehty měl špinu.

Seděli v prostorné žlutě vymalované kanceláři přeplněné krabicemi a uprášenými právníckými knihami. U upatlaného okna stála uschlá kytky v květináči. Na zdi visely vedle hodin diplomy ze škol, o kterých slyšela poprvé v životě.

Byly dvě odpoledne - tak dlouho Rune trvalo, než vystopovala právního zástupce Steina. Ve čtyři měla být v práci, ale do té doby zbývala ještě spousta času. Klídek, poručila si.

Právník si ji chladně měřil. Nezúčastněný, to bylo slovo, které se při pohledu na něj vnucovalo. Zdálo se, že je ten typ, co se snaží na člověku najít slabé místo, a když ho najde, dá to najevo, aniž by bylo třeba použít slov.

Oblek mu byl těsný, z rukávů vykukovaly manžetové knoflíčky s monogramem. Buřtovité prsty si opíral o sebe.

"Odkud Victora znáte?" Promluvil klidně a nevzrušeně, což ji překvapilo, protože si představovala, že právníci zásadně kladou otázky příkře, pohrdavě a útočně.

Polkla a zčistajasna si uvědomila, že se nemůže vydávat za Symingtonovu vnučku. Stein možná sepisoval Symingtonovi poslední vůli, takže zná všechny jeho příbuzné až do pátého kolene. Pak si vzpomněla, za koho ji zpočátku považovala Emily. Usmála se a řekla: "Jsem jeho přítelkyně." Poslední slovo náležitě zdůraznila.

Přikývl. Nezúčastněně. "Odkud?"

"Bydleli jsme vedle sebe v East Village. Občas jsem k němu zašla na návštěvu."

"Aha. A jak jste se dozvěděla o mně?"

"Jednou se o vás zmínil. Pěl na vás samou chválu."

"Takže jste k němu chodila na návštěvu." Právník si ji změřil od hlavy k patě a ve tváři se mu kmitl chlípný výraz.

"Jednou týdně. Někdy i dvakrát. Na to, kolik mu bylo, byl obdivuhodně... měl spoustu energie. Můžete mi říct, kde ho najdu?" zeptala se Rune.

"Ne."

Znovu polkla a vztekala se sama na sebe, že má z toho muže tak nahnáno. Chovat se dospěle dalo občas fušku.

Odkašlala si a napřímila se. "Proč ne?"

Právník pokrčil rameny. "Je to důvěrná informace o klientovi. Co mu chcete?"

"Odjel strašně narychlo. Jenom jsem si s ním chtěla popovídat, to je všechno, a už jsem to nestihla. Jeden den ještě bydlel na Desáté a příští už byl ten tam."

"Kolik je vám?"

"Není to čirou náhodou trestné, ptát se někoho na věk?"

"Já vás nechci na základě věku diskriminovat. Jenom chci vědět, kolik vám je."

"Dvacet," řekla Rune. "A kolik vám?"

"Předpokládám, že si s ním nechcete jenom popovídat. Že ne? Domnívám se, že ve vašem vztahu, nebo jak to chcete nazývat, nešlo o povídání. Takže..."

"Pět stovek," vyhrkla. "Dluží mi pět stovek."

"Za jedinou noc?" Stein si ji znovu kriticky přeměřil.

"Za hodinu," prohlásila Rune.

"Za hodinu," zopakoval.

"Jsem dobrá."

"Tak moc zas ne," opáčil právník. "Jeden můj klient zaplatil za dvě hodiny čtyři tisíce."

Čtyři tisíce? Co spolu probíhala prováděli? Vzpomněla si na největší trhák Washington Square Video - Slečnu Q a Dům bolesti.

Tenhle svět je skrznskrz prohnitý.

Právník se jí svým nezúčastněným hlasem optal: "Pokud vám těch pět set dolarů dám, zapomenete, že pan Symington existuje? Zapomenete, že narychlo odjel? Zapomenete na všechno, co se ho týká?"

"Ne," odpověděla Rune stroze.

Právník zamžikal. Tohle nečekal.

Znovu nasadila protřelý výraz. "Ale za dva tisíce ano."

To mu doslova vzalo dech, a dokonce se neubrnil úsměvu. Pochopitelně nezúčastněnému, ale úsměv to přece jen byl.

"Patnáct set," nabídl.

"Beru." Už si s ním chtěla plácnout, ale pak jí došlo, že se to asi v takovýchhle situacích nedělá.

Přitáhla si k sobě psací podložku. "Kam vám mám poslat šek?"

"Sem." Rune k němu natáhla ruku dlaní vzhůru.

Znovu se usmál. Tentokrát už ne tak nezúčastněně, ale spíš podrážděně. Zjevně čekal, že bude hloupoučká a vystrašená. A ona se mu místo toho dívá zpřímá do očí a tváří se zkušeně a sebevědomě.

Konečně vstal. "Minutku strpení. Předpokládám, že chcete šek splatný v hotovosti."

"Ano."

Bez dalších řečí zamířil ke dveřím a cestou si zapínal sako. Byl pryč déle, než čekala - myslela si, že prostě jenom pověří sekretářku, aby šek vypsala, ale on ne, zdržel se celých pět minut.

Což Rune víc než bohatě stačilo k tomu, aby se předklonila a v otočném adresáři našla Symingtonovu vizitku. Vedle několika přeškrtnutých adres byla vepsána nová.

Brooklyn. Teď bydlel v Brooklynu. Několikrát si adresu v duchu přeříkala. Zavřela oči. Zkusila, jestli si ji pamatuje. Pak zase otočila adresář tak, jak byl původně.

Opřela v křesílku, zadívala se na zeď a napadlo ji, jestli se diplomy mají dávat do nějakých speciálních rámečků. Richard - pan "studuj a veď produktivní život" - na svých ohavných běžových stěnách žádné pitomé diplomy neměl.

Vsadila by se, že maršál Phillip Dixon na vysokou nechodil.

A očividně mu to vůbec nechybělo. Než stačila roztočit fantazii na plné obrátky a pustit se do vymýšlení jeho složitého životního příběhu - začala by tím, jak mu zastřelili partnera a ten mu zemřel v náručí -, vrátil se právník Stein.

Nesl obálku a arch papíru. Oboje jí podal. Letmo přelétla dokument očima, ale hemžil se slovy jako pročež, kompenzace a zřící se, a tak to po prvním odstavci vzdala.

"V tomhle dokumentu potvrzujete, že jste převzala peníze. Souhlasíte s tím, že pokud byste dohodu porušila, můžeme vás zažalovat a žádat zpět celou částku plus náklady na soudní při, platy právních zástupců a..."

Rune zírala na šek.

"...náhrady případných škod."

Cokoli.

Podepsala lejtstro a zastrčila si šek do kabely.

"Takže pan Symington neexistuje, rozumíte?"

"Kdože?"

20

"Jak dopadlo rande?" vyzvíдалa Stephanie.

"S Richardem?"

"S kým jiným?"

Rune se na chvilku zamyslela. Pak se zeptala: "Vidělas někdy Radana?"

Stály za pultem ve Washington Square Video.

"Myslíš nějakou jeho sochu?"

Cože? Nejdřív Stallonova poezie a teď tohle. "Ne, myslím toho létajícího dinosaura, co zaútočil na Tokio. Nebo možná na New York. Prostě na nějaký město. Ten film z padesátých let."

"Tak ten jsem propásla."

"Přesně tak dopadlo moje rande. Byla to katastrofa. Kdyby se to aspoň dalo přirovnat ke katastrofickému filmu od

Spielberga! Ale byla to ubohá béčková katastrofa."

Pověděla Stephanie o Karen.

"A sakra. To je blbý, že je v tom jiná ženská. S těma to bývá těžký."

To je život...

"Tumáš." Rune sáhla do kabely a podala Stephanie oranžové náušnice.

"Ne," bránila se Stephanie. "Nech si je."

"Kdepak. S výkřiky módy jsem skoncovala. Hele, udělala bys pro mě něco?"

"A co?"

"Potřebuju si zajet do Brooklynu. Zaskočila bys tady za mě?"

"No jo. Ale nebude Tony prskat?"

"Řekni mu... Já nevím. Prostě mu navykládej, že jsem někam musela. Třeba že jsem šla navštívit Frankieho sestru do nemocnice."

"Už ji pustili domů. I s děckem."

"No, tak že jsem ji šla navštívit domů."

"Tony tam zavolá a ověří si to."

Rune si povzddechla. "Máš pravdu. Prostě si něco vycucej z prstu. Je mi jedno co."

"Proč jedeš do Brooklynu?"

"Kvůli těm penězům. Mám stopu."

"Snad nemyslíš prachy ukradený z ty banky?"

"Myslím. A nezapomínej na pohádku o červené slepičce."

Stephanie se usmála. "S výpovědí radši ještě chvílku počkám."

"Radši jo." Rune si hodila přes rameno leopardí kabelu a zamířila ke dveřím. "Ale neztrácej naději. Jsem čím dál blíž."

Za deset minut už byla na cestě do Brooklynu. Hledala Victora Symingtona.

Cestující v metru byli zticha nebo mluvili jen tlumeně. Jakási žena si pro sebe cosi mumlala. Chlapec s dívkou si vedle sebe na sedadle vezli převrácený úlovek, novou televizi. Na krabici převázané silným motouzem byla ještě přilepená účtenka z obchodu Crazy Eddie's.

Opodál stál Hispánc a nepřítomně civěl na plánek metra; zdálo se, že je mu ukradené, kam vlastně jede. Skoro všichni ve vagónu zalitým zelenkavým světlem vypadali sklesle a zachmuřeně. Vlak zastavil v poslední stanici na Manhattanu, odkud měl pokračovat dolů pod East River.

Rune už zase nebyla ve své kůži.

Opouští Jiný svět, opouští své teritorium.

Těsně předtím, než se dveře zavřely, prkenně nastoupil do metra ještě jeden muž. Byl běloch, ale plet' měl opálenou do hnědožluta.

Rune nedovedla odhadnout, kolik mu může být. Ve vagónu bylo poloprázdno, ale on si sedl přímo naproti ní. Oblečení měl uprášené.

Vracel se domů po těžké celodenní práci, nejspíš na stavbě, utahaný, úplně vysátý. Byl hrozně vyhublý a Rune vrtalo hlavou, jestli není nemocný. V mžiku usnul. Rune od něj nedokázala odtrhnout oči.

Hlava se mu kynácela dopředu dozadu, ze strany na stranu. Nevidoucí pohled upíral přímo na Rune.

Pomyslela si: Vypadá jako smrtka.

Zamrazilo ji až do morku kostí. Smrtka, Hádes, jezdec z Apokalypsy. Temný anděl, který přilétl do nemocničního pokoje pro jejího otce. Duch, který ovinul své přízračné paže kolem pana Kellyho a přidržel ho v tom zatuchlém křesle, aby do něj vrah mohl napálit ty příšerné kulky.

Světla zablikala, jak vlak přejížděl na jinou kolej. Zpomalil a zastavil ve stanici. Pak se dal zase do pohybu. O pět minut později zabrzdil v další stanici. Dveře se s lomozem otevřely. Muže to probudilo. Oči se mu rozléty a zíraly přímo na Rune. Zachvěla se a přimáčkla se k opěradlu, ale nedokázala se odvrátit. Muž vyhlédl z okénka a překotně vstal.

"Sakra, přejel jsem. Přejel jsem."

Vystoupil.

Rune se za ním dívala, jak se šourá po nástupišti, ještě když se metro rozjelo, a díky tomu si všimla, že ji někdo sleduje.

Jak se vlak vzdaloval ze stanice a ona klouzala očima doprava, utkvěla pohledem ve vagónu za sebou. A tam ho spatřila - statného mladíka, italský typ.

Zamžikala a snažila se rozpomenout, odkud je jí povědomý. Někoho hodně podobného už někde viděla. Ale kde?

Domá? Ne, v East Village, u domu pana Kellyho...

Seděl u protějšího vchodu ten den, kdy se k panu Kellymu vloupala.

Ano, to je ono! A taky ho pak zahlédla vcházet do bistra poblíž Washington Square Video.

Říkala mu Frajer a měl tehdy na sobě pracovní kombinézu. Seděl na schodech, pokuřoval a četl si Post.

Ale je to vážně on?

Rozhodně je mu podobný. Ale ruku do ohně by za to nedala.

Dneska na sobě žádný overal neměl.

Nedíval se jejím směrem, zdálo se, že o ní vůbec neví. Byl zcela pohroužen do knížky nebo časopisu, který si četl.

Ne, určitě to není on.

Začínám být paranoidní. Vyděsil mě ten chlap se žlutýma očima, Smrták, a teď z toho trpím stihomamem.

Takový je zkrátka život ve městě šilenců, ve městě tmavých hřmotících podzemek, patnácti tisíc násilných úmrtí ročně, tisíců policejních detektivů s očima u sebe. Federálních maršálů, kteří rádi flirtují.

Blázním. To je všechno.

Anebo taky ne - vždyť jde o milion dolarů.

Vždyť došlo k vraždě.

Takže možná neblázním.

Světla zhasla, jak vlak zase přejížděl na jinou kolej. Rune vyskočila, srdce až v krku. Připravovala se na útěk, protože čekala, že se Frajer procpe dvěma mezi vagóny a půjde ji uškrtit.

Ale když se světla zase rozsvítila, muž byl ten tam, nejspíš se tísnil u dveří spolu s ostatními, kteří se chystali na příští stanici vystoupit.

Tak vidíš, že jenom blbneš.

Sedla si a zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Když cestující vystoupili, Frajer už ve vagónu nebyl.

O dvě zastávky dál, na Bay Ridge, Rune opatrně vyklouzla z vlaku a rozhlédla se. Po Frajerovi nikde ani stopy. Protáhla se turniketem a vyšla ven na ulici.

Rozhlédla se na obě strany, aby se zorientovala.

A vtom ho spatřila. Vycházel z metra druhým východem, o půl bloku dál. Taky se rozhlížel - hledal ji.

Ježíšikriste... Vážně mě sleduje.

Odvrátila se a snažila se zachovat klid. Nesmí se dozvědět, že o něm víš. Neurvale se prodíral davy chodců arazil si cestu jejím směrem.

Rune se snažila nedat najevo nervozitu; kráčela ulicí, předstírala, že si prohlíží výklady, ale ve skutečnosti doufala, že ve skleněné tabuli zahlédne odraz příjezdějícího taxíku. Frajer byl čím dál blíž.

Asi do někoho vrazil, protože zaslechla chlapáckou výměnu: "Di do prdele." - "Di si tam sám." Každou chvíli se za ní rozběhne. Každou chvíli vytasí pistoli a zastřelí ji těmi teflonovými náboji.

Pak ve výloze butiků konečně zahlédla, jak se ulicí blíží jasně žlutý taxík. Otočila se jako na obrtlíku, prosmýkla se kolem těhotné ženy a prudce otevřela dvířka, ještě než stačil řidič zastavit.

"Co to krucinál provádíte?" vykřikl se silným blízkovýchodním přízvukem.

"Jedte!"

Taxikář vrtěl hlavou. "Ne, ne, ne..." Ukázal na zhasnuté světýlko na střeše svého žlutého chevroletu, které hlásalo, že už má po práci.

"Jedte!" křičela Rune. "Jedte, jedte!"

Všimla si, že se Frajer zastavil, že je zaskočený, neví, co dělat.

Chvilí zůstal bezradně stát s cigaretou v prstech a potom k nim pomalu zamířil. Asi se bál, aby scéna u taxíku neupoutala policajty.

Pak ale zřejmě usoudil, že na tom nesejde, a rozběhl se.

"Prosím!" žadonila Rune. "Je to jenom pár bloků!" Udalá řidiči adresu na Fort Hamilton Parkway.

"Ne, ne."

"Dvacet dolarů."

"Dvacet? Ne, kdepak."

Ohlédla se. Frajer už byl jen kousek od nich, ruku zastrčenou pod bundou. "Třicet. Prosím, prosím, prosím!"

Rozmýšlel se. "No tak dobře, třicet беру."

"Jedte, jedte!" křičela Rune.

"Kam ten spěch?" podivil se.

"Kruci, dám vám čtyřicet dolarů! Jenom už proboha jedte!"

"Čtyřicet?" Řidič dupl na plyn, auto vystřelilo od chodníku a Frajera zaclonil oblak modrobílého dýmu.

Rune se schoulila na zadním sedadle, potaženém umatlanou koženkou.

"Sakra," šeptala si pro sebe hořce, zatímco se jí srdeční tep pomalu vracel do normálu. Otírala si zpoceně dlaně.

Kdo to je? Že by Symingtonův komplic? Asi jo. Vsadila by se, že právě on zabil pana Kellyho. Pistolník, jak říkali policajti ve filmu Manhattan je můj život gangsterovi, který samopalem odpráskl Roye před hotelem na Páté avenú.

Z výrazu v jeho tmavých očích poznala, že ji chtěl zabít taky.

Není načase obrátit se na policii? dumala. Neměla bych zavolat Manellimu? Nebo Phillipu Dixonovi? Bylo by to rozumné. Jediná rozumná věc, kterou v tuhle chvíli můžu udělat.

Jenže co ten milion dolarů... Myslela na Amandu. A na svoje vlastní nezdary. A na to, jak by Richardovi a Karen vytřela zrak, kdyby se před nimi blýskla v dlouhatánské limuzíně.

Žádná policie, rozhodla se. Zatím ještě ne.

Po pár minutách taxík zastavil před jednopatrovým řadovým domkem se světlezelenou omítkou.

"Dělá to čtyřicet dolarů," prohlásil řidič. "Na spropitné se můžete vykašlat."

Zůstala stát na chodníku, cloněná zakrslými keřky, a prohlížela si dům, ve kterém podle právníkova adresáře momentálně bydlel Victor Symington. Na předním trávníku stál na drátěné noze růžový laminátový plamenák. U schodů se povalovala krocketová pálka a uschlý vánoční věnec. Kovový žokej s černošskými rysy přetřenými nabílo se držel kruhu na uvazování koní.

"Vzhůru do boje," zamumlala si pro sebe Rune. Nesmí ztrácet čas.

Frajer už určitě hledá telefonní budku, aby Symingtona varoval, že se mu ji nepodařilo zarazit a že je na cestě k němu. A brzo se tu sám objeví.

Věřila, že samotného Symingtona zvládne. Ale s jeho parťákem, který byl svalovec a nejspíš taky horká hlava, by si zažila perné chvílky.

Zazvonila. Už měla vymyšleno, co Symingtonovi poví, a byla přesvědčená, že jí to spolkně. Řekne mu, že ví, co s

Frajerem provedli, a že svému právníkovi odevzdala dopis, ve kterém všechno vyličila a uvedla jejich jména. Jestli se jí něco stane, právník odešle ten dopis na policii.

Mělo to jen jednu drobnou chybičku. Symington nebyl doma.

Kruci. S tím nepočítala.

Zabušila na dveře pěstí.

Nic. Zkusila vzít za kliku. Bylo zamčeno.

Rozhlédla se ulicí. Frajer zatím nikde. Seběhla po šedivých schůdcích a zamířila k zadnímu vchodu. Obešla řadu Sněhurčinych sedmi trpaslíků ze sádry rozestavených kolem boku domu a pak prošla brankou v laciném drátěném plotě na zadní dvorek.

Přitiskla obličej ke skleněné tabulce ve dveřích a dlaněmi clonila slunce. Uvnitř bylo tma. Skoro nic neviděla.

Jedna část jejího vnitřního já ji varovala, že Frajer tu může být každou chvíli.

Poslechla však tu druhou, loktem rozbila sklo, sáhla dovnitř a otevřela si. Střepey odhodila na dvorek zarostlý huňatou jasně zelenou trávou. Vešla.

Procházela bytem.

"Tomu říkám minimalismus," zamumlala si pro sebe.

V ložnici postel, prádelník a stojací lampa. V kuchyni stůl a dvě židle. Na lince z tečkovaného umakartu, který připomínal obraz od Jacksona Pollocka, stály dvě skleničky. Několik otřískaných talířů a přístroje. V obýváku jedna skládací židle. Jinak ani nic.

Rune se zastavila přede dveřmi do koupelny. Bylo v nich okénko vykládané barevnými sklíčky.

"Óóó, extra třída," zašeptala Rune.

Pod okénkem se na dveřích skvěla písmena WC. Usoudila, že to asi budou iniciály architekta, který dům navrhl.

Nakoukla do vestavěných skříní - do všech až na jednu v ložnici, na které visel masivní zámek lesknoucí se novotou.

Pod rozvrzanou postelí byly zastrčené dva kožené kufrý. Těžké, odřené. Vytáhla je.

Začínala se v dusném, nevětraném bytě potit, a tak vstala a chtěla otevřít okno. Bylo zatlučené hřebíky. Proč asi? vrtalo jí hlavou.

Vrátila se ke kufrům a jeden otevřela. Oblečení. Staré, s ošoupanými manžetami a límci. Hnědá barva byla vybledlá, bílá zažloutlá.

Zaklapla víko a zastrčila kufr zpátky pod postel. V druhém kufru byly žiletky, starý holicí strojek Gillete s dvojitým ostřím, holicí pěna v tubě připomínající zubní pastu, švýcarský armádní nůž, klíče, kovová krabička s manžetovými knoflíčky, nůžtičky na nehty, zubní kartáček.

Prohrabávala se hloub a hloub.

Až na samém dně objevila ohmatané hnědé desky s chlopněmi, přetažené gumičkou. Byly pořádně těžké. Rozevřela je.

Uvnitř našla dopis, ve kterém Symingtonovi právní kancelář Weismann, Burkow, Stein & Rubin oznamovala, že jeho úspory, asi pětadesát tisíc, byly převedeny na účet na Kajmanských ostrovech. A jednosměrnou letenku do Georgetownu na ostrově Grand Cayman. Letadlo odlétalo pozítří.

K letence byl přiložen cestovní pas. Rune nikdy předtím žádný neviděla. Byl starý, pokecaný, s ožvykanými rohy.

Přetékal spoustou úředně vyhlázejících razítek.

Už se chystala vrátit pas zpátky, když vtom si všimla jména.

Počkat. Kdo je sakra Vincent Spinello?

Do háje! Když ve Steinově kanceláři listovala právníkovým adresářem, samou nervozitou se přehlédla. Uviděla jméno Vincent Spinello a přečetla ho jako Victor Symington. Sakra, úplně to zvorala.

Dokonce tomu chudákovi rozbila dveře!

A všechno nadarmo. Nemohla tomu uvěřit. Podstupovala takové nebezpečí, riskovala život, málem ji odpráskl Frajer.... a všechno Úplně zbytečně.

"Krucinál," ulevila si vztekle.

Ale ne, počkat... Ten dopis.

Znovu ho rozložila. Byl adresovaný Victoru Symingtonovi a poslaný na tuhle adresu. Tak co tu dělá pas nějakého Vincenta Spinella?

Ještě jednou pas rozevřela a prohlédla si malou černobílou fotku.

Nebylo pochyb, byl na ní ten člověk, kterého viděla v domě pana Kellyho. Co je sakra zač?

Zalovila hlouběji v deskách a zjistila, proč jsou tak těžké. Uvnitř bylo cosi zabalené ve starých novinách. Pistole. A ještě kartónová krabička, zeleno-hnědě zíhaná. Ta byla taky těžká. Na boku stál jakýsi nápis, usuzovala, že v němčině. Porozuměla pouze jednomu slovu.

Teflon.

Panebože...

Symington - nebo Spinello - zastřelil Roberta Kellyho. Našli s Frajerem ty peníze z loupeže v Union Bank. Ukradli je a pana Kellyho zabili! A kořist je v té zamčené skříní!

Rune si klekla a zkoumala masivní zámek. Naklonila se blíž, důkladně si ho prohlížela. Zatahala za něj, až zarachotil.

Vtom ztuhla. Někde se otevřely a zavřely dveře.

Bylo to vpředu, nebo vzadu? Neměla ponětí. Ale jedno věděla jistě: je to buď Frajer, nebo Symington. A taky věděla, že oba jí jdou po krku.

Naposledy zalomcovala dveřmi od skříně. Nepohnuly se ani o milimetr.

Zaslechla kroky. Blížily se. Jestli mě najde, zabije mě! Šoupla si desky do kabely a přehodila si ji přes rameno.

Zavrzaly parkety.

Ne, ne...

Měla dojem, že se to ozývá zepředu. Z obývacího, kam z místa, kde stála, nebylo vidět. Snad se jí povede proklouznout zadem ven, aniž by ji spatřil. Bleskově vykoukla do chodby. Nikde nikdo.

Nadechla se a vyřítla se z ložnice.

A srazila se s Victorem Symingtonem.

Vyděšeně zalapal po dechu, ucouvl a z hlavy mu sletěl ohavný klobouk. Reflexivně po ní skočil a praštil ji do břicha, až se zlomila v pase.

"Panebože," zasípala. Vybuchovaly v ní ohňostroje bolesti.

Chtěla vykřiknout, ale nedokázala ze sebe vypravit ani hlásek. Svalila se na podlahu a snažila se popadnout vyražený dech.

Symington, bez sebe vzteky, ji chňapl za vlasy a otočil čelem k sobě. Podřepil na bobek. Ruce mu páchly česnekem a tabákem.

Neurvale ji začal šacovat.

"Patříš k nim?" vyjel. "Co jsi sakra zač?"

Nezmohla se na odpověď.

"Patříš, že jo? Pracuješ pro ně!"

Rozmáchl se pěstí. Rune si instinktivně zvedla ruku před obličej.

"Pro koho?" vymáčkla ze sebe.

"Jak ses..."

Nedořekl. Rune, která ještě pořád lapala po dechu, vzhledla.

Symington zíral ke dveřím. Někdo v nich stál. Že by Frajer? Rune zamžikala a vyškrábala se na kolena.

Ne... Díkybohu... Byla to Symingtonova dcera Emily.

Rune byla tak ráda, že ji vidí, že chvíli trvalo, než se jí v hlavě rozezněly varovné zvony. Jak to tu Emily našla? Copak mě sledovala?

Počkat, tady něco nehraje.

Symington ji pustil a začal couvat.

"Chceš se zeptat, jak jsme tě našli?" promluvila Emily. "Haarte má dobrý informátory."

Heart? podivila se Rune. "Kdo je Heart?" zeptala se.

"Ale ne, on je v tom Haarte?" zašeptal Symington. Bezmocně potřásl hlavou. "Měl jsem to tušit."

"Co se děje?" naléhala Rune.

Symington upíral na Emily prosebný pohled. "Prosím..."

Emily mlčela.

"Pomohlo by, kdybych vám nabídl peníze?" zeptal se. "Hodně peněz?"

"To jsou ty peníze!" vykřikla Rune. "Zabil pana Kellyho a o všechno ho obral!"

Ale Symington ani Emily si jí nevšíмали.

"Můžu něco udělat?" žadonil Symington.

"Ne," řekla Emily.

A vytáhla z kapsy pistoli.

A zastřelila ho.

21

Pád jeho těla Rune zachránil.

Pistole byla malá, ale zásah odhodil Symingtona dozadu a ten narazil do stojací lampy. Lampa se překotila, rozbila okénko v koupelnových dveřích a chodbu zasypala sprška střepů.

Emily uskočila stranou. Rune toho momentu využila a vletěla do ložnice. Ale Emily se bleskurychle vzpamatovala.

Znovu začala pálit a Rune pronásledoval sled příšerných zvuků - výstřely, nárazy kulek do stěn jen centimetry od její hlavy.

Neměla na vybranou - bez ohledu na nevyhnutelnou bolest se vrhla zavřeným oknem ložnice ven.

Rukama si chránila obličej, kolem létaly střepy, utržená roleta.

Překulila se přes povadlé keřky a přistála na trávníku vedle jednoho ze sádrových trpaslíků. Ležela v trávě a ztěžka oddychovala.

Obklopovala ji vůně vlhké hlíny a rostlin. V korunách stromů švitořili ptáci.

A pak svět kolem ní vybuchl. Trpaslíkův obličej se roztrhl v oblaku bílého prachu. Na ulici, asi o patnáct metrů dál, zahlédla Rune muže s brokovnicí. Do tváře mu neviděla, ale bylo jí jasné, že je to Frajer - možná ten Heart, co se o něm zmínil Symington. Anebo Heartův partner. Pracují spolu s Emily... Neměla tušení, co přesně jsou zač ani proč zabili Symingtona, ale s tím si teď nelámala hlavu.

Odkutálela se za keř a vyškrábala se na nohy. S kabelou pevně sevřenou v ruce dosprintovala na zadní dvorek.

Přeskočila řetězový plůtek.

A pak běžela jako o závod.

Za ní se ze Symingtonova dvorku ozval výkřik. A další výstřel z brokovnice. Slyšela, jak jí cosi prosvíštělo nad hlavou. Uhnula do nejbližší uličky a hnala se pryč.

Běžela, dokud se jí nezačaly dělat mžítka před očima. Dokud ji v hrudi nepálilo tak, že už se nebyla s to nadechnout.

Konečně se zastavila a lapala po dechu. Měla pocit, že urazila celé míle. Předklonila se. Myslela, že se pozvrací. Ale jen

párkrát odplivla do trávy, zůstala bez pohnutí a bolest i nevolnost pomalu odezněly.

Oběhla další blok, ale musela zase zastavit, protože ji začalo píchat v boku. Vklouzla na dvorek za domem se zabedněnými okny. Schoulila se do trávy mezi usměvavého kolouška Bambiho a další sadu sedmi trpaslíků, zastrčila si pod hlavu kabelu a rozhodla se, že si na deset, patnáct minut zdřímne.

Když otevřela oči, necelé dva metry od ní hřmotil a odfrkoval obrovský popelářský vůz. Rozednívalo se.

Určitě na ni číhají.

Možná v Midtown Tunnel, možná ve stanici metra. Emily a Frajer.

A kdovíko ještě. Možná kupa dalších. Viděla je všude kolem sebe. Je s velkým J. Procházeli v to průzračné, chladné jarní ráno brooklynskými ulicemi. Otáčeli se po ní, věděli, že je svědkyně. Věděli, že ona i její kamarádi mají na kahánku - že brzy skončí stejně jako Robert Kelly a Victor Symington.

Všichni po ní jdou.

Stopovala, aby se dostala zpátky na Manhattan, zpátky do Jiného světa. Zastavila jí dodávka, kterou řídil Portoričan s divokýma očima a řídkou bradkou. Bez ustání s neuvěřitelnou vervou proklínal ucpané ulice a dorazil k Brooklynskému mostu, kam to v tuhle denní dobu normálně trvalo tři čtvrtě hodiny, za patnáct minut.

Upřímně se omlouval, že ji nemůže dovést až na Manhattan.

Zase se dala do běhu.

Utíkala po dřevěném chodníčku pro pěší přes Brooklynský most zpátky do města, které právě začínalo vstávat. Pod ní svištěla auta, tlumené troubení taxíků jí připomínalo kravské bučení. Zastavila se v půlce mostu, aby si odpočinula, a opřela se o zábradlí. Míjeli ji mladí byznysmeni; k oblekům a kostýmům měli obuté tenisky a jako každé ráno mířili z Brooklyn Heights na Wall Street.

Co sis sakra myslela?

Prý výpravy za dobrodružstvím...

Prý rytíři, čarodějové a princezny...

Kdepak, pomyslela si hořce. Tohle jsou obyvatelé toho tvého kouzelného království - právníci, sekretářky, účetní, poslíčci. Žádné kouzelné království to není; je to jenom obrovské přelidněné město, ve kterém žijí dobří lidé i mizerové. Tím to hasne. Obyčejné město. Obyčejní lidé.

Je to fabrika, Rune. Je tam marast a svinstvo. Lidi tam choděj makat, aby si vydělali na živobytí, platěj daně, dávaj peníze na charitu a kupujou dětem tenisky. Z těch dětí vyrostou právníci nebo učitelé nebo muzikanti anebo půjdou pracovat do nějaký jiný fabriky. To je všecko.

Když přešla přes most, zamířila kolem radnice na sever. Prohlížela si tu nazdobenou pseudogotickou budovu - severní průčelí bylo z laciného kamene, ne z mramoru, protože tehdy nikdo nevěřil, že se město někdy rozroste na sever od Wall Street. Prošla skrz čínskou čtvrt' a SoHo do parku na Washington Square.

Už takhle po ránu kypěl životem. Hotový jarmark. Žongléři, jezdci na jednokolkách, skateboardisté předvádějící krkolomné kousky, děti brnkající na tak laciné kytary, že nevydávaly nic než rytmus.

Posadila se na lavičku. Nevšímala si vytáhlého Senegalce, který prodával falešné rolexky, nevšímala si obtloustlého teenagera, který si prozpěvoval: "Has, has, tráva, tráva, dej si travu..." Ženy ve značkových sportovních soupravách tlačily drahé kočárky s budoucími právníky kolem dealerů drog a zfetovaných vyžilých prostitutek.

Taková byla Greenwich Village.

Rune seděla v parku přes hodinu. V jednu chvíli se v ní zrodilo mírné odhodlání a vstala. Ale vzápětí vyprchalo a ona si zase sedla, zavřela oči a nechala horké sluneční paprsky, aby jí hřály tváře.

Co jsou zač? Emily? A Frajer?

Kam se poděly ty peníze?

Usnula. Probudila se leknutím, když jí škrtl o hlavu plastický létající talíř. Vyděšeně se rozhlížela kolem a snažila se rozpomenout, kde je a jak se sem dostala. Zeptala se kolemjdoucí ženy, kolik je hodin. Poledne. Připadalo jí, že po ní všichni nedůvěřivě pokukují.

Zvedla se a kvapně zamířila skrz bělostnou kamennou miniaturu Vítězného oblouku na sever.

Oba filmy byly staré.

První byla Žlutá stuha s Johnem Waynem v roli kavalery. Tu promítali právě teď. Rune se ani pořádně nepodívala, co má být ten druhý film. Možná Stopaři nebo Červená řeka. Když přišla, Žlutá stuha už běžela. Sedadla ve starém kině na Dvanácté ulici byla tvrdá, jen s tenkou vrstvou výplně pod ošoupaným látkovým čalouněním.

V hledišti sedělo všehovšudy nějakých patnáct lidí, což ji nepřekvapilo - nabitě tu mívali jen v sobotu večer, anebo když se promítal výběr z newyorského festivalu erotických filmů.

Civěla na plátno.

Zнала ten staříčkový western Johna Forda skoro nazpaměť. Už ho viděla šestkrát. Ale dneska měla dojem, že je to jen sled nesouvislých výjevů. Zemité Victor McLaglen, důstojný prosedivělý Wayne, křiklavé nepřirozené barvy čtyřicet let starého filmu Technicolor, krotký humor kavalery v modrých uniformách...

Příběh jí tentokrát nedával smysl. Vnímala jen po sobě jdoucí obrázky mužů a žen, kteří chodili sem a tam po obrovském bílém obdélníku filmového plátna, patnáct metrů před ní. Pronášeli šroubované věty, měli na sobě podivné oblečení, přehrávali. Všechno to bylo předem nacvičené a všechno to byla jedna velká lež.

Narůstal v ní vztek. Vztek na dvojrozměrnost filmu. Na tu faleš, na tu iluzi. Užírala se pocitem zrady. Nejen kvůli Emily Symingtonové, nebo co byla ta ženská vlastně zač, nejen kvůli tomu, co se odehrálo v Brooklynu, ale ještě kvůli něčemu dalšímu, podstatnějšímu.

Kvůli tomu, jak se všechno, v co věřila, obrátilo proti ní.

Zvedla se a opustila kino. Venku si od pouličního prodáváče koupila černé brýle se širokými obroučkami a nasadila si

je. Zahnula za roh a zamířila přes University Place k Washington Square Video.

Tony jí pochopitelně dal padáka.

Nebyl útočný ani vzteklý, jak čekala. Prostě jenom vzhlédl a oznámil jí: "Vynechalas dvě směny a ani jsi nezavolala.

Máš vyhazov. Tentokrát doopravdy."

Ale Rune ho poslouchala jen jedním uchem. Zírala na noviny, které měl rozložené na pultě před sebou.

Titulek hlásal: Svědek v procesu s mafií zavražděn.

To by ji samo o sobě nezaujalo, nebýt fotky - na zrnitém, příliš kontrastním snímku uviděla Symingtonův brooklynský dům, šest přeživších trpaslíků, rozbité okno. Chňapla po novinách.

"Hej," vyštěkl Tony, "mám to rozečtené."

Ale stačilo, aby se podíval na její výraz, a přestal protestovat.

Muž usvědčený z praní peněz pro mafií, který byl zkraje tohoto roku klíčovým svědkem v sérii procesů s bossy organizovaného zločinu, byl včera zastřelen v Brooklynu. Vražedný útok nese známky gangsterského stylu.

Vincent Spinello (70) byl zabit výstřelem do hrudi. Svědkyně, která si nepřála zveřejnit své jméno, oznámila, že z místa činu zahlédla prchat mladou, nakrátko ostříhanou ženu, která je hlavní podezřelou.

Jiný svědek v téže sérii procesů, Arnold Gittleman, byl zavražděn spolu se dvěma federálními maršály minulý měsíc v hotelu v St. Louis.

Rune křečovitě svírala noviny, až je pomačkala. To mluví o mně! zděsila se. Ta mladá, nakrátko ostříhaná žena, to jsem já!

Ta mrcha Emily mě využila! Celou dobu o Symingtonovi věděla a vylákala mě tam, aby to vypadalo, že jsem ho zabila já.

Všude jsem tam nechala otisky prstů, do háje!

Hlavní podezřelá...

Tony jí noviny vyškubl. "Pro výplatu si přijď v pondělí."

"Tony, prosím tě, nutně potřebuju peníze," žadonila. "Nemohl bys mi to dát rovnou?"

"To si piš, že ne."

"Musím vypadnout z města."

"V pondělí," prohlásil neoblomně a zase se pustil do čtení novin.

"Hele, mám šek na patnáct stovek. Dej mi tisícovku a přepíšu ho na tebe."

"To ti tak spolknou, že ty máš nějaký šek. Nekecej."

"Tony! V bance ti za něj vyplatí hotovost. Je od právnické firmy."

"Padej."

Ze skladu vykoul Frankie Greek a oznámil: "Rune, shánělo se po tobě několik lidí. Ten policajt Manelli. A taky ten chlápek od maršálů, Dixon. Jo, a taky Stephanie."

Tony vyštěkl: "Ale ne abys jim volala odtud. Běž si ven do budky."

Stephanie! zděsila se Rune. Jestli mě sledovali, tak vědí i o ní.

Kristepane, vždyť jí taky jde o život!

Oběhla pult a popadla telefonní sluchátko. Tony chtěl užuž něco namítnout, ale pak asi usoudil, že to za tu bitvu nestojí; koneckonců válku vyhrál on. Otočil se na odřeném podpatku a i s novinami odkráčel k druhému pultu.

Na druhém konci linky se konečně ozval Stephaniein unavený hlas.

"Rune! Kdes byla? Pročs včera nepřišla do práce? Tony přímo soptil..."

"Steph, poslouchej," přerušila ji Rune úsečně. "Zabili toho chlapa, co jsem se ho snažila najít, Symingtona, a pokoušejí se to hodit na krk mně."

"Cože?"

"A mě se taky pokusili zabít!"

"Kdo?"

"Já nevím. Pracujou pro mafií nebo tak něco. O tobě možná vědí taky."

"Rune, nevymýšlíš si? Není to zase nějaká tvoje fantazie?"

"Ne! Mluvím vážně."

Několik zákazníků se po ní ohlédlo. Přeběhl jí mráz po zádech.

Zakryla mluvítka rukou a ztlumila hlas. "Podívej se na titulní stránku Postu. Všechno to tam je."

"Musíš zavolat na policii."

"Nemůžu. V tom domě, co Symingtona zabili, jsou všude moje otisky. Jsem hlavní podezřelá."

"Ježíšikriste, Rune. Do čeho ses to namočila?"

"Vracím se do Ohia."

"Kdy? Teď hned?"

"Hned jak schrastím nějaký peníze. Tony mi nechce zaplatit."

"Bídák," rozhořčila se Stephanie. "Chceš půjčit?"

"Můžu ti dát šek na patnáct stovek."

"To myslíš vážně?"

"Jo, je k výplatě v hotovosti. Můžeš si ho nechat. Ale poslouchej, musíš jet se mnou!"

"Jet s tebou?" podívala se Stephanie. "Kam?"

"Do Ohia."

"Nepřipadá v úvahu. Příští týden mám konkurz."

"Stephanie..."

"Donesu ti pár stovek. Vyzvednu je cestou v bankomatu. Kde se sejdem?"
"Co takhle v parku na Union Square? Na jihovýchodní straně, u vchodu do metra."
"Tak jo. Budu tam za půl hodiny." Pak se nejistě zeptala: "Je to tam bezpečné?"
"Skoro jistě."
Odmrla. "Nechci, aby mě zmlátili nebo tak něco. Snadno mi naskáčou modřiny. A to si kvůli tomu konkurzu nemůžu dovolit."
Když Rune vyšla na ulici, zaslechla za sebou mužský hlas.
"Najít tě je vážně fuška."
Vyděšeně se otočila.
O parkovací automat se opíral Richard. Spořádaného mladého muže v sobě uložil k ledu; teď byl zase za hvězdu velkoměsta. Měl na sobě černé džíny a černé tričko, vysoké boty. V uchu zlatý kroužek.
Rune si všimla, že je to klipsa. Vypadal utahaně.
"Libuješ si v anonymitě, jak říkával Franklin Delano Roosevelt," podotkl. "Několikrát jsem ti volal do obchodu. Dělal jsem si o tebe starost."
"Pár dní jsem tu nebyla."
"Včera jsem byl na večíрку. Napadlo mě, jestli bys nechtěla jít taky."
"Proč nepozval tu... jak se jmenuje? Amazonku Cathy."
"Karen." Držel se parkovacího automatu a pomalu se kolem něj otáčel. "S tou si nemusíš dělat hlavu. Byla to naše jediná společná večeře. Nechodíme spolu."
"To je tvoje věc. Mně je to fuk."
"Nechovej se jako sobec."
"Jakýpak sobec, když ti povídám, že je mi u nohy, co s tou Cathy-Karen máš?"
Vtom vyděšeně zalapala po dechu - opodál stál zády k nim podsaditý snědý muž s kudrnatými vlasy.
"Co se děje?" zamračil se Richard, když si všiml jejího polekaného výrazu.
Muž se otočil a prošel kolem nich. Nebyl to Frajer.
Obrátila se zpátky k Richardovi a snažila se na něj zaostřit pohled, ale před očima pořád viděla přihlouplý úsměv sádrového Dřímala nebo Kejchala, jak se výstřelem z brokovnice rozletěl na tisíc kousků.
Ten výstřel byl příšerně hlučný. Zněl spíš jako výbuch bomby.
Richard ji vzal za ramena. "Posloucháš mě, Rune? Co se děje?"
Ucouvla a zúžila oči. "Vykašli se na mě."
"Cože?"
"Drž se ode mě co nejdál. Chceš přijít k úrazu? Jsem jako časovaná bomba. Drž se ode mě co nejdál."
"O čem to mluvíš?" Natáhl se a vzal ji za ruku.
"Ne, ne!" vykřikla. Vyhrkly jí slzy. Zaváhala a pak ho objala. "Jdi pryč! Zapomeň na mě! Zapomeň, žeš mě někdy znal!"
Otočila se a rozeběhla se předlidskou Greenwich Village směrem k Union Square.

Opřená o studené dlaždice čekala před ocelovým vstupem do metra ve stylu art-deco.
Pozorovala jeřáb, monstrum ve tvaru nepovedeného písmene T tyčící se nad obrovským rozestavěným obytným komplexem na Union Square. Je to jenom jeřáb, říkala si. Nic víc. Žádný nástroj bohů ani ohromná kostra kouzelného tvora. Je to prostě jen stavební stroj.
Pomaloučku se pohybuje podle pokynů neviditelného jeřábníka a zvedá ocelové výztuže, aby je zedníci v uprášených džínách a bundách mohli namontovat, kam patří.
K čertu s nadpřirozenem.
Znovu přemýšlela, jestli nezavolat Manellimu nebo Dixonovi.
Ale proč by jí měli věřit? Všechny policejní složky už nejspíš dostaly oběžník s jejím podrobným popisem, stejně jako se to ve filmu Manhattan je můj život stalo policajtoví Royovi, když ukradl ty peníze. Prozíravě se zbavila aspoň jednoho důkazu - když se zastavila doma pro šek, vzpomněla si, že u sebe ještě pořád má Spinellovy desky, a zahodila je do koše. Kdyby je u ní policajti našli, rovnou by ji šoupli za mříže.
Radši odjede z města, opustí Jiný svět, opustí kouzelné království.
Vrátí se domů. Sežene si práci. Dodělá školu.
Však už bylo načase.
Nejvyšší čas dospět. Zapomenout na výpravy za dobrodružstvím.
Uviděla, jak se k ní parkem blíží Stephanie, rezavé vlasy se jí leskly v odpoledním slunci. Zamávaly na sebe. Takové nevíťoučké gesto, pomyslela si Rune, jako by prostě byly dvě kamarádky, které se po práci sešly, aby si spolu zaskočily na drink a zanedávaly si na šéfy, mužské a mámy.
Rozhlédla se, a když nespátřila nikoho podezřelého - tedy nikoho podezřelejšího než týpky, kteří jsou v parku na Union Square k vidění úplně běžně -, připojila se ke Stephanie.
"Co se ti stalo?" Stephanie se zadívala na ranku na Runině čele, kam ji škrábl úlomek skla nebo sádry.
"To nic není."
"Co se vlastně přihodilo?"
Rune jí všechno vyličila.
"Panebože! Musíš jít na policii. Promluv si s nimi. Řekni jim, co se stalo."
"Bezva nápad. Mají důkazy, že jsem byla hned na dvou různých místech činu. Jsem pro ně podezřelá číslo jedna."
"A to si myslíš, že v Ohiou tě nenajdou?"

Rune se pousmála. "Mohli by - kdyby věděli, jak se doopravdy jmenuju. Což nevědí."
Stephanie jí úsměv oplátila. "Aha. Abych nezapomněla, tumáš."
Podala jí ruličku bankovek. "Jsou to asi tři stovky. Bude ti to stačit?"
Rune ji objala. "Nevím, jak ti poděkovat." Dala Stephanie šek.
"Ne, ne, to je moc."
"Vzpomínáš na červenou slepičku? Potřebuju jenom tolik, abych se dostala domů. Zbytek si nech. Tony tě nejspíš vyrazí taky - jenom za to, žeš mi pomáhala."
"Pojď," vybidla ji Stephanie, "pomůžu ti sbalit a doprovodím tě na letiště." Sešly dolů do metra. "Není nebezpečný vracet se k tobě domů?"
"Emily ani Frajer nevědí, kde bydlím. Manelli a ten maršál jo, ale proplížíme se tam přes staveniště. Nikdo nás neuvidí. Mužem..."
Polila ji ledová hrůza. Zajíkla se.
Tři metry od nich se zpoza sloupu vynořil Frajer. V ruce držel černou pistoli.
"Ani hnout," zavrčel na Rune.
S rozrušeným výrazem k ní vykročil. Stephanie si nevšímal, zřejmě vůbec netušil, že k sobě patří.
Rune zkameněla. Ale Stephanie ne.
Bleskurychle se k němu vrhla, což ho naprosto zaskočilo.
Zaječela: "Pomoc, napadl mě!" a vši silou ho praštila dlaní s roztaženými prsty do obličeje.
Hlava se mu zvrátila dozadu, zavrával a narazil zády do zdi. Z nosu se mu řinula krev.
"Do hajzlu!" zařval.
To bude ten kurz sebeobrany...
Stephanie se k němu znovu vrhla, jako by ho chtěla kopnout.
Ale Frajer taky nebyl žádné ořezávkó; věděl si rady. Nepokoušel se s ní prát. Uskočil stranou, kam nedosáhla, otřel si krev z úst a začal zvedat ruku s pistolí.
Vtom ho pod krkem popadla čísi paže.
Jeden cestující, obrovitý černoch, zaslechl Stephaniin výkřik, doběhl k útočníkovi a zezadu mu zaklínal svalnatou paží kolem krku.
Frajer se začal dusit, upustil pistoli, chňapl po mužově ruce a marně se pokoušel vyprostit z jeho sevření.
Zdálo se, že hromotluk se dobře baví. Zvesela k Frajerovi pronesl: "Heleď, ty sráči, koukej nechat dámy na pokoji. Je to jasný?"
Běžely.
Stephanie vepředu.
Určitě patřila k pravidelným návštěvnicím fitcentra - pádila jako závodní chrt. Jestliže je tu Frajer, pak nebude daleko ani Emily, odhadovala Rune. Navíc prodavač žetonů na metro už nepochybně přivolal policii, takže odsud chtěla zmizet, jak nejrychleji to půjde.
Letěla, sotva popadala dech. Ze všech sil se snažila udržet Stephanie v patách.
Oběhly dva bloky a pak se to stalo.
Na křižovatce Třinácté a Broadwaye vyrazil nedočkavý taxík přes křižovatku o vteřinu dřív, než naskočila zelená.
A právě v tu chvíli vyběhla Stephanie na ulici zpoza zaparkovaného nákladáku.
Už nemohla nic dělat...
Stačila se jen překulit přes kapotu, aby neskončila pod koly. Řidič dupl na brzdy, až zakvílely. Střet byl přesto tvrdý. Na předním okénku naskočila bílá pavučina prasklin, jak do něj Stephanie prudce narazila - nejspíš obličejem, pomyslela si Rune zoufale. Stephanie se zhroutila na asfalt v bezvládnou hromádku květované látky, rezavých vlasů a tu a tam prosvítající bílé pleti.
"Ne!" vykřikla Rune.
Ke Stephanie přiběhly dvě ženy a starostlivě se k ní sklonily. Rune si klekla vedle nich. Skoro nevnímala řidičovu litanii: "Vlítla tam na červenou, já za to nemůžu, já za to nemůžu."
Vzala Stephanieinu zkrvavenou hlavu do náručí.
"To bude dobrý," šeptala. "Dostaneš se z toho. Dostaneš se z toho."
Ale Stephanie ji neslyšela.

22

Rune stála u nemocničního okna a civěla ven do parku.
Byl to neudržovaný městský park na První avenue. Samé kamení a bláto, tráva skoro žádná, a navíc většinu balvanů počmárali sprejeři červenými a fialovými klikyháky. Vypadaly, jako by vyhřezly přímo z útrob města, jako obnažené orgány.
Odvrátila se.
Kolem prošel doktor, vůbec si jí nevšímal. Nevšímal si jí tu nikdo - ani doktoři, ani zřízenci, ani sestřičky, ani dobrovolníci na výpomoc.
Už se vzdala naděje, že se v hale objeví laskavý dědeček v bílém plášti, vezme ji kolem ramen a chlácholivě ji ujistí: "O kamarádku se nebojte, bude v pořádku."
Ve filmech to tak chodí.
Jenže filmy jsou podvod.

Ozvěnou se jí vrátila Richardova slova: Nejsou skutečné. Prostě nejsou.

Nikdo se nezastavil, aby jí sdělil, co je nového. Jestli se chce něco dozvědět, bude se muset zeptat sestřiček. Pokolikáté už.

A vyslechne si stejnou odpověď jako už tolikrát předtím.

Zatím nic nového. Dáme vám vědět.

Znovu vyhlédla z okna. Pátrala po Frajerovi. Třeba se tomu hromotlukovi v metru vykroutil a utekl, než dorazila policie.

A sledoval sanitku až sem.

Už mnou zase cloumá paranoia...

Jenže oni po tobě fakt jdou, to žádná utkvělá představa není.

Doufala, že Stephanie praštila Frajera pořádně. Vzpomněla si, jak hodná čarodějnice v jedné pohádkové knížce kohosi nabádala, ať nikdy nepřeje nikomu nic zlého. Přej druhým, cokoli dobrého chceš, ale špatného nikdy nic, povídala čarodějnice. Protože zlé přání je jako vosa pod sklenicí. Jakmile ji vypustíš, nikdy nevíš, koho bodne.

Ale Rune stejně doufala, že Stephanie dala tomu hajzlovi co proto.

Zašla do sesterny.

Starší žena, které se kolem krku jako had ovíjel stetoskop, jí oznámila: "Právě jsme dostaly nové zprávy o vaší kamarádce."

"Jaké? Povídejte!"

"Odvezli ji na další rentgen. Ještě se neprobrála z bezvědomí."

"A to mají být ty vaše zprávy? Že vlastně nic nového nevíte?"

"Myslela jsem si, že by vás to mohlo zajímat. Zpátky na JIP ji přivezou tak za tři čtvrtě hodiny, za hodinu. Podle toho, co zjistí."

Tohle nemá cenu, pomyslela si Rune.

"Vrátím se sem," řekla sestřičce. "Jestli se probere, vyřídíte jí, že jsem za chvíli zpátky."

Prosím, Pane a Isis a Persefono, ať přežije.

Rune stála u East River a dívala se, jak po řece plují vlečné čluny.

A vyhlídkové lodě s turisty. Nákladní loď, tři parníky. Voda byla ohavně hnědá a zapáchala. Po bulváru Franklina Deláno Roosevelta svištěla auta a Rune z toho drásavého zvuku naskakovala husí kůže.

Znělo to, jako když se z rány strhávají obvazy.

Vždyť mi šlo jenom o dobrodružství. To je všechno. Jenom jsem chtěla prožít dobrodružství.

Jako když Artušovi rytíři hledali svatý grál. Nebo Psýché ztraceného milence Eróta. Jako je to v knížkách a ve filmech.

Měla být hrdinka. Měla vypátrat vraha, co zabil pana Kellyho, a najít milion dolarů. Měla zachránit Amandu a žít s Richardem šťastně až do smrti.

Ó všemohoucí Bože, jenž vládneš mocí sejmut z těla smrtelníků veškeré neduhy a strážně, přijdu smiluj se...

Ta slova si během posledního týdne otcova života opakovala tolikrát, že si je bezděky vryla do paměti.

Její táta. Mladý chlap, fešák. V jednom kuse si s Rune a její sestrou hrál, učil je jezdit na kole, četl jim knížky a bral je stejně často do divadla jako na sportovní stadion. Pokaždé si na ně našel čas, povídal si s nimi, naslouchal jejich problémům.

Ne, pohádky nekončí vždycky dobře. Ale vždycky v nich zvítězí spravedlnost. Lidé umírají a přicházejí o bohatství, protože se chovali nečestně, bezohledně nebo hamižně. Ale tátova smrt spravedlivá nebyla.

Nikdy neudělal nic špatného, a přesto umíral v hospicích v Shaker Heights ošklivou a zdlouhovou smrtí.

Pan Kelly si smrt taky nezasloužil.

A Stephanie si nezasloužila, aby ji porazilo auto. A už vůbec si nezaslouží umřít.

Prosím.

Teď už pronášela nahlas: "Shlédni na svou služebnici Stephanie, zažehnej její utrpení a dej, ať se jí vrátí síly."

Pomalů ztišovala hlas do šepotu, až úplně zmlkla.

Civěla na špinavou řeku před sebou. Jeden po druhém si stahovala z předloktí stříbrné náramky a házela je do kalné vody. Mizely pod hladinou zcela nehučně a Rune doufala, že je to dobré znamení - že bohové, kteří shlížejí na tohle překrásné a strašlivé město, její oběť přijali.

Když se dostala k poslednímu náramku, k tomu, který koupila pro Richarda, zarazila se a zadívala se na spojené ruce. Znovu slyšela jeho hlas.

Časem přijdeš na to, že nejsem žádný rytíř a že sice možná existovaly peníze ze starý bankovní loupeže - i když je to podle mě naprostá blbost -, ale že už je dávno někdo utratil, ukradl, nebo se ztratily a ty je nikdy nenajdeš.

Rozhodným pohybem si stáhla náramek z ruky a užuž ho chtěla hodit za ostatními, ale v poslední chvíli si to rozmyslela. Tenhle si nechá.

Aby jí neustále připomínal, že při honbě za dobrodružstvím mohou přátelé a příbuzní přijít k úhoně, ne-li zemřít. Že dobrodružné výpravy dopadají dobře jenom v knížkách a ve filmech.

Marníš život v pitomý videopůjčovně, necháváš se unášet výplodama fantazie a čekáš na něco, ani pořádně nevíš na co.

Navlékla si poslední náramek zpátky na zápěstí a pomalu se vrátila do nemocnice.

Na oddělení mezitím nastoupily sestřičky z další směny. O Stephanie nikdo nic nevěděl. Rune si zakusila pernou chvíli, když sestřička nemohla Stephanie najít v seznamu pacientů, kteří byli z pohotovosti posláni na rentgen.

Roztřásl se jí ruce. Konečně sestřička příslušný záznam našla a sdělila jí, že Stephanie je ještě pořád nahore.

"Jakmile zjistíme něco nového, dám vám vědět," slíbila.

Rune zase došla k oknu a dlouho tam jen tak postávala. Pak uslyšela, že se po ní někdo shání. Ohlédla se a strnula. Doktor byl hrozně mladý a ve tváři měl zarmoucený výraz. Vypadal, jako by přinejmenším týden nespál.

Rune napadlo, jestli už někdy někomu oznamoval, že pacient zemřel.

Zrychlil se jí dech. Křečovitě mačkala náramek.

"Vy jste kamarádka té ženy, co ji porazilo auto?" zeptal se.

Rune přikývla.

"Základní životní funkce nejsou ohroženy."

Rune na něj nechápavě civěla. Doktor jí pohled opětoval a čekal na reakci.

Zkusil to ještě jednou: "Její stav se stabilizoval."

"Já..." Zavrtěla hlavou, protože vůbec nechápala, o čem to mluví.

"Bude v pořádku," řekl doktor.

Rune se rozplakala úlevou.

"Utrpěla otřes mozku," pokračoval doktor. "Ale naštěstí neztratila moc krve. Jsou tu jen velké kontuze..."

"Co jsou kontuze?"

"Modřiny."

"Aha," řekla Rune tiše.

Stephanie se bála modřin kvůli konkurzu...

"Už se probrala?" zeptala se Rune.

"Ne. Ještě to nějakou dobu potrvá."

"Děkuju, pane doktore." Pevně ho objala.

Neochotně to přetrpěl a pak zase zmizel za lítačkami.

Rune poprosila sestřičky o papír a tužku.

Napsala: Steph, odjíždím. Díky za všechno. Nehledej mě, nesnaž se se mnou spojit. Jenom bys kvůli mně zase přišla k úrazu. Ahoj, R.

Podala vzkaz sestřičce. "Prosím vás, dejte jí to, až se probere. A řekněte jí, že mě to hrozně mrzí."

Zase utíkala.

V jednom kuse se ohlížela. Kličkovala mezi popelnicemi, rozházenými odpadky, loužemi. Minula křiklavou pozlacenou Puck Building ve čtvrti SoHo; z Lower East Side k ní zavanul nakyslý pach. Běžela a běžela. Po těle se jí řinul pot, chodidla měla z běhu po tvrdém asfaltu v laciných botách s tenoučkými podrážkami celá obolavělá.

Plíce v jednom ohni.

Když byla necelý blok od místa, kde bydlela, přimáčkla se zády ke zdi a ohlédla se. Nikdo ji nepronásledoval. V zapadlé uličce panoval klid. Opatrně nahlédla do ulice před svým domem. Nikde žádná policejní auta, ani neoznačená. Důvěrně známé stíny, důvěrně známé vyhozené krámy, nepojízdná modrá dodávka, oblepená pokutami za parkování, která tu stála už řadu dní. Rune čekala, až se jí zklidní divoce bušící srdce.

Jestli Emily s Frajerem zjistili, kde bydlí, půjdou ji sem hledat?

Snad ne. Budou se bát, že kolem čmúchá policie. Bezťak už se nejspíš vypařili. Našli si v ní potřebného obětího beránka, takže jejich práce je u konce. Nejspíš už dávno odjeli z města.

A přesně to udělám i já. A hned teď.

Co je na koncích kulaté a uprostřed má háj? O-háj-o!

Rune obešla blok a prolezla dírou v prkenné ohradě na stavenišť.

Kolem se hemžili zedníci s helmami na hlavách.

Rychle se mezi nimi propletla a vklouzla do domu. Jela nahoru nákladním výtahem, ve kterém to páchlo kolomazí, barvami a ředidly. Už takhle jí bylo nanic strachy a vyčerpáním a z toho smradu se jí div neobrátíl žaludek.

Výtah s rachotem zastavil v nejvyšším patře. Rune odhákla bezpečnostní řetěz a vystoupila. Všude vládlo ticho. Ale co kdyby nahoře přece jen někdo byl? Pro jistotu zavolala: "Rune? To jsem já. Jsi doma?" Žádná odpověď. "To jsem já, tvoje kámoška Jennifer. Rune!"

Nic.

Pomaloučku vyšla po schodech a vykoukla otvorem v podlaze.

Nad ní se klenula skleněná kopule, pustá a prázdná. Doběhla do své poloviny, popadla stařícký kufr, který jí sloužil místo prádelníku, a otevřela ho. Začala přecházet po místnosti a rozhodovala se, co si s sebou vzít.

Oblečení měla jen poskrovnu. Šperky žádné - s výjimkou náramků.

Posbírala několik fotografií rodiny a svých newyorských kamarádů. A knížky, asi dvacítku těch nejmilovanějších.

Přemýšlela, jestli si má vzít i videokazety, většinou to byly disneyovky. Ale ty si může nahrát znovu.

Do oka jí padla kopie filmu Manhattan je můj život. Sebrala ji a vztekla s ní mrštila přes místnost. Kazeta narazila do stolku a roztráskala několik skleniček. Sama se taky rozbila.

Rune našla propisku a na kus papíru naškrábala: Sandro, hrozně ráda jsem s tebou bydlela. Naskytla se mi šance odjet na pár let do Anglie. Kdyby se po mně někdo sháněl, tak mu to pověz.

Ještě nevím, kde přesně budu bydlet, myslím, že někde u Londýna nebo Edinburghu. Přeju ti, ať se šperkama uděláš díru do světa - navrhuješ fakt bezvadný věci, a jestli budou někdy k maní i v Londýně, určitě si něco koupím.

Hodně štěstí, Rune.

Přeložila lístek napůl, položila ho Sandře na polštář a chtěla zabouchnout kufr.

Vtom zaslechla kroky.

Ozývaly se zezdola.
Ať už to byl kdokoli, nepříjel výtahem. Přikradl se pěšky, aby nenadělal hluk.
Utéct se dalo jedině po schůdcích - jenže po těch stoupal vetřelec.
Bylo slyšet, jak mu kovové stupínky slabě vržou pod nohama.
Zalétla pohledem do své poloviny - ke kufru a leopardí kabele.
Nemá čas obstarat si něco, čím by se bránila. Nemá čas na nic.
Nemá kam utéct.
Rozhlédla se po svém proskleném příbytku.
Nemá kam se schovat.

23

Stoupal nahoru schůdek za schůdkem, pomalu, pomaloučku.
Co chvíli se zastavil a poslouchal.
A snažil se ovládnout vztek, který ho trýznil stejně jako bolest v obličeji, kam ho v metru praštila ta zpropadená rzka.
Napínal uši, jestli seshora nebo zezdola něco nezaslechne. Už na sobě neměl pracovní kombinézu - té se zbavil, ještě než se pustil za tou mrňavou na kluka ostříhanou potvorou do Brooklynu - a zedníci dole měli spoustu řečí, že si jen tak vtrhl do budovy. Ale on je pohledem poslal k čertu a šel dál, ani se neobtěžoval vymyslet si nějakou povídačku.
Znovu se zaposlouchal, jestli na něj nahoře někdo nečíhá nebo jestli mu někdo nejde v patách.
Ale nebylo slyšet žádné kroky, ničí dech, ani cvaknutí odjišťované pistole.
Přikrčený se zastavil na vrcholku schodů.
Tak... do toho!
Vpadl do hořejší místnosti a bleskově vyhlížel případný kryt.
Ale žádný nepotřeboval. Nebyla doma.
Do háje! Byl skálopevně přesvědčený, že se sem ta holka vrátí.
I kdyby jen proto, aby se spakovala, než vezme roha. S namířenou pistolí prošel celou místnost. Určitě tu byla - na zemi se válel napůl sbalený kufr. A ta její příšerná kabelka. Ale po té potvoře nikde ani stopy.
Třeba...
A pak to zaslechl.
Cvaknutí a rachot.
Výtah! Přitíhl se ke schodům, protože si myslel, že mu proklouzla za zády. Ale ne, klec výtahu jela dolů prázdná. Takže ta holka se přece jen vrací domů. Dostal se sem dřív než ona.
Skrčil se za přepážku z tvárnic, aby na něj nebylo od schůdků vidět, a čekal, až mu vběhne přímo do rukou.
Rune stála přesně dva a půl metru od Frajera. Balancovala na úzké římsě třicet metrů nad chodníkem. Kolem fičel vítr.
Kovová římsa, která neměla na šířku víc než patnáct centimetrů, se táhla okolo budovy kus pod skleněnou kopulí.
Kdyby Rune sklonila hlavu, Frajer by ji nemohl vidět.
Jenže jí to nedalo. Zaslechla zarachotit výtah. Někdo jede nahoru!
A Frajer ho zabije.
Ruce se jí třásly, nohy měla jako z rosolu. Vítr tu nahoře foukal studeně, voněl jinak. Syrově. Podívala se dolů, na dláždění prokukující pod asfaltem. Zavřela oči a přitiskla si obličej k rameni, aby se zklidnila.
Dláždění jí připomnělo závěrečnou scénu z filmu Manhattan je můj život. Ruby Dahlová pomalu kráčela po deštěm zmáčené ulici a oplakávala svého nešťastného snoubence, kterého zastřelili v Greenwich Village.
Roi, Roi, milovala bych tě, i kdybys byl chudý jak kostelní myš!
Rune znovu nakoukla dovnitř a uviděla, že Frajer zbystřil a o kus popošel.
Kdo to sem asi jede? Sandra? Nebo nějaký zedník?
Prosím, ať je to policie. Manelli nebo Dixon. Ať ji jedou zatknout za tu vraždu v Brooklynu. Mají zbraně. Takže aspoň budou mít proti tomu zabijákovi šanci.
Frajer se přikrčil a zvedl ruku s pistolí, pravý ukazovák připravený na spoušti. Rozhlížel se a bedlivě naslouchal.
Ten, kdo přijel výtahem, něco volal. Ano, slabě k ní dolehl hlas: "Rune? Rune? Jsi tady?" Byl to mužský hlas.
Po schůdcích vyběhl Richard. Zase něco zavolal.
Ne, to ne! vykřikla v duchu Rune. On ne! Prosím tě, neubližuj mi!
Zavřela oči a snažila se Richarda telepaticky varovat před nebezpečím.
Ale když se zase podívala, zjistila, že jde dál do místnosti.
"Rune!"
Frajer ho zpoza zdi neviděl, ale pistolí sledoval jeho pohyb. Rune si všimla, jak ji dlouhým palcem odjistil a namířil do místa, kde se měl Richard co nevidět objevit.
Ne, ne...
Nemá na vybranou. Nemůže dopustit, aby si to kvůli ní zase někdo odskákal. Sevřela pravou ruku v pěst a zvedla ji k oknu. Rozbije sklo a zařve na Richarda, ať utíká pryč. Frajer se lekne, otočí se a zastřelí ji. A Richardovi snad ten zlomek vteřiny postačí, aby seběhl po schodech a zmizel.
Tak do toho. Ted!
Rozmáchla se pěstí a užuž chtěla udeřit, když vtom se Richard zastavil. Všiml si lístku, který napsala Sandře. Zvedl ho a přečetl si ho. Zakroutil hlavou. Ještě jednou se rozhlédl a pak vykročil po schůdcích dolů.
Frajer vykoul zpoza stěny a zastrčil si pistoli za opasek. Napřimil se.

Díkybohu, díky...

Rune spustila ruku a zase se přitiskla k fasádě. Frajer ještě jednou prohledal místnost, a když ji tam nenašel, zamířil ke schůdkům a sešel dolů. Rune vůbec necítila prsty, ačkoli svaly na ruce ji bolely jako čert a nohy měla v jednom ohni. Navzdory bolesti se ani nehnula, dokud nespátřila, jak Frajer vyběhl z domu, zamířil na východ a zmizel z dohledu. Pomalu postupovala k malým vstupním dvířkům a prolezla dovnitř. Plácla sebou na matraci a pět minut zůstala nehybně ležet, dokud křeč ve svalu nepovolila.

Pak popadla kufr a kabelu a odešla. Ani ji nenapadlo, aby se se svým hradem v oblacích rozloučila.

Na hlavní ulici se zastavila.

Rozhlížela se.

Kolem se hemžili zedníci, poslíčci, úředníci a úřednice.

Naivně si myslela, že Frajer a Emily už odsud dávno zmizeli, že se na ni vykašlou. Jenže to se spletla. A vůbec není vyloučeno, že mají i další komplice. Co když k nim patří někdo z těchto lidí?

Několik tváří se po ní otočilo, nepřívětivě a podezřívavě. Radši zahrnula do postranní uličky a přikrčila se za kontejner.

Počká, až se setmí - prostě se tu bude takhle schovávat -, a pak dojde na autobusové nádraží.

Najednou uviděla, jak se k ní uličkou blíží bezdomovec. Jenže až tak úplně jako bezdomovec nevypadal. Byl sice špinavý a měl na sobě otrhané hadry, ale očima ostražitě těkal sem a tam. Vypadal nebezpečně. Když si ji všiml, zastavil se a zůstal stát o okamžik déle, než bylo přirozené. Pak zase sklopil hlavu a šel dál.

Nevšímal si jí. Ale že mu to dalo práci!

Taky k nim patří!

Běž, holka, uteč! Přehodila si kabelu přes rameno, popadla těžký kufr a vyřítla se zpoza kontejneru.

Bezdomovec na chvíli zaváhal a pak se taky dal do běhu. Hnal se přímo za ní.

Nemohla utíkat rychle, kufr ji brzdil. Doplahočila se do Franklin Street, tam se zastavila, lapala po dechu a rozhodovala se, kudy se pustit dál. Bezdomovec ji doháněl.

Vtom za sebou uslyšela mužský hlas: "Rune!"

Srdce jí leknutím div nevyskočilo z hrudi. Prudce se otočila.

"Rune, pojd' sem!"

Byl to Phillip Dixon, ten federální maršál. Mával na ni. Automaticky k němu vyrazila, ale vtom jí došlo, že patří k lidem, kteří ji chtějí poslat do vězení.

Co teď?

Stála uprostřed chodníku, deset metrů od vchodu do metra.

Z podzemí slyšela hukot - ke stanici se blížil vlak. Mohla by přeskočit turniket a za patnáct vteřin už být na cestě z centra.

Deset metrů od bezdomovce, který k ní pádl, tvář zkřivenou vzteky.

Deset metrů od Dixona.

"Rune!" zavolal znovu maršál. "Pojd' sem. Je to tu nebezpečné. Někde tu jsou. Ti vrahové."

"Ne! Chceš mě zatknout!"

"Vím, že Symingtona nezabila."

To říká teď. Ale až jí na ruku zacvakne železka, rázem to bude jiná: Máte právo nevypovídat...

Bezdomovec byl čím dál blíž, upíral na ni tmavé, studené oči.

Vlak metra už vjížděl do stanice. Běž, abys ho stihla! Hoď sebou!

"Chci ti pomoci," zavolal Dixon. "Bojím se o tebe."

Vykročil přes ulici, ale zarazil se, když se k němu otočila zády a rozběhla se k metru.

Rozhodil ruce.

"Prosím! Jdou po tobě, Rune. Víme, co se stalo. Narafičili to na tebe! Jenom nepočítali s tím, že jim v Brooklynu zdrhneš. My víme, žeš nic neudělala. Jenom ses ocitla ve špatný čas na špatném místě."

Rozhodni se! poručila si. Dělej!

Váhavě vykročila přes ulici směrem k Dixonovi. Bezdomovec, který už byl docela blízoučko, zpomalil.

"Prosím tě, Rune," naléhal maršál.

Z podzemí k ní přes hukot dolehlo skřípění brzd; vlak stavěl ve stanici.

Tak už se přece rozhodni!

Musíš někomu věřit.

Doběhla k Dixonovi a přitiskla se k němu. Vzal ji kolem ramen.

"To bude dobrý," chlácholil ji. "Všecko bude zase dobrý."

"Ten chlap po mně jde," vyhrkla. "Honí mě."

U chodníku zabrzdilo auto.

Bezdomovec už byl těsně u nich. Vtom zůstal stát jako přimrazený, protože Dixon vytasil tu svoji obrovskou černou pistoli.

"Do prdele!" vyrazil ze sebe a dal ruce vzhůru. "Heleďte, vmlouvám se. Jenom jsem chtěl tu její kabelu. To je všecko. Už padám..."

Dixon vystřelil. Kulka zasáhla bezdomovce přímo doprostřed hrudi. Pozadu se svalil na zem.

"Prokristapána!" zděsila se Rune. "Pročs to udělal?"

"Protože viděl můj obličej," odvětil Phillip suše a zvedl Runin kufr a kabelu.

Z auta u chodníku se ozval ženský hlas: "Hoď sebou, Haarte, nestůj tam jako tvrdý Y. Každou chvíli se tu můžou objevit poldové. Padáme!"

Rune nemohla věřit vlastními očima; za volantem seděla Emily. A řídila zelený pontiac, který se u domu pana Kellyho pokusil ji a tu druhou svědkyni přejet.

Ve špatný čas na špatném místě...

Phillip - či vlastně Haarte - otevřel zadní dvířka. Postrčil Rune dovnitř a kufr a kabelu hodil do kufru. Pak si sedl na zadní sedadlo vedle ní.

"Kam pojedem?" zeptala se Emily.

"Radši ke mně," odpověděl nevzrušeně. "Mám v suterénu sklep. Budem tam mít větší klid."

24

Zabloudili v lese.

Jeníček a Mařenka.

Rune civěla na strop a přemítala, kolik je asi hodin.

Divila se, jak rychle ztratila přehled o čase.

Stejně jako během posledních pár dnů ztratila přehled o svém životě.

Vzpomněla si, jak jednou jako malá odjela s rodiči na návštěvu k příbuzným na ohijský venkov. Zatímco dospěli pořádali piknik, zatoulala se do nedalekého lesíka. Hodiny pak bloudila sem a tam, přesvědčená, že zná cestu, že ví, kudy se dostat zpátky. Snad byla trochu nesvá, ale s dětskou sebedůvěrou a lehkomyšlností si vůbec nepřipouštěla, že by se mohla ztratit. Vůbec jí nedocházelo, kolik času uběhlo a jak daleko se zatoulala od své rodiny šílené strachy. Teď věděla, že je ztracená. A taky věděla, že by bylo bláhové doufat, že se ještě někdy dostane domů.

Vítej v realitě, řekl by jí Richard.

Místnost byla maličká. Byl to sklep pod úrovní terénu. Měl jenom jedno mřávé okénko, na které nedosáhla, a navíc bylo stejně zamřížované. V jednom místě chyběla betonová podlaha. Hlína byla rozkopaná. Všimla si toho hned, jak ji Haarte postrčil do místnosti.

Přesvědčovala se, že tu dole jenom něco kutí. Mění trubky, chystá se sem dát novou betonovou podlahu.

Ale málo platné, věděla, že je to hrob.

Ležela na zádech a dívala se na to nedosažitelné okno, kterým se dovnitř linulo sporé světlo pouliční lampy.

Kalné světlo.

Světlo smrti.

Ozvalo se kovové cvaknutí. Rune vyskočila.

Za dveřmi zaslechla kroky.

Zarachotil klíč v zámku a dveře se otevřely. Na prahu stál Haarte.

Obezřetně se rozhlédl, jestli na něj nenastražila nějakou past nebo nenašla něco, co by se dalo použít jako zbraň. Když zjistil, že ne, posunkem jí naznačil, ať jde za ním. Strachy jí vyhrkly slzy, ale potlačila je.

Vyvedl ji nahoru po rozvrzaných schodech.

Emily už na ně čekala. Tvářila se pobaveně a prohlížela si Rune jako pracovník realitní kanceláře, který odhaduje cenu domu. Když Rune na prahu zaváhala, Haarte do ní zezadu vrazil. Emily se to zřejmě nezamlouvalo, ale mlčela.

Nikdo nepromluvil. Napětí viselo ve vzduchu jako těžký mrak.

Rune to připomnělo scénu z filmu Manhattan je můj život, kdy policista stál v bance tváří v tvář lupiči. Ruku měl nataženou před sebe, ani se nehnul a dokolečka opakoval: "Dej mi tu pistoli, synu. Dej mi ji." Kontrast studeného světla a temných stínů, kamera pomalu se přibližující k hlavní osmatřicítce.

Vystřelí lupič, nebo ne? Divák napětím ani nedýchal.

Haarte sevřel Rune rameno jako do svěráku a strkal ji k laciné jídelní židli. Zaúpěla. Připadala si bezmocná jako děcko.

Ale pak se jí v mysli vynořil obrázek. Ilustrace z jedné knížky.

Diarmuid. A pak další - král Artuš.

Setřásla Haartovu ruku z ramene.

"Nešáhej na mě," zavrčela.

Zamžikal.

Chvilí se mu mlčky upřeně dívala do očí a pak sama pomalu došla k židli. Pootočila ji čelem k Emily, posadila se a kousavým drsným hlasem Joan Riversové pronesla: "Asi bychom si měli promluvit."

Emily zamrkala a pak se rozesmála.

"Přesně to taky chceme."

Haarte si přitáhl židli a taky se posadil.

Rune kroutila na zápěstí jediným zbývajícím náramkem, sundávala si ho a zase navlékala. Snažila se chovat drsně, tvářit se co nej cyničtěji a nejsvrchovaněji. V prstech točila stříbrným kroužkem.

Sklouzla pohledem dolů a uviděla spojené ruce. Snažila se nemyslet na Richarda.

Emily prohlásila: "Potřebujeme vědět, komu všemu jsi řekla o Spinellovi a o mně."

"Proč jste zabili Roberta Kellyho?" vychrlila Rune místo odpovědi.

Emily se podívala na Haarta. Ten řekl: "Dalo by se říct, že si to spískal sám."

"Cože?"

"Nastěhoval se do špatného bytu," doplnila Emily. "Mrzí nás to. Chci říct, že nám to nedělá dobrou vizitku, když se takhle sekneme. A taky je nám ho samozřejmě líto."

Rune to vzalo dech. "To snad... Chcete říct, že jste ho zabili omylem?"

Haarte vysvětlil: "Potom, co Spinello v lednu svědčil v St. Louis v tom procesu s mafii, uklidili ho federálové do New

Yorku. V rámci programu na ochranu svědků. Obstarali mu novou totožnost - stal se z něj Victor Symington -, přidělili mu byt na kraji města. Jenže on šílel strachy. Zdrhnul jim a sehnal si bydlení ve Village. Nastěhoval se do bytu 1B. Ale pak se dozvěděl, že o patro výš je k mání větší. A tak se tam přesunul. A do bytu po něm se nastěhoval ten tvůj kamarád Kelly."

"Lidi, co nás najali, nám řekli, že bydlí v 1B," dodala Emily.

"Co se dá dělat?" pokrčil rameny Haarte. "Koukal jsem dole na zvonky, ale byly tak počmáraný od těch pitomejch sprejerů, že jsem houby přečetl. Navíc si byli Kelly se Spinellem dost podobní."

"Vůbec si nebyli podobní!" odporovala Rune.

"Podle mě jo. Hele, to se stává, každý občas šlápne vedle."

Rune se zeptala: "A pak jste se vrátili a jen tak pro srandu jste obrátili jeho byt vzhůru nohama?"

Haarte se zatvářil dotčeně. "Pro srandu samozřejmě ne. Ze zpráv jsme se dozvěděli, že byl zavražděn tenhle Robert Kelly. Tak se náš terč nejmenoval. A tak nám začalo vrtat hlavou, jestli jsme náhodou nesejmuli někoho jiného. A vůbec, to tys mě vyrušila při práci, takže jsem si to nestihl ověřit. Když jsem se tam pak vrátil, našel jsem fotku Kellyho se sestrou a dopisy. Vypadaly věrohodně."

Rune si vzpomněla na roztrhaný snímek. Když Haarte zjistil, že se spletli, asi se neovládl a vzteky ho rozškubal.

"Tak daleko policie při ochraně svědků nezachází, aby falšovala staré rodinné fotky," pokračoval. "Došlo mi, že jsme to podělali. A že to musíme napravit."

Napravit? Rune nevěřila vlastním uším.

"Když jsi přišel k nám do obchodu a vydával se za maršála Dixona, tvrdils, že jsi byl tehdy v bytě pana Kellyho spolu s týmem z oddělení vražd."

"To jsem si vycucal z prstu," rozesmál se Haarte. "V tom spočívá umění lhát. Musíš člověka, kterému lžeš, do lži vtáhnout. Řekl jsem ti, že jsem tam byl, takže jsi to brala jako hotovou věc."

Rune si vybavila byt pana Kellyho. Jak listovala knížkami, jak objevila novinový výstřižek, jaké tam bylo horko a dusno. To příšerné zakrvácené křeslo. Rozškubanou fotku.

Zavřela oči. Padla na ni beznadějí. Celé to její dobrodružství byl omyl. Žádné ukradené peníze neexistují. Robert Kelly byl jen bezvýznamná figurka - podivínský starý pán, který si oblíbil mizerný starý film.

"Takže, zlato," řekla Emily netrpělivě, "potřebujeme vědět, komu všemu jsi o mně pověděla."

"Nikomu."

"Ani kamarádům? Nebo kamarádkám? Potom, cos zdrhla z toho našeho dýchánku u Spinella v Brooklynu, jsi měla na povídání moře času."

"Vy jste celou dobu věděli, kde Spinella najít?" zeptala se Rune. "A mě jste jenom využili?"

"To se ví," přisvědčila Emily. "Schválně jsem tě tam nasměrovala přes banku a právníka, aby se policajti měli čeho chytit. Měli zjistit, žes ho hledala, a pak objevit vaše mrtvoly - chtěli jsme to narafořit, jako že jste se zastřelili navzájem. Jakmile by měli pachatele, celý případ by uzavřeli. Policajti jsou sebranka líná jako všichni ostatní. Snažej se co nejvíce usnadnit práci. Jakmile by měli aspoň nějakýho vraha, už by po nikom dalším nepátrali. Honem k dalším případům. Tak to chodí. A teď už to koukej vyklopit - komus co vyžvanila?"

"Proč bych měla někomu něco říkat?"

"Ale no tak," vložil se do hovoru Haarte. "Přímě před očima ti zabijou člověka a ty to ani neohlásiš na policii?"

"Copak jsem mohla? Po Spinellově bytě byly všude moje otisky. Bylo mi jasné, že jsem podezřelá. Došlo mi, jakou boudu jste na mě ušili."

"Kecáš," ušklíbl se Haarte. "Tak chytrá nejsi."

Rune mlčela. Aspoň jedno je dobré, pomyslela si. Nevědí o Stephani.

Haarte zničehonic vyskočil ze židle, popadl ji za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu, až nemohla dýchat. Dusila se. Sklonil se k ní, až se jejich tváře téměř dotýkaly.

"Nejspíš si říkáš, že hlavní je přežít. Bez ohledu na to, co ti udělám. Jenže to se pleteš. Nechce se nám zabíjet tě, ale necháme tě naživu jen za jednoho předpokladu - pokud budeme mít jistotu, že o nás nebudeš nikomu vykládat. Že na nás třeba neukážeš při předváděče."

Pomalu jí namířil prstem na oko. Sklopila víčko a za okamžik ucítila pronikavou bolest, jak jí oko silou zmáčkl.

"Ne!"

Odtáhl ruku. "Můžeme ti toho provést spoustu." Promasíroval jí zátylek. "Udělat z tebe mrzáka." Sjel jí rukou na prsa.

"Nebo chlapečka." Mezi nohy. "Nebo..."

Pustil ji tak nečekaně, že leknutím vykřikla. Emily nevzrušeně přihlížela.

Když Rune popadla dech, zaprosila: "Pusťte mě. Prosím! Nikomu nic neřeknu."

"Doprošovat se je ponižující," poznamenala Emily.

"Dám vám milion dolarů," zkusila to Rune.

"Jaký milion?" zeptal se Haarte. "Myslíš peníze z toho filmu? To je blbost."

Emily se rozesmála. "Ten tvůj ukrytý poklad?"

"Našla jsem je. Nekecám!"

"Fakt jo?" rýpl si Haarte.

"Jo. Co myslíte, že jsem posledních čtyřadvacet hodin dělala? Vážně si myslíte, že bych se po tom, co se stalo v Brooklynu, zbůhdarma potloukala po městě? Proč jsem podle vás nevypadla už včera, hned jak jste odpravili Spinella? Nevypadla jsem, protože jsem zjistila, kde ty peníze hledat."

Haarte se nad tím zamyslel. Rune se zdálo, že ho nahlodala.

Oběma rukama drtila jediný zbylý stříbrný náramek.

"Nekecám, fakt ne."
Zavrtěl hlavou. "Na to ti neskočím."
"Pan Kelly ty peníze měl. A já je našla. Jsou zamčené ve skřínce na autobusovém nádraží."
"To je jako vystřižený z nějakého filmu," poznamenala Emily.
"Jenže je to pravda."
Oba byli na vážkách, nebo to Rune aspoň připadalo.
Dál žmolala náramek. "Milion dolarů!"
Haarte se obrátil k Emily: "Budou to starý bankovky. Je to problém?"
"Ani ne," odpověděla. "Starý neplatný peníze někdo najde každou chvíli. Banky je měňej. A výhoda je, že i kdyby si před lety zapsali sériové čísla, určitě už ty záznamy dávno vyhodili."
"Víš o někom, kdo by je propal?"
"Jo, znám pár lidí. Mohli bysme dostat tak sedmdesát, osmdesát centů za dolar."
Ale Haarte zase zavrtěl hlavou. "To je volovina."
"Milion dolarů," zopakovala Rune. "Neunavuje vás už život se zabíjením lidí?"
Na chvíli zavládlo ticho. Haarte a Emily před sebou navzájem uhýbali očima.
V místnosti panovalo nahnědlé přití, osvětlovaly ji jenom dvě slabé lampičky. Rune vyhlédla z okna. Venku byla hustá tma, jen opodál svítilo to jediné studené pouliční světlo. Nervózně si pohrávala s náramkem a mačkala ho.
Haarte s Emily se k sobě naklonili a něco si šeptali. Emily nakonec přikývla a otočila se.
"Tak dobře, nabízíme ti tohle. Prozradíš nám, komu všemu jsi o mně řekla, a dáš nám ty peníze a my tě necháme naživu. Když nám to nepovíš, nechám Haarta, aby tě odvedl dolů a tam s tebou prováděl, co si zamane."
Rune se na chvíli zamyslela. "Co s nimi uděláte? S těmi, co jsem jim něco řekla."
"Nic," řekl Haarte. "Pokud po nás nepůjde policie. Jestli ano, tak jim možná budeme muset ublížit."
Rune náramek znovu několikrát zmáčkla. Vší silou. Praskl vejpůl.
Vzhlédla. "Lžete."
"Zlato...," spustila Emily.
V tom spočívá umění lhát. Musíš člověka, kterému lžeš, do lži vtáhnout.
"Ale to je jedno," řekla Rune suše. "Protože já jsem lhala taky."
A vyskočila ze židle.

25

Emily se rozesmála.
Protože Rune se mohla tak nanejvýš rozeběhnout k přednímu nebo zadnímu vchodu. Nebo to zkusit vzít oknem.
Jenže ona neudělala ani jedno. Místo toho vyrazila k úzkým dvířkům v rohu obývacího.
"Rune," řekla Emily trpělivě, "o co se pokoušíš? To je šatník."
A navíc zamčený, jak Rune zjistila, když vzala za skleněnou kliku.
Haarte se podíval na Emily a zavrtěl hlavou nad Runinou hloupostí.
Nemá kudy utéct. Je v pasti. Rune po nich mrkla koutkem oka a ke své úlevě zjistila, že nemají ani potuchy, co má za lubem.
Dokud nepřiskočila k zásuvce, kterou po očku sledovala už nejmíň pět minut.
"Ne!" křikla Emily na Haarta. "Chce..."
Rune vrazila do zásuvky konce rozlomeného náramku.
Tenhle náramek sehraje ve vašem životě důležitou roli. Hrozně důležitou. Rozmyslete si to, než se ho vzdáte...
Vyšlehl oslňující bílý záblesk a hromově to prásklo. Palcem a ukazováčkem jí projel žhavý oheň. Světla v celém domě naráz zhasla, protože zkrat vyhodil pojistky. Z poraněných prstů Rune cítila pach spáleniny.
Bolesti si však nevšímala, v mžiku byla na nohou a utíkala. Emily a Haarte, které elektrický výboj oslnil, tápali ke dveřím. Rune při záblesku zavřela oči, a tak před nimi rychle získala desetimetrový náskok. V předklonu se potichu hnala k předním dveřím a zraněnou pravici si druhou rukou tiskla k tělu.
Přehlédla dva schůdky vedoucí do předsíně a ztěžka žuchla na zem. Mimoděk zbrzdila pád popálenou pravou rukou. Při nárazu jí až do ramene vystřelila ochromující bolest. Neovládla se a zasténala.
"Tamhle je - tamhle!" vykřikla Emily. "Mám ji!"
Rune za sebou uslyšela klapot vysokých podpatků. Vyškrábala se na nohy. Haarta nikde neviděla. Možná šel dolů do sklepa nahodit pojistky.
Vrhla se ke dveřím, poháněna hrůzou, že Emily je ji v patách a nepochybně je ozbrojená.
Skočila po klice. Vtom se zarazila, na vteřinu strnula jako opařená a pak začala pomaličku couvat. Ne! Ježíšikriste, to ne!
Venku někdo stál. Přes krajkové záclonky ho pořádně neviděla, ale nebylo pochyb, že je to Frajer. Haartův a Emilyin komplic. Matné světlo pouliční lampy mu vytvořilo kolem kudrnatých vlasů svatozář.
Zdalo se, že se nahlíží okénkem ve dveřích dovnitř, aby zjistil, proč se v domě zhaslo.
Rune se otočila jako na obrtlíku a rozběhla se k zadnímu vchodu.
Běžela pomaloučku a napínala uši, jestli neuslyší Haartovy nebo Emilyiny kroky.
Ale všude panovalo naprosté ticho. Že by utekli? Rune zahrnula za roh a zkameněla. Ani ne půldruhého metru od ní se kolem zdi plížila Emily s pistolí v ruce. Byla bosá, aby nenadělala hluk.
Rune se přimáčkla ke stěně. Žena se obrátila a snažila se prohlédnout tmou. Nejspíš zaslechla Runin mělký dech. Rune v temnotě nejasně viděla její siluetu, jak zvedá zbraň a míří přímo na ni.

Slyší, jak mi buší srdce. Určitě to slyší!

Smluj se nad těmi, kdo jsou v nebezpečí, a stůj při nich...

Hlasitě to klaplo, jak pistole s tlumičem vystřelila. Vzápětí následovalo děsivé zapraštění - kulka zasáhla zeď, nějakých třicet čísel od Runiny hlavy.

Prosíme tě, vyslyš nás, o Pane...

Další rána šla ještě blíž.

Rune se musela ze všech sil přemáhat, aby nevyjekla.

Emily se pootočila k předním dveřím. Rune nahmatala nejbližší předmět - byla to těžká váza. Rozmáchla se a vší silou jí po Emily mrštila. Trefila se přesně. Emily pronikavě vyvrískla a spadla na kolena. Pistole odletěla do tmy. Váza s žuchnu tím dopadla na parkety, ani se nerozbila.

"Nemůžu ty pojistky najít!" ozval se strašně blízko Haartův hlas. "Kde je ta holka?"

"Pomoz mi!" křikla Emily.

Haarte o několik kroků popošel. "Do prdele, je tu tma jak v pytli."

Rune mu uhnula z cesty.

"Tamhle je!" zařvala Emily. "Hned vedle tebe!"

"Cože...", začal Haarte, ale Rune nečekala a vyřítla se směrem, kde tušila zadní dveře.

Jo, jsou tam! Už je viděla. A zdálo se, že venku nikdo není.

Za sebou slyšela, jak Haarte volá na Emily.

To už ale věděla, že je to dobré, že jim uteče. Byli daleko a Rune chybělo k zadnímu vchodu jenom nějakých šest metrů.

Zabouchla za sebou dveře do předsíně, zaklínala kliku židlí, aby nešly otevřít, a pádila dál.

Haarte se k nim dostal za pár vteřin a cloumal klikou, ale marně.

Rune zahlédla bledé světlo pronikající krajkovými záclonkami na zadních dveřích.

Ted' už ji nic nezastaví. Vyletí ven a poběží jako o život. Z první budky, na kterou narazí, zavolá tísňovou linku.

Haarte vrazil do zaklíněných dveří, až se otřásl, ale židle nepovolila.

Čtyři metry. Tři.

Dveře se znovu otřásl.

"Vem to přes kuchyň!" křikl Haarte na Emily.

Ale jejich hlasy přicházely z nesmírné dálky. Rune doběhla k zadnímu vchodu. Byla v bezpečí.

Odhákla řetízek. Vzala za kliku, rozrazila dveře a vyletěla ven.

A ztuhla jako solný sloup.

To ne...

Ani ne půl metru od ní stál Frajer. Sice se lekl, ale zachoval si tolik duchapřítomnosti, že bleskurychle vytasil zbraň jako nějaký westernový pistolník a namířil jí přímo na obličej.

Ne, ne, ne...

Bezmocně se opřela o dveře. Po tvářích se jí koulely slzy. Ruce jí ochable sklesly, vrtěla hlavou. To ne... Je po všem. Je po všem.

A pak se přihodilo něco neuvěřitelného, co se stává jen v Jiném světě, v kouzelné říši. Rune měla pocit, že opustila své tělo. Jako by zemřela a vznesla se do vzduchu. Zastřelil mě? nechápala. Jsem mrtvá?

Plula vzduchem. Vůbec nic necítila. Vznášela se výš a výš.

A z té výšky, z oblaku plujícího nad Jiným světem, shlédla dolů a uviděla: Jak ji Frajer bere kolem ramen a odvádí ji ode dveří pryč, předává ji dalšímu člověku, muži v modré bundě s nápisem FEDERÁLNÍ MARŠÁL na zádech, a ten ji vede zase k dalšímu, oblečenému v čemsi, co vypadalo jako neprůstřelná vesta a skvěl se na tom nápis NEWYORSKÁ POLICIE. Předávali si ji dál a dál, až se nakonec ocitla před detektivem Manellim, tím s očima blízko u sebe a legračním křestním jménem.

Virgilem Manellim.

Detektiv si přiložil prst ke rtům, aby jí naznačil, že má být zticha, a pak ji odvedl pryč od domu. Ohlédla se po hloučku mužů rozestoupených kolem dveří. Hromotluci s kamennými tvářemi, všichni v neforemných modrých neprůstřelných vestách a s mohutnými automatickými zbraněmi v rukou.

Na chodníku ji Manelli svěril zase někomu dalšímu - dvěma doktorům, kteří ji položili na skládací lůžko a začali se nad ní sklánět, chladili ji popálenou ruku ledovou vodou, omotávali obvazy.

Rune si jich nevšímala. Nespouštěla oči z mužů u zadního vchodu.

Frajer řekl do mikrofonu připevněného na límci: "Rukojmí je v bezpečí. Jdeme na to!"

A všichni kolem vchodu, všichni ti rytíři, se nahrnuli dovnitř s pokřikem: "Policie, policie, federální agenti..." Uvnitř se míhaly kužely baterek.

Vtom Rune zaslechla podivný zvuk. Smích. Podívala se na doktora.

Nesmál se. Ani jeho kolega ne. Došlo jí, že se směje ona sama.

Jeden z mediků se jí opatrně zeptal: "Co vám připadá k smíchu?"

Ale Rune neodpověděla. V domě třeskly výstřely. Pak se ozval křik: "Potřebujeme doktora! Doktora!"

A oba medicy ji nechali být a s kufříky v rukou se rozeběhli k domu, až za nimi stetoskopy vlály.

Odtáhla se od něj. Od Frajera.

"Ukažte mi něco. Nějaký průkaz."

Seděli na zadním sedadle fordu, který voněl novotou. Vládní vozítko.
Manelli postával venku.
Uhladil si knír a prohlásil: "Mluví pravdu."
"Stejně chci něco vidět!" odsekla Rune.
Frajer jí strčil pod nos odznak a průkaz.
Musela si údaje na průkazce přečíst třikrát, než je všechny vstřebala.
Jmenoval se Salvatore Pistone.
"Říkejte mi Sále. Jako všichni ostatní."
"Takže vy jste agent FBI?"
"Teď jste mě urazila. Jsem federální maršál." Usmíval se, ale oči měl podivně studené.
"To tvrdil i Haarte."
"Jo, našli jsme jeho falešný průkaz a odznak. Používal tuhle totožnost už dřív. Je k nevíře, jak často lidi prostě jen přelítnou průkazku očima a ani si ji pořádně neprohlídnou. Kdybyste to udělala, poznala byste, že je falešná."
Do auta nahlédl doktor. "Před spaním si tu ruku namočte v roztoku betadinu. A zítra si zajděte k doktorovi. Víte, co je to betadin?"
Neměla nejmenší tušení. Ale přikývla.
Doktor se obrátil k Manellimu: "Ten chlap je po smrti."
Sal se uchechtl. "Schytl ode mě tři zásahy přímo do hlavy. Co jiného jste proboha čekali?"
"Prostě to máte oficiálně potvrzený."
"Kdo je po smrti?" chtěla vědět Rune. "Haarte?"
"Jo," přitakal Sal. "Haarte."
"A co ta žena, ta je v pořádku?" zeptal se Manelli.
"Má na zádech příšernou modřinu. Nemáme ponětí, jak k ní přišla..."
Rune si vzpomněla na vázu. Škoda že tu mrchu netrefila do hlavy.
"...ale jinak jí nic není. Ze soudního procesu se nevykroutí."
Manelli se napřimil. "Tak, slečno, teď vás předám federálům. Odted' je to jejich případ. Měla jste mě poslechnout a neplést se..."
"Ale..."
Přiložil si prst ke rtům, aby ji umlčel. "Měla jste mě poslechnout."
Došel ke svému autu. Ještě jednou se po ní ohlédl těma svýma očima blízko u sebe, ale z jeho výrazu nedovedla nic vyčíst. Nasedl, nastartoval a odjel.
I ostatní auta postupně odjížděla. Neoznačené sedany, modrobílé policejní vozy. A dodávky zásahové jednotky. Muži a ženy ze zásahovky si jako vojáci po bitvě svlékali neprůstřelné vesty a uklízeli zbraně zpátky do kufrů aut a do příhrádek v dodávkách.
"Co byl vlastně zač?" zeptala se Rune.
"Samuel Haarte," odpověděl Sal. "Profesionální zabiják."
"Mám z toho úplně popletenou hlavu."
Dívala se Salovi do tváře. Připadalo jí, že v sobě má něco divného.
Jakýsi slepý fanatismus. Detektiv Manelli jí sice občas pěkně lezl na nervy, ale jinak jí byl vcelku sympatický. Zato Sal jí naháněl strach.
"Zabila Victora Symingtona," řekla mu. "Myslím Emily."
"Takže si říkala Emily. Co příjmení?"
"Richterová."
"Haarte obvykle pracoval s kýmisi jménem Zane. Mysleli jsme si, že je to chlap. Ale musí to být ona. Tahleta zatracená potvora."
Sal zašátral za sedadlem, vyhrabal termosku a zase se otočil zpátky k Rune. Nalil do víčka kávu a nabídl jí.
"Černá. S cukrem."
Vzala si a napila se. Káva byla tak silná, že se otřásla.
Sal si přihnul přímo z termosky. "Kdyby Symington - chci říct Spinello - nezpanikařil, mohl být ještě naživu. Neměl nám utíkat."
"Jak to vlastně bylo?" zajímala se Rune.
"Pracuju v programu na ochranu svědků," vysvětloval. "Jak asi víte, zajišťujeme federálním svědkům novou totožnost. Spinello a ten druhý svědek..."
"Ten chlap ze St. Louis, co o něm psali v novinách?"
"Jo. Arnold Gittleman. Zkrátka ti dva svědčili na Středozápadě proti mafiánům."
"Ale jestli už bylo po procesu, tak proč je zabíjeli?"
Sal se studeně zasmál její nevědomosti. "Z pomsty, broučku. Aby dali ostatním jasně najevo, že se nevyplácí pouštět si pusy na špacír. Spinello nevěřil, že s námi bude v bezpečí, a tak nám zdrhnul a na vlastní pěst se přestěhoval do Village. Udělal to své ochrance za zády. Já patřil k týmu, který v hotelu v St. Louis střežil Gittlemana."
V očích mu na zlomek vteřiny probleskla lítost. Cít, na který očividně nebyl zvyklý.
"Zaskočil jsem ven pro sendviče a pivo a ti hajzlové mezitím odpráskli Gittlemana i moje parťáky."
"To mě mrzí."
Pokrčil rameny. Zjevně o soucit nestál. "Začal jsem pracovat v utajení a šel těm parchantům po krku." Zalétl pohledem k domu. "A teď jsme je konečně dostali. Jak to tak vypadá, byli jenom dva. Čekali jsme tu co nejdýl, kdyby se snad

objevil ještě někdo další, ale nestalo se."

"Jak to myslíte, že jste tu čekali co nejdýl?"

Pokrčil rameny. "Okouněli jsme tu podělanejch pět hodin."

"Pět hodin!" vykřikla Rune. Rázem se jí rozbřeslo. "Zavedla jsem vás sem! Posloužila jsem vám jako návnada."

Sal se zamyslel. "V podstatě jo."

"Ty hajzle! Jak dlouho jsi mě sledoval?"

"Všimla jste si ty modrý dodávky před domem, kde bydlíte? Oblepený pokutama?"

"To byla vaše?" vydechla ohromeně.

"No jasně."

"A proč jste se ke mně dneska vloupal?"

Zamračil se. "Po pravdě řečeno, báli jsme se, jestli už náhodou není po vás. Šel jsem se podívat, jestli tam neležíte bradou vzhůru."

"Pro kristový rány..." Kývla hlavou směrem k řadovému domku a kousavě si rýpla: "Doufám, že když jsem jim zdrhla, neudělala jsem vám čáru přes rozpočet."

"Ne," řekl Sal a zase se napil kávy. "Bodlo nám to. Jinak by vás mohli použít jako rukojmí. Prostě - jak to říct? - prostě jste nám nahrála do karet, když jste odtamtud utekla."

"Nahrála do karet?" vyštěkla Rune. "Využili jste mě! Zrovna jako Emily. Sledovali jste mě do Brooklynu, abyste zjistili, kde bydlí Symington. A sledovali jste mě sem, abyste je pochytili!"

Teď už se Sal neudržel a rozčílil se. "Tak hele. Tejden jsem si myslel, že k těm zabijákům patříte. Jen se nad tím zamyslete. Od městský policie víme, že jste byla na místě činu hned potom, co zabili Kellyho. Když pak ten byt na Desátý sleduju, objevíte se tam znova. Vzápětí se vyřítí ven Spinello, jako by ho něco k smrti vyděsilo. A kromě toho se dozvíme, že nějaká holka, na kterou perfektně sedí váš popis - až na to, že má být v devátém měsíci -, se vloupala ke Kellymu do bytu a obrátila ho vzhůru nohama."

"To jsem neudělala já," bránila se Rune. "To oni."

"Ale vloupala jste se tam."

"Bylo v podstatě otevřeno."

"Heleďte, mně je to fuk, já na vloupačkách nedělám. Jenom se vám snažím vysvětlit, proč jsem k vám prostě nepřišel a nepředstavil se, krucinál. Když jsme dospěli k názoru, že s tím nemáte nic společného, a já si s váma chtěl promluvit, ta vaše zrzavá kamarádka mi málem přerazila nos a ten zpropadenej kulturista mě div neuškrtil."

"Jak jsme měli tušit, co jste zač?"

"No jo. Ve Spinellově zašivárně v Brooklynu jsme sice našli vaše otisky, ale pořádně jsme si vás proklepli a nepasovala jste nám na někoho, koho by si najali Haarte se Zanem. Promluvil jsem si o vás s Manellim a usoudili jsme, že asi fakt budete jenom to, na co vypadáte. Zvědavý děcko, co do všeho strká nos."

"Nejsem žádný děcko."

"No když myslíte. Jak jste se vůbec do tyhle špinavosti zamotala?"

Rune mu pověděla o panu Kellym, o ukradených penězích, o filmu.

"Milion dolarů?" rozesmál se Sal. "S tím na mě nechodte. Držte se lotynky. Nebo si kupujte losy. Tam je větší šance, broučku." Potřásl hlavou. "Ukázalo se, že je to přesně tak, jak se Manelli domníval že Kellyho zabili omylem. No nic... Ta ženská to má spočítaný. Doufám, že s ní prokurátor zatočí. Vždyť máme hotový svědecký poklad."

"Koho?" zeptala se Rune. A když se po ní jenom úkosem podíval, prohlásila: "Tak na to zapomeňte. V žádném případě. Poštvali by na mě dalšího Haarta."

"Nebojte se," uklidňoval ji Sal. Dopil kávu. "Copak jste zapomněla na program na ochranu svědků? Obstaráme vám zbrusu novou totožnost. Můžete se stát, kýmkoli si zámánete. Dokonce si můžete vymyslet jméno."

Zamračil se - asi nechápal, proč se Rune směje na celé kolo.

"Co tomu říkáš?" zavolala Rune.

Seděla půldruhého metru nad zemí na obrovské zrezivělé rouře, která falicky trčela z propletence strojírenského harampádí. Kolem se kupily hromady zprohýbaných plechů, traverzy, dráty, turbíny, vraky aut a další šrot.

Richard se rozhlížel. "Fantazie."

Vrakoviště se nacházelo v průmyslové části Queensu, poblíž Sedmdesáté. Ale kupodivu tu panoval klid. Byl odtud výhled na západ, na pruh jasně oranžové záře nad Manhattanem, kde mezi cáry tmavých mraků právě prorazilo slunce.

"Chodíš sem často?" zeptal se Richard.

"Jenom koukat na západ sluníčka."

Ve světle dopadajícím na pokroucené kusy železa ožily všechny odstíny rzi. Tisíce barelů na ropu najednou zkrásněly. Zašmodrchané železné dráty se proměnily ve žhavá světelná vlákna, stočené kabely v zářivá klubka hadů.

"Pojď nahoru!" vybídla Rune Richarda.

Projednou si na sebe zase vzala španělský ohoz. Richard vyšplhal k ní a společně došli po rouře na malou plošinku. Rozevřela se před nimi úchvatná vyhlídka na město.

Na plošince už stál staříčkový piknikový košík. A láhev šampaňského.

"Je zteplalé," omlouvala se Rune, když na láhev sáhla. "Ale vypadá to patřičně nobl."

Když před půlhodinou prolezli dírou v plotě, Richard se nedůvěřivě díval na dobrmany a dočista strachy zdřevěněl, když si ho jeden přiběhl očuchat. Ale Rune se s nimi dobře znala a pohladila je po hladkých hlavách. Vrtěli krátkými ocasy, čenichali ke košíku, ve kterém nesla studené sendviče se zapečenými makaróny a strouhaným sýrem, a pak zase čiperně odběhli.

Rune s Richardem se pustili do jídla. Když se setmělo, zapálila Rune petrolejku. Pohodlně se natáhla a zastrčila si za záda jako opěrku piknikový koš.

"Sehnala jsem si novou přihlášku na vyšší odbornou školu," oznámila Richardovi. "Tu, cos mi dal, jsem totiž... no, vyhodila."

"Přihlášíš se tam? Fakt?"

Na chvíli se odmlčela a pak se zeptala: "To bych musela chodit na přednášky, co?"

"Tak už to ve škole bývá."

"Já to tušila. No nevím nevím. Musím ti něco povědět." Po očku se na něj podívala. "Pamatuješ se na toho kluka z videopůjčovny, na Frankieho Greeka? Jeho sestře se narodilo mimino. Aranžuje výlohy a nabídla mi, že zatímco bude doma na mateřský, můžu to za ni vzít. Je to práce jenom na půl dne. Takže mi zbude čas i na jiný věci."

"Na co?"

"Však víš, na všechno možný."

"Rune..."

"Je to bezvadná práce. Děsně tvůrčí. V SoHo. Slevy na oblečení. Elegantní večerní šaty. Luxusní prádlo."

"Ty jsi prostě nenapravitelná."

"No, abych byla upřímná, tu práci jsem vzala a tu druhou přihlášku jsem taky vyhodila." Dívala se na dvě tři hvězdy, které byly tak jasné, že prorazily i zářivým oparem nad městem. "Musela jsem to udělat, Richarde. Prostě musela. Měla jsem strach, že kdybych vystudovala, byla bych pak... stal by se ze mě suchar."

"A to přece nechceme, vid'?"

Naklonil se k ní, takže zaclonil hvězdy, a pomaloučku se k ní přibližoval ústy. Zvedla hlavu a vyšla mu vstříc. Dlouze se líbali a Rune nechápala, jak ji může vzrušovat někdo, kdo má na sobě košili upnutou až ke krku a nudné plátáky.

Počínali si pomalu, hrozně pomaličku.

Ale nebylo to jako ve zpomaleném filmu. Spíš to připomínalo sled jednotlivých záběrů, jako když člověk pořád dokolečka mačká na videu tlačítko pauza, aby si vychutnal oblíbenou scénu.

Jako když se dívala na Manhattan je můj život.

Zastavený záběr: Richardův límeček. Jeho hladký krk. Sametové oči. Bílý obvaz na její ruce.

Zastavený záběr: jeho ústa.

"Bude to bezpečné?" zeptal se.

"Jasně," ujistila ho Rune. Sáhla do kapsy a podala mu pomačkanou papírovou krabičku.

"Já narážel na to, že jsme šest metrů nad zemí."

"Neboj se," zašeptala Rune. "Budu tě držet pevně. Nenechám tě spadnout."

Zastavený záběr: objala ho.

27

"Neskuším."

Sandra si lakovala prsty na nohou jedovatě červeným lakem. Nakvašeně pokračovala: "Tak jsme se přece dohodly. Copak jsi zapomněla? Já nebudu při sexu skučet a ty po sobě budeš uklízet."

Kývla hlavou k nepořádku, který Rune nadělala, když tak zběsile balila. "Kdykoli si někoho přivedu, jsem potichu jako myška. Pokud skučí on, tak s tím nic nenadělám. Ale já ani nemuknu, nebo snad jo?"

"Ne." Rune se shýbla, posbírala ze země rozházené oblečení a zametla rozbité sklo.

"Nebo snad skučím?"

"Neskučíš."

"Kdes byla minulou noc?" vyzvíдалa Sandra.

"Šli jsme na vrakoviště."

"Páni, ten chudák si s tebou užije." Sandra vzhledla od svých umělecky vyvedených nehtů a kriticky si Rune přeměřila.

"Teteliš se blahem. Takže se zadařilo?"

"To tě máma neučila, že nemáš strkat nos do cizích věcí?"

"Ne, ta mě naopak učila, jak to dělat co nejlíp. Tak uspělas?"

Rune ji ignorovala, vybalila oblečení, vrátila knížky na policičku.

Pak se zarazila. Na podlaze se vedle knihovny válela rozbitá kazeta s filmem Manhattan je můj život. Rune ji zvedla. Z polámaných umělohmotných cívek visela zašmodrchaná páska. Chvíli se na ni dívala.

Přemýšlela o Robertu Kellym. O filmu. O ukradeném milionu dolarů, který nikdy neexistoval - anebo ho přinejmenším nikdy nenajde.

Zahodila kazetu do koše. Pak zalétla pohledem do Sandřiny poloviny místnosti. Sebrala vzkaz, který své spolubydlící napsala na rozloučenou. Byl stále složený.

"Copak ty nečteš poštu?" zeptala se.

Sandra se po ní otočila. "Co to je? Zamilovaný dopis?"

"To bylo ode mě."

"A cos psala?"

"Ale nic."

Rune lístek taky zahodila. Pak sebou plácla na matraci a civěla na modré nebe a bílá oblaka. Vzpomněla si na mraky, které pluly v New Jersey nad upraveným parkem sanatoria, když klečela vedle vozíku Raoula Elliotta. Připomínaly jí tehdy draky a obry. Ted' na ně dlouze zírala. Čekala, že po všech těch hrůzách, které prožila v posledních dnech, jí

budou připadat prostě jen jako mraky. Ale ne, pořád v nich viděla draky a obry.

Čím víc se věci změní, tím stejnější zůstávají.

Tak to říkával její táta.

Přemýšlela o Raoulu Elliottovi, o tom staříčkém scenáristovi. Příští týden k němu zase zajede na návštěvu. Zase mu přinese kytku.

A třeba i knížku. Něco mu z ní přečte. Příběh je to nejlepší na světě, povídal. Vřele s ním souhlasila.

Po pěti minutách se zase ozvala Sandra: "Do háje, málem bych zapomněla. Stavoval se tu nějaký šašek z ty videopůjčovny, kde pracuješ - teda kdes pracovala. Vypadal jako heavymetalovej fanda."

"Frankie?"

"Nemám ponětí. Snad. Donesl ti pár vzkazů." Zvedla lístek papíru.

"Jeden je od nějaký Amandy LeClercovy. Prej jí moc dobře nerozuměl. Remcal, že je to cizinka a proč se aspoň nenaučej pořádně anglicky, když už se sem nakýblují."

"Přejdi k věci, Sandro."

"Takže tahle Amanda ti volala, že mluvila s nějakým knězem nebo farářem nebo kým vlastně z Brooklynu..." Sandra si dál lakovala nehty a přitom uhlazovala pomačkaný lístek.

Rune se prudce posadila.

S knězem?

Sandra luštila vzkaz. "Hele, nejsem žádná sekretářka honěná ve vyřizování vzkazů. Aha, už to mám. Prej s tím knězem mluvila a on říkal, že má ten kufr. Od někoho, kdo se jmenuje Robert Kelly."

Kufr?

"A neví, co si s ním počít, myslím jako ten kněz. Ale prej je to děsně důležitý."

Rune zajásala: "Júúú!" Plácla sebou na záda a kopala nohama do vzduchu.

"Hele, neměla by ses nějak léčit?" Sandra jí podala lístek.

Rune si ho přečetla. Kostel svatého Xaveria na Atlantic Avenue v Brooklynu.

"Jo, a tady je ještě jeden." Sandra vyhrabala v kabelce druhý vzkaz.

Byl od Stephanie. Už ji prý pustili z nemocnice a je jí mnohem líp.

Určitě se u Rune zastaví.

"Skvělý!" vykřikla Rune.

"To mě těší, že aspoň někdo má důvod k radosti," podotkla Sandra. "Já jsem v depresi. A všem je to šumafuk." Dál si přepečlivě krášlila nehty.

"Musím zavolat Richardovi. Uděláme si výlet."

"Kam?"

"Do Brooklynu!"

"Domovy duchodců, vrakoviště... U tebe už mě nic nepřekvapí. Zadrž, neobjímej mě! Pozor na ten lak!"

Rune zastihla Richarda doma.

To ji udivilo. Vždyť je ještě brzo odpoledne. Co dělá touhle dobou doma?

Pak si uvědomila, že jí neprozradil, kde přesně píše ty nezázivné propagační texty.

Volala mu z telefonní budky. "Hele, co děláš doma? Myslela jsem, že pracuješ ve firmě. S tou - jak se jmenuje? Obryní Karen."

Rozesmál se. "Většinou jsem na volný noze. Jsem něco jako živnostník."

"Potřebuju zajet do Brooklynu. Do kostela na Atlantic Avenue. Hodiš mě tam?"

"Kde jsi?" zeptal se. "Doma?"

"V kanceláři."

"V kanceláři?" nechápal.

"Ve svojí pouliční kanceláři."

"Aha," rozesmál se. "V telefonní budce."

"Tak pojedem?"

"Co v tom Brooklynu potřebuješ?"

Pověděla mu o vzkazu od Amandy a dodala: "Už jsem mu volala - tomu knězi, co ho Amanda našla. Tak trochu jsem si přibarvila skutečnost."

"Cos mu navykládala?"

"Že jsem Kellyho vnučka."

"To není žádné přibarvení skutečnosti. To je lež jako věž. Zvlášť když jsi to řekla duchovnímu. Měla by ses stydět. A já si myslel, že už jsi ty peníze pustila z hlavy."

"Taky že jo. Úplně jsem na ně zapomněla. Připomenuly se mi samy," prohlásila. "Ten kněz povídal, že než si pan Kelly našel byt, žil u nich v azylovém domě. A nechal si tam v úschově kufr. Nechtěl ho s sebou vláčet, dokud se někde natrvalo neusadí. Prý pro něj měl..., posloucháš mě vůbec? Prý pro něj měl příliš velkou cenu, než aby ho s sebou tahal po městě."

Na druhém konci linky se na chvíli rozhostilo ticho. Pak Richard poznamenal: "To zní pěkně praštěně."

"A poslechni si tohle," pokračovala Rune. "Zeptala jsem se, jestli je tam hřbitov - jako ve filmu Manhattan je můj život. Vždyť víš, Dana Mitchell, ten policajt, zakopal peníze do čerstvého hrobu. A je tam!"

"Co tam je?"

"Hřbitov. Hned u toho kostela. Už ti svítá? Pan Elliott pověděl o tom kostele panu Kellymu a pan Kelly tam šel a ty peníze vykopal."

"No jo," utrousil Richard pochybovačně. Pak se zeptal: "Jsi doma?"

"Za pět minut budu."

Svůdně protáhl: "A budeš tam sama?"

"Je tu Sandra."

"Ach jo. Nemůžeš ji třeba poslat pro něco do obchodu?"

"Co kdybysme rovnou zajeli do toho Brooklyn? Pak popřemýšlíme, kde sehnat aspoň kousíček soukromí."

"Hned jsem tam"

Rune vyšla po schůdcích do svého bytu a vykulila oči.

"Stephanie!"

Rusovláska se mdle usmála. Seděla v Runině polovině na hromadě polštářů. Byla bledá - ještě bledší než obvykle - a kolem krku měla uvázaný šátek, který aspoň zčásti zakrýval velikou modřinu.

Na spánku měla obvaz a na tváři další tmavofialovou pohmožděninu.

"Panebože," vyhrkla Rune, když si ji prohlédla. "Tobě se fakt dělají hrozný modřiny." Opatrně kamarádku objala.

"Vypadáš, no..."

"Vypadám příšerně. Klidně to řekni."

"Na někoho, koho porazil taxík, ani ne."

"To je mi teda kompliment."

Na chvíli se rozhostilo rozpačité ticho. "Nevím, co říct, Steph."

Rune byla nervózní, a tak zaměstnala ruce skládáním roztahaného oblečení. "To já jsem tě do toho všeho zatáhla.

Málem jsi kvůli mně přišla o život. A byla to úplná pitomost - utíkaly jsme před federálním maršálem."

"Cože?" zasmála se Stephanie.

"Ten chlap, cos ho v metru praštila - myslela jsem, že pracuje pro ně. Jenže se ukázalo, že je to federální maršál. No není to bomba? Hotovej Texas Ranger."

Pověděla Stephanie o Haartovi a Emily.

"V nemocnici jsem zaslechla něco ve zprávách," přikývla Stephanie. "O střelbě v tom rodinném domku. V životě by mě nenapadlo, žeš u toho byla."

Rune zářily oči vzrušením. "A představ si, když už mluvíme o dobrodružství... Chtějí po mně, abych byla korunní svědek."

"Nebojíš se?"

"To víš, že jo. Ale to je jedno. Chci, aby si ta mrcha pěkně dlouho poseděla za mřížema. Zabili pana Kellyho. A mě se taky pokoušeli zabít - a tebe jakbysmet."

"No, snad tě policajti pořádně ohlídnou."

Rune přešla ke knihovně a rovnala do ní zpátky knížky, které měla sbalené, že si je vezme domů.

"Volala jsem do videopůjčovny. Řekli mi, žeš dala výpověď."

"To kvůli tomu parchantovi Tonymu," prohlásila Stephanie. "Už jsem ho měla po krk - naštvalo mě, jak se k tobě zachoval."

Rune se potutelně usmála. "Chtěla bys sto tisíc dolarů?"

"Cože?"

Rune jí pověřila o knězi. "Červená slepička, vzpomínáš? Věřilas mi. Jestli ty peníze najdu, rozdělím se s tebou."

Stephanie se rozesmála. "Ty si vážně myslíš, že existují?"

"Nevím to jistě. Ale znáš mě."

"Věčný optimista," doplnila Stephanie.

"To si piš. A..."

Kap.

Rune pootočila hlavu. Zase to zaslechla. Tichounké odkapávání.

Kap.

Zaposlouchala se, odkud přichází - ze Sandřiny poloviny.

"Fakt mi nemusíš nic dávat, Rune."

"Vím, že nemusím. Ale já chci."

Kap, kap.

Sakra! Sandra rozlila lak na nehty. Na podlaze byla červená louže.

"Prokristapána, Sandro!"

Rune obešla přepážku a zůstala stát, jako když do ní uhoří blesk.

Její spolubydlící v široké bílé podprsence a černých punčocháčích upírala vytřeštěné oči k vrcholku skleněné kopule.

Ležela na futonové matraci. V hrudi měla drobnou tmavou tečku - otvor po kulce.

Ta kaluž, to nebyl rozlitý lak. Byla to krev, která jí stékala po ruce na podlahu.

Stephanie vstala a namířila na Rune pistolí. "Pojď zpátky, zlato," poručila. "Popovídáme si."

28

"Ty jsi dělala s Haartem," vydechla Rune.

Stephanie přikývla. "Jmenuju se Lucy Zaneová," oznámila ledově. "Pracovali jsme spolu tři roky. Haarte byl nejlepší parták, jakýho jsem kdy měla. A teď je mrtvý. Kvůli tobě."

"A kdo je teda Emily?"

"Jenom nám vypomáhala. Občas jsme si ji najímali pro zakázky na východním pobřeží."

Rune sklesla na matraci a vrtěla hlavou. Myšlenky se jí pletly jedna přes druhou - měla v hlavě úplný guláš. Richard, ukradené peníze, Frajer, Emily a Haarte. Robert Kelly. Srdce jí zběsile tlouklo a znovu se propadala do hlubin beznaděje. Schovala tvář do dlaní.

"Ne, to ne," šeptala. "Ne, ne."

Byla tak ochromená, že jí ani nevyhrkly slzy. Aniž vzhledla, zeptala se: "Ale co tvoje práce ve videopůjčovně? Jak ses k ní dostala?"

"Jak asi? Vyspala jsem se s Tonym."

"Doufám, že to bylo odporný!"

"Bylo. Naštěstí to netrvalo dlouho. Minutku, dvě."

"Byly jsme kamarádky... Pomohlas mi vybrat oblečení... Proč? Proč jsi to všechno dělala?"

"Potřebovala jsem se ti dostat co nejbliž, abysme to na tebe mohli narafořit. V St. Louis jsme s Haartem zabili dva federální maršály. Poldové nám šli po krku jako nikdy dřív. A pak jsme to ještě ke všemu podělali ve Village, když jsme místo Spinella sejmuli někoho jinýho. Takže jsme potřebovali obětího beránka. Teda vlastně spíš ovečku. Rozhodli jsme se pro tebe. Skoro nám to vyšlo."

"Škoda že ten taxík měl dobrý brzdy," řekla Rune nenávistně.

"I člověk jako já mívá občas štěstí."

Rune se zmítala mezi zuřivostí a strachem.

Stephanie pokračovala: "Spojila jsem se s Emily. Soudce ji odmítl propustit na kauci. Ale mám tě od ní pozdravovat.

Doufá, že si to spolu my dvě pěkně užijeme. Já myslím, že jo. Tak a teď potřebuju vědět jedno: povědělas o mně policajtům nebo maršálům?"

Vtom se zezdola ozvalo klapnutí a rachot. Rune se zablesklo v očích.

Richard.

Stephanie se ohlédla po zvuku a pak se obrátila zpátky k Rune.

"Vyklop to," poručila jí. "A nechám tě být."

"Kecáš." Rune se vmáčkla mezi polštáře, jako by ji snad mohly ochránit před černou pistolí.

"Nechám tě být," zopakovala Stephanie. "Slibuju."

"Jsem jediná svědkyně. Jak bys mě mohla nechat být? Musíš se mě zbavit."

Podívala se přes sklo na mraky, na draky, obry, skřety, jak plují oblohou, nekonečně vysoko, a je jim úplně jedno, co se děje dole na zemi.

Zase se ozval rachot. Výtah se rozjel nahoru.

"Určitě jsi jim o mně po té nehodě řekla. Myslí si ten maršál, co jsem ho v metru praštila, že k nim patřím? Řeklas jim, jak se jmenuju?"

"Stejně to není tvoje pravé jméno."

"Není, ale už jsem ho používala dřív. Mohli by mě přes něj vypátrat."

Cinkání řetězů. Skřipění kovu o kov. Další hlasité cvaknutí, rachot.

"Kdopak to za tebou jede, Rune?"

"Nevím."

Stephanie se ohlédla ke schůdkům, ale hned se otočila zpátky k Rune. "Co to máš v ruce?"

Rune se nechtělo věřit, že ji zahlédla. Byla fakt dobrá. Až moc.

"Tak ukaž," vybídla ji Stephanie.

Rune zaváhala, pak před sebe natáhla ruku a pomalu rozevřela obvázané prsty. "Ten kamínek. Z budovy Union Bank.

Můj suvenýr. Ten, co jsem sebrala, když jsme se tehdy šly projít po Wall Street."

"A co jsi s ním chtěla provádět?"

"Mrsknout ho po tobě," odsekla Rune. "Rozbít ti držku."

"Zahod' to." Stephanie nepřestávala na Rune mříž pistolí s tlumičem.

Rune poslechla.

A právě v tu chvíli vyšel po schůdcích Richard a pozdravil: "Ahoj."

Když uviděl pistolí ve Stephanieině ruce, zkameněl. "Co to má znamenat?"

Stephanie mu posunkem naznačila, ať jde dál.

"Tam zůstaň stát."

O kus couvla, aby je měla oba na mušce. Ruka s pistolí se jí ani nezachvěla. Zbraň byla malá a černý kov se leskl ve slunečních paprscích. Krátký válečkovitý tlumič byl také černý.

Úsečně prohlásila: "Nehodlám ztrácet čas. Komu všemu jsi o mně řekla, Rune? A co? Koukej to vyklopit. Teď hned."

"Nejdřív ho pusť."

"Co se tady proboha děje?" nechápal Richard. "To má být vtip?"

Stephanie ho gestem levé ruky zarazila. Nehty měla pečlivě nalakované na tmavorůžovo. "Sklapni, parchante. Drž hubu." Obrátila se k Rune: "Tak cos komu vyžvanila?"

"Panebože," zašeptal Richard a nespouštěl oči z Rune.

Rune se schoulila mezi polštáře, schovala tvář do dlaní a rozplakala se. "Ne, ne... Kašlu na vás, na Emily, na tebe, na všechny. Nepůjdu svědčit. Řeknu jim, že ty a Emily s tím nemáte nic společného. Pan Kelly je mrtvý! Spinello je mrtvý! Proboha, nechte už nás na pokoji."

Stephanie trpělivě řekla: "Pouvažuju o tom. Pochop mě, Rune. Mám tě ráda. Fakt. Jsi... roztomilá. A vážně mě dojalo, že se se mnou chceš rozdělit o ty peníze. Byla jsem z toho úplně naměkko. Ale musíš mi to povědět. Tohle je čistě

pracovní záležitost."

"No dobře... Nikomu jsem o tobě neřekla."

"Nevěřím ti."

"Nelžu! Jenom jsem se o tobě zmínila v deníku. O tobě a o Emily."

Choulila se, ruce žmolala v klíně, bezmocná, poražená.

"Považovala jsem tě za kamarádku. Popsala jsem, jak vypadáš a jak od tebe bylo hezký, žeš mi pomohla vybrat oblečení."

Jestli tohle Stephanii taky došlo, nedala to na sobě znát.

"Kde je?" zeptala se. "Ten deník. Dej mi ho a nechám tě být. Vás oba."

"Slibuješ?"

"Slibuju."

Rune chvíli přemýšlela, pak došla ke kufru a začala se jím prohrabovat.

"Nemůžu ho najít." Vzhledla a zamračila se. "Byla jsem přesvědčená, že jsem si ho sbalila s sebou." Rozevřela leopardí kabelu a taky v ní zašátrala. "To není možný... A, tamhle je. V knihovně. Na druhé policiče."

Stephanie se otočila ke knihovně. "Tohle?"

"Ne, ten sešit vedle."

Stephanie vytáhla sešit z police a listovala jím. "Kde píšeš."

Rána. První kulka odštípla obrovský kus modrobílé přepážky a místnost zasypaly úlomky škvárobetonových tvárnic.

Druhá roztržila skleněnou tabulku.

Třetí rozmetala štos knih a ty se rozlétly do vzduchu jako vylekaní ptáci.

Čtvrtá zasáhla Stephanii přímo doprostřed hrudi, když se s čelistí pokleslou úžasem otáčela k Rune.

Možná vyšel i pátý výstřel. A šestý. Rune si nebyla jistá. Neměla ponětí, kolikrát zmáčkla spoušť zbraně - té, kterou vytáhla z hnědých dešek s chlopněmi, vyhozených v koši u postele.

Vnímala jen kouř a rozvířený prach a cáry papíru a mraky a modré tvárniceové nebe a skleněné střeby rozlétající se vzduchem kolem Stephanie - krásné, bledé Stephanie, která se pomalu svezla na podlahu a zůstala tam ležet.

V uších jí zněla hromová ozvěna výstřelů. Kterou po pár vteřinách, když se Richard vyškrábal na nohy a vykročil k ní, vystřídal divoký zvířecký vriskot, o němž ani netušila, že vychází z jejích úst.

29

Rune nehybně klečela před oltářem.

Klopila hlavu. Chtěla se pomodlit, ale žádná modlitba se jí ne a ne vybavit, a tak jí nezbylo než pořád dokolečka šeptat:

"Budiž chvála tobě, Pane, jenž nás ochraňuješ před nebezpečími, jež nás obklopují..."

Po chvíli se zvedla a pomalu se vrátila uličkou zpátky.

Šeptem řekla muži v černém kněžském rouše: "Tenhle kostel je naprosto úžasný, reverende."

"Díky, slečno Kellyová."

U dveří se otočila a neohrabaně se uklonila směrem k oltáři. Kněz od Svatého Xaveria se na ni překvapeně podíval.

Napadlo ji, že uklona - kterou odkoukala od jedné postavy ze starého filmu o mafiánech - je možná čistě katolická záležitost. No a? pomyslela si. V jednom měla Stephanie pravdu - pokud člověk zrovna neuctívá ďábla a nepřinášá zvířecí oběti, duchovní bývají vůči formalitám shovívaví.

Vyšli z kostela.

"Když tady váš dědeček bydlel, nikdy se nezmínil o dětech," řekl kněz. "Mluvil jen o sestře, která mu před několika lety zemřela."

"Opravdu?" Rune se naoko podívala.

"Ale on toho o sobě vůbec moc nenapovídal. Byl svým způsobem záhada."

Záhada...

"Ano," přitakala po chvíli. "To byl celý dědeček. Taky jsme to o něm říkali. Že je ale ten náš dědeček tajnůstkář."

Všichni jsme to říkali."

"Všichni? Myslel jsem, že jste byly jenom dvě. Vy a vaše sestra."

"No, já myslím všechny děti ze sousedství. Byl jako dědeček i pro ně."

Dávej si pozor, pokárala se Rune. Lžeš duchovnímu. A navíc duchovnímu, který má paměť jako slon.

Procházela za ním budovou farního úřadu. Všude samé tmavé dřevo, tepané železo. Drobná žlutá světýlka dodávala místu kostelní atmosféru, i když kdoví, jestli nepoužívali úsporné žárovky, jen aby ušetřili. Působilo to tu... zkrátka nábožensky. Rune se snažila rozpomenout, jestli někdy viděla nějaký dobrý film o náboženství, ale marně. Takové filmy většinou nekončí happyendem.

Vešli do přilehlého azylového domu; byl novější než kostel, ale architektura byla tatáž - barevné vitráže, oblouky, vyřezávané květinové ornamenty. Rune se rozhlížela. Bylo to cosi jako útulek pro staré lidi. Za chůze nakoukla do jednoho z pokojků. Dvě postele, žlutě vymalované stěny, skříňky každý pes jiná ves. Na zdech spousta obrázků. Působilo to útulněji, než by člověk čekal. V místnůstce seděli dva staříci. Když Rune procházela kolem, jeden z nich zrovna vstal a prohlásil:

"Jsem pošetilý, hloupý starý člověk, osmdesát a více, na hodinu, a abych pravdu děl, bojím se, že jsem trochu pomatený."

"To bych řekl, že jsi pomatený," dobíral si ho kamarád. "Úplně jsi to zbabral."

"A ty si myslíš, že to svedeš zahrát líp?"

"Tak se koukej."

Jeho hlas se vytrácel, jak se Rune s knězem vzdalovali chodbou.

"Jak dlouho tu dědeček bydlel?" zeptala se Rune.

"Jenom čtyři pět týdnů. Potřeboval někde zůstat, než si sežene byt. A kamarád ho poslal sem."

"Raoul Elliott?" Rune se rozbušilo srdce prudčeji.

"Ano. Vy se s panem Elliottem znáte?"

"Jednou jsme se potkali."

Takže Elliott to popletl. Neposlal pana Kellyho do hotelu Florence, ale sem - do kostela. Možná že když jel pan Kelly scenáristu navštívit, zrovna v hotelu Florence bydlel, a tomu chudákovi se to v hlavě pomíchalo.

"Je to strašně milý pán," řekl kněz. "A byl k našemu kostelu nesmírně štedrý. Nejen finančně. Pracoval i v naší správní radě. Dokud neonemocněl. Je hrozně smutné, co se mu stalo, vidíte? Že dostal Alzheimerovu chorobu." Potřásl hlavou a pak pokračoval: "Máme hrozně málo pokojů a Robert nechtěl zbytečně zabírat místo někomu potřebnějšímu. A tak se přestěhoval do hotelu Florence. Nechal tu kufr s tím, že si ho vyzvedne, až se přestěhuje na bezpečnější místo. Měl strach z vloupání. Říkal, že ten kufr je pro něj velice důležitý a nechce riskovat, že mu ho někdo ukradne."

Rune nenuceně přikývla. Hlavou jí přitom letělo: Milion dolarů.

Zastavili se přede dveřmi do skladiště. Kněz odemkl. Rune se zeptala: "Trávil dědeček hodně času přímo v kostele?"

Kněz zmizel ve skladišti. Rune slyšela, jak po podlaze přesouvá krabice. "Ne," zavolal. "Moc ne."

"A co v okolí? Třeba na hřbitově. Tam chodil často?"

"Na hřbitov? Nevím. Je to možné."

Rune se vybavila scéna z filmu Manhattan je můj život, kdy policista, jehož život byl v troskách, ležel ve vězeňské cele a zdálo se mu o tom, jak vykopává ukradený milion dolarů ukrytý na hřbitově.

Kamera zblízka zabírala hercovy oči, když se probudil a došlo mu, že to byl jen sen; černá hlína, kterou prohrabával, se při probuzení změnila ve stíny mříží na jeho rukou.

Kněz se vynořil s kufrem. Postavil ho na podlahu. "Tady to máte."

Rune se zeptala: "Chcete, abych vám potvrdila převzetí nebo tak něco?"

"Ne, myslím, že to nebude potřeba."

Zvedla kufr. Byl těžký, jak se na starý kožený kufr s milionem dolarů sluší a patří. Prohýbala se pod tou tíhou. Kněz se usmál a kufr od ní vzal. Zvedl ho, jako by nic nevážil, a pokynul Rune k bočním dveřím. Kráčela před ním.

"Váš dědeček mě nabádal, ať na ten kufr dávám pozor," poznamenal. "Prý je v něm celý jeho život."

Rune se na kufr podívala. Dlaně se jí potily. "Je zvláštní, co občas lidé považují za celý svůj život, vidíte?"

"Je mi líto lidí, kteří si nosí domov s sebou. Právě proto je při kostele azylový dům. V něm se opravdu uskutečňuje dílo boží."

Došli do knězovy malé kanceláře. Naklonil se nad stůl zavalený spoustou věcí a probíral se vysokým štosem korespondence. "Škoda že tu Robert nezůstal déle," prohodil. "Měl jsem ho moc rád. Ale potrpěl si na nezávislost. Chtěl si žít po svém."

Rune se rozhodla, že kostelu daruje část peněz. Padesát tisíc. Pak z náhlého popudu zvedla částku na sto tisíc.

Kněz jí podal naditou obálku adresovanou "panu Bobbymu Kellymu".

"Zapomněl jsem se vám zmínit - tohle mu sem přišlo před pár dny. Než jsem mu to stačil poslat, dozvěděl jsem se, že zemřel."

Rune si zastrčila obálku do podpaží.

Venku jí kněz postavil kufr na chodník. "Ještě jednou, upřímnou soustrast vám a celé vaší rodině. Kdybych pro vás mohl něco udělat, prosím zavolejte mi."

"Díky, reverende," poděkovala Rune. A pomyslela si: Právě jste si vydělal dvě stě tisíc.

Červená slepička...

Popadla kufr a došla k autu.

Richard po zavazadle zvědavě pokukoval. Předala mu ho a poklepala na kapotu jeho starého dodge. Zvedl kufr nahoru. Stáli v klidné postranní uličce, ale zpoza rohu k nim doléhal čilý dopravní ruch. Z pověřivosti se oba vyhýbali pohledu na odřený kožený kufr.

Radši se rozhlíželi po obchůdcích kolem - bytový textil, železářství, pizzerie, bistro. Dívali se na stromy. Na auta. Na nebe.

Ani jeden z nich na zavazadlo nesáhl, oba mlčeli.

Jako rytíři, kteří mají na dosah svatý grál a najednou nevědí, jestli ho opravdu chtějí najít.

Protože to bude znamenat konec jejich výpravy.

Konec příběhu. Bude načase zaklapnout knížku, zalézt do postele a ráno se vzbudit a jít do práce.

Ticho nakonec prolomil Richard: "Nevěřil jsem ani tomu, že nějaký kufr vůbec existuje."

Rune civěla na mapy, které na kůži vytvořila špína a odřeniny.

Z držadla visela spousta gumiček ze starých visaček z letadla. "Já chvílemi taky ne," přiznala. Dotkla se zámků. Pak poodstoupila.

"Já nemůžu."

Richard převzal iniciativu. "Nejspíš bude zamčený." Zmáčkl tlačítka. S cvaknutím povolila.

"Kolo štěstí," zamumlala Rune.

Richard odklopil víko.

Časopisy.

Svatý grál byly časopisy a noviny.

Vesměs ze čtyřicátých let. Time, Newsweek, Collier's. Rune jich pár popadla a třepala jimi. Žádné bankovky se z nich nevysypaly.

"Milion do výtisku Time neschováš," upozornil ji Richard.

"Celý jeho život?" zašeptala Rune. "Pan Kelly řekl tomu knězi, že je tady uvnitř celý jeho život." Prohrabávala se až na dno. "Třeba ty peníze investoval do akcií Standard Oil nebo tak něco. Třeba je tu někde certifikát."

Ale ne, v kufru byly opravdu jenom noviny a časopisy.

Když prohledala každíčký koutek, odchlípla látkovou vystýlku a ohmatala popraskané švy, ramena ji poklesla. Zavrtěla hlavou.

"Proč?" nešlo jí do hlavy. "Proč si je proboha schovával?"

Richard několik časopisů prolistoval. Mračil se.

"To je zvláštní. Všechny jsou z přibližně stejné doby. Z června 1947."

Zničením se rozchechtal, až se lekla. Udiveně se po něm podívala.

Richard kroutil hlavou.

"Co je?"

Smál se na celé kolo a nemohl přestat.

"Co se děje?"

Konečně popadl dech. S přivřenýma očima si četl ohmatanou stránku. "Teda, Rune... No to mě podrž..."

Vyškubla mu časopis z ruky. Jeden článek byl zakroužkovaný modrým inkoustem. Přečetla si odstavec, na který Richard ukazoval.

Skvělý je ve své roli mladý Robert Kelly, původem ze Středozápadu, který na filmovou dráhu vůbec nepomýšlel, dokud si ho náhodou nepovšiml režisér Hal Reinhart a nenabídl mu roli. V úloze mladšího bratra Dany Mitchella, který se marně snaží nešťastného policistu přemluvit, aby vrátil ukradené peníze, Kelly přímo exceluje, což překvapuje u člověka, jehož jedinou dosavadní zkušeností s herectvím byla hrstka rolí v estrádách pro vojáky během války.

Filmoví fanoušci by měli zbystřit a sledovat, jestli se z tohoto mladíka vyklube další šťastlivec, jemuž se splní velký hollywoodský sen a vyšvihne se od nuly přímo mezi hvězdy stříbrného plátna.

Prolistovali i ostatní časopisy. V každíčkém našli recenzi na Manhattan je můj život a v každíčkém se aspoň jednou objevilo jméno Roberta Kellyho. Většina kritiků na něj pěla chválu a předvíдалa mu zářnou kariéru.

Rune se taky rozesmála. Zabouchla kufr a opřela se o auto. "Tak takhle to myslel. Říkal mi, že ten film je vrcholem jeho života.

Nejspíš už pak nikdy žádnou roli nedostal."

V jednom časopise byla zastrčená kopie dopisu, který pan Kelly obdržel od obce scenáristů. Bylo na něm pět let staré datum.

Rune nahlas přečetla: "Vážený pane Kelly, děkujeme za váš dopis z minulého měsíce. Jakožto smluvní herec máte skutečně nárok na tantiémy za vaše účinkování ve filmu Manhattan je můj život. Jak jsme ovšem vyrozuměli od studia, které je momentálním vlastníkem autorských práv, v nejbližší době se uvedení snímku na videokazetách neplánuje. Pokud se tak stane, budete mít nárok na tantiémy v souladu se smlouvou."

Rune dopis odložila. "Tak tohle myslel, když mi říkal, že zbohatne - že přijde jeho velký den. S bankovní loupeží to nemělo nic společného."

"Chudák," poznamenal Richard. "Nejspíš měl dostat užuzlaných pár stovek." Zadíval se kamsi za ni a ukázal. "Koukej."

Vývěska nad vchodem do azylového domu hlásala: DOMOV SVATÉHO XAVERIA PRO HERCE A HEREČKY. "Proto tu bydlel. S těmi penězi to nijak nesouviselo. Prostě potřeboval střechu nad hlavou."

Šoupl kufr na zadní sedadlo. "Co s ním budeš dělat?"

Rune pokrčila rameny. "Dám ho Amandě. Snad ji to potěší. Nejlepší recenzi si okopíruju. A pověsím si ji na zeď."

Nasedli do auta. Richard prohodil: "Beztak by tě zkazily."

"Co?"

"Ty peníze. Stejně jako toho policajta v Manhattan je můj život. Znáš ten citát: „Moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně?"

Pochopitelně ho jakživo neslyšela. Ale přitakala: "No jasně. Není to zase od Stallona?"

Richard na ni chvíli nechápavě civěl a pak prohlásil: "O penězích platí totéž. Absolutní přemíra bohatství by měla negativní vliv na tvoje vnitřní hodnoty."

Pan Podivín byl zpátky - i když tentokrát v přestrojení za vzor ctnosti.

Rune se nad tím, co řekl, na minutku zamyslela. "Blbost. Aladin se taky nezkažil."

"Myslíš toho s tou lampou? To se snažíš racionálně argumentovat přirovnáním z pohádky?"

"Jo."

"Jak to vlastně s tím Aladinem bylo?"

"Přál si bohatství a za ženu krásnou princeznu a džin mu všechno splnil. Ale lidi většinou nevědí, jak to končí. Stal se sultánovým dědicem, a pak dokonce sultánem."

"A to byl jeho Watergate. Nakonec ho za trest proměnili ve velblouda."

"Vedle jak ta jedle. Vládl spravedlivě a lidi ho měli rádi. Jo, a taky byl strašně bohatý."

"Takže pohádky sice nemusejí vždycky končit dobře," pronesl jako pan učitel, "ale občas končí."

"A tak to chodí i v životě."

Richard zjevně chtěl něco namítnout, ale asi ho nic nenapadlo.

Pokrčil rameny. "A tak to chodí i v životě," připustil.

Projížděli brooklynskými ulicemi. Rune se uvelebila na sedadle a opřela si nohy o palubku. "Proto si pan Kelly půjčoval

ten film tak často. Bylo to jeho pět minut slávy."

"To je pěkně praštěný," poznamenal Richard.

"Neřekla bych," namítl Rune. "Většina lidí pět minut slávy vůbec nezažije. A pokud jo, nevyjde to na video. Něco ti povím. Kdybych já dostala roli ve filmu, nechala bych si zvětšit svůj záběr a vyvěsila si ho na zeď."

Škádlivě ji štípl do paže.

"Copak?"

"Kolikrát žes ten film viděla - desetkrát? A to sis nevšimla jeho jména v titulcích?"

"Měl tam jenom štěk. V otvínkách nebyl."

"V čemže?"

"V titulcích, co běží před filmem. A to, na co jsme se dívali, byla načerno pořízená kopie. Když jsem ji nahrávala, na závěrečné titulky jsem se vykašlala."

"Když už jsme u jmen, prozradíš mi konečně, jak se doopravdy jmenuješ?"

"Olena."

"Kecáš."

Rune mlčela.

"Určitě kecáš," zopakoval, ale už opatrněji.

"Jenom se snažím vymyslet jméno, které by sedělo někomu, kdo aranžuje výlohy v SoHo. Líbila by se mi Yvonne. Co myslíš?"

"Vždyť je to putna."

Do oka jí padla naditá obálka, kterou jí dal kněz. Byla odeslána ze sanatoria Bon Aire v Berkeley Hills v New Jersey.

"Co je to?"

"Pan Elliott to poslal panu Kellymu do kostela."

Rozlepila obálku. Uvnitř našla dopis, přilepený k další tlusté obálce nadepsané starým rozhrkaným strojepisem: Manhattan je můj život, verze 5/6/46.

"Koukej! Suvenýr."

Přečetla dopis nahlas: "Vážený pane Kelly, nejspíš se na mě nepamatujete. Pracuji jako ošetřovatelka na patře, kde je pokoj pana Raoula Elliotta. Požádal mě, abych vám napsala, a prosí vás, jestli byste mohl přiložený balíček předat slečně, která ho nedávno navštívila. Nedovedl si přesně vzpomenout, o koho se jedná - asi to bude vaše dcera, anebo ještě spíš vnučka -, ale každopádně vám bude velmi vděčný, pokud jí to předáte."

Pan Elliott se často zmiňuje, jak to od ní bylo hezké, že k němu zajela na návštěvu a povídala si s ním o filmech, a já mohu jen potvrdit, že mu její návštěva velice prospěla. Postavil si růži, kterou mu přinesla, na noční stolek, a několikrát si dokonce vzpomněl, kdo mu ji dal, což je u něj velký úspěch. Přiložený balíček si včera vyzvedl ze skříňky ve skladu a poprosil mě, abych jí ho poslala.

Poděkujte jí, že ho tak potěšila.

S pozdravem, Joan Gílfordová, diplomovaná zdravotní sestra."

Zrovna projížděli průmyslovou částí Brooklynu. Richard prohodil: "To je ale bezvadnej děda. Je to od něj fakt milý."

"Asi se rozbřečím," vymáčkla ze sebe Rune.

Roztrhla obálku.

Richard zastavil na červenou. "Hele, mohla bys to zkusit prodat. Někde jsem četl, že rukopis čísi divadelní hry - tuším, že Noela Cowarda - se v Sotheby's vydražil za čtyři nebo pět tisíc. Jakou cenu myslíš, že by mohlo mít tohle?"

Naskočila zelená a auto se rozjelo. Rune neodpověděla hned, ale až po chvíli: "Zatím dvě stě třicet tisíc."

"Cože?" nejspíš se usmál.

"A ještě počítám."

Richard k ní zalétl pohledem a prudce dupl na brzdu.

V Runině klíně se kupily peníze. Hromada balíčků s bankovkami.

Byly o něco větší než současné, potisk byl tmavší, razítka na přední straně byla vyvedena v půlnoční modři. Na prouzcích papíru, kterými byly jednotlivé štůsky přetaženy, stálo zastaralým úhledným písmem \$10 000. Také na nich bylo naraženo Union Bank, New York.

"Třicet tři, třicet čtyři... Počkej... Třicet osm. Krát deset tisíc, to máme tři sta osmdesát tisíc dolarů. Počítám správně? Odjakživa jsem na matematiku dřevo."

"Prokristapána," vydechl Richard.

Za nimi troubila auta. Richard mrkl do zpětného zrcátka, zajel k chodníku a zaparkoval před cukrárnou.

"Já to nechápu... co...?"

Rune neodpověděla. Hladila peníze, přehrávala si tu skvělou scénu z filmu Manhattan je můj život, kdy Dana Mitchell otevřel v bance kufr s penězi - kamera tékala mezi jeho tváří a balíčky bankovek, které byly nasvětleny, aby zářily jako hromada drahokamů.

"Raoul Elliott," řekla po chvíli. "Když sbíral podklady pro scénář, asi objevil, kde je ten lup schovaný. Třeba byl zakopaný přímo tady..." Trhla hlavou dozadu, směrem ke kostelu. "A tak část peněz věnoval kostelu a ten za ně postavil domov pro herce. Kněz se zmiňoval, že k nim byl Elliott nesmírně štedrý. Zbytek si nechal a odešel do důchodu."

Kolem prošli dva drsně se tvářící výrostci v tričkách a džínách a zvědavě nakukovali do auta. Richard se natáhl přes Rune, zajistil dveře a vytáhl okénka.

"Hele, co to provádíš?" bránila se. "Je tu příšerný vedro."

"Jsi uprostřed Brooklynu, na klíně se ti válí čtyři sta tisíc dolarů a ty tu hodláš jen tak sedět?"

"Ne." Kývla hlavou směrem k cukrárně. "Vlastně jsem si chtěla skočit pro zmrzlinu. Dáš si taky?"

Richard si povzdechl. "Co takhle nejdřív zamknout ty peníze někam do sejfu?"

"Ale máme tu cukrárnu hned u nosu..."

"Nejdřív do banky," přemlouval ji. "Prosím."

Znovu pohladila bankovky. Vzala do ruky jeden balíček. Byl těžký. "Ale pak si tu zmrzlinu dáme?"

"Tuny zmrzliny. Když budeš chtít, tak i s čokoládovou polevou."

"To si piš, že budu."

Nastartoval. Rune se uvelebila na sedadle. Culila se. Podívala se na něj, koketně a uličnický.

"V očích ti hraje tisíc čertů," poznamenal. "Co je ti k smíchu?"

"Znáš pohádku o červené slepičce?"

"Ne, neznám. Co kdybys mi ji vyprávěla?"

Richard najel na Brooklynský most a mířil k věžím a cimbuřím Manhattanu, které v odpoledním slunci plály oranžovým ohněm.

Rune spustila: "Bylo to takhle..."